ALICE OSEMAN

YOUNG ADULT

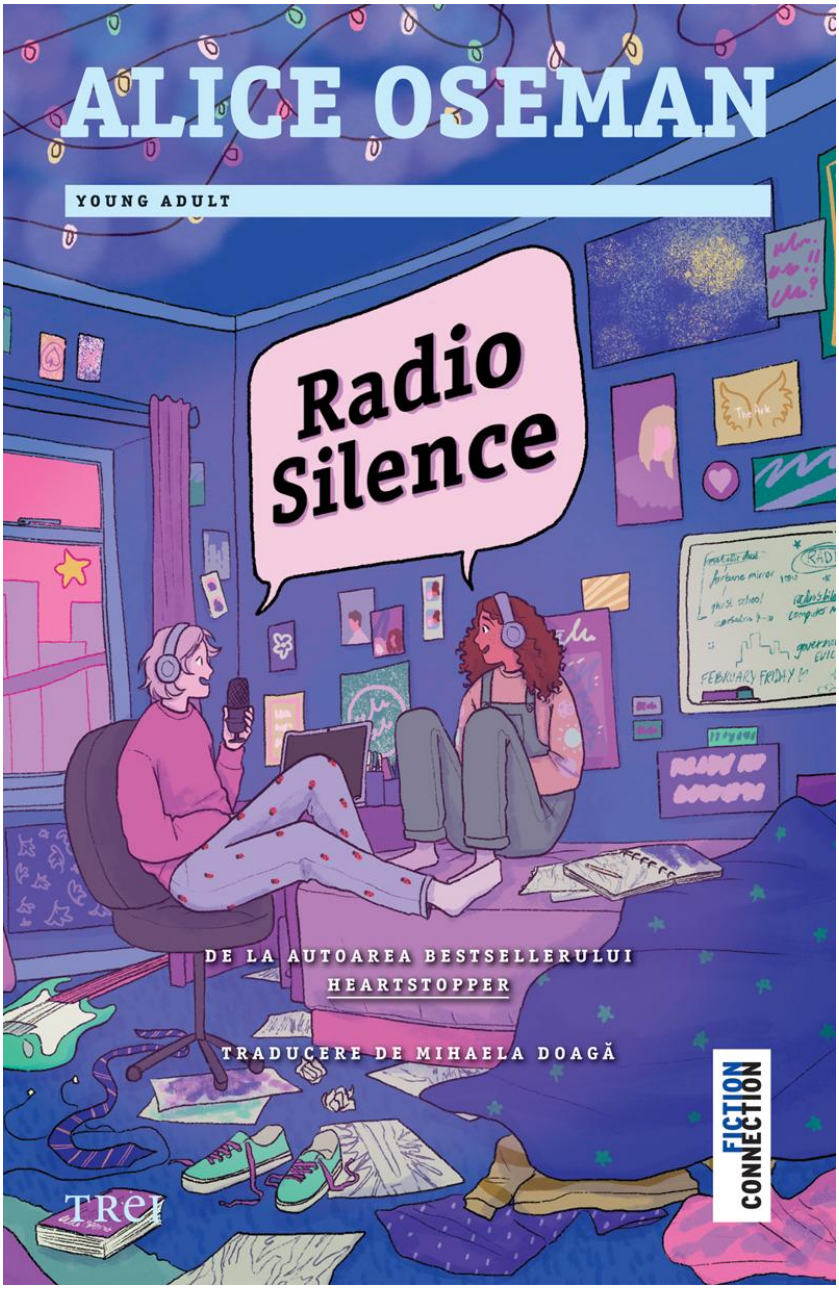

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI HEARTSTOPPER

TRADUCERE DE MIHAELA DOAGĂ

TREI

FICTION CONNECTION

ALICE OSEMAN

YOUNG ADULT

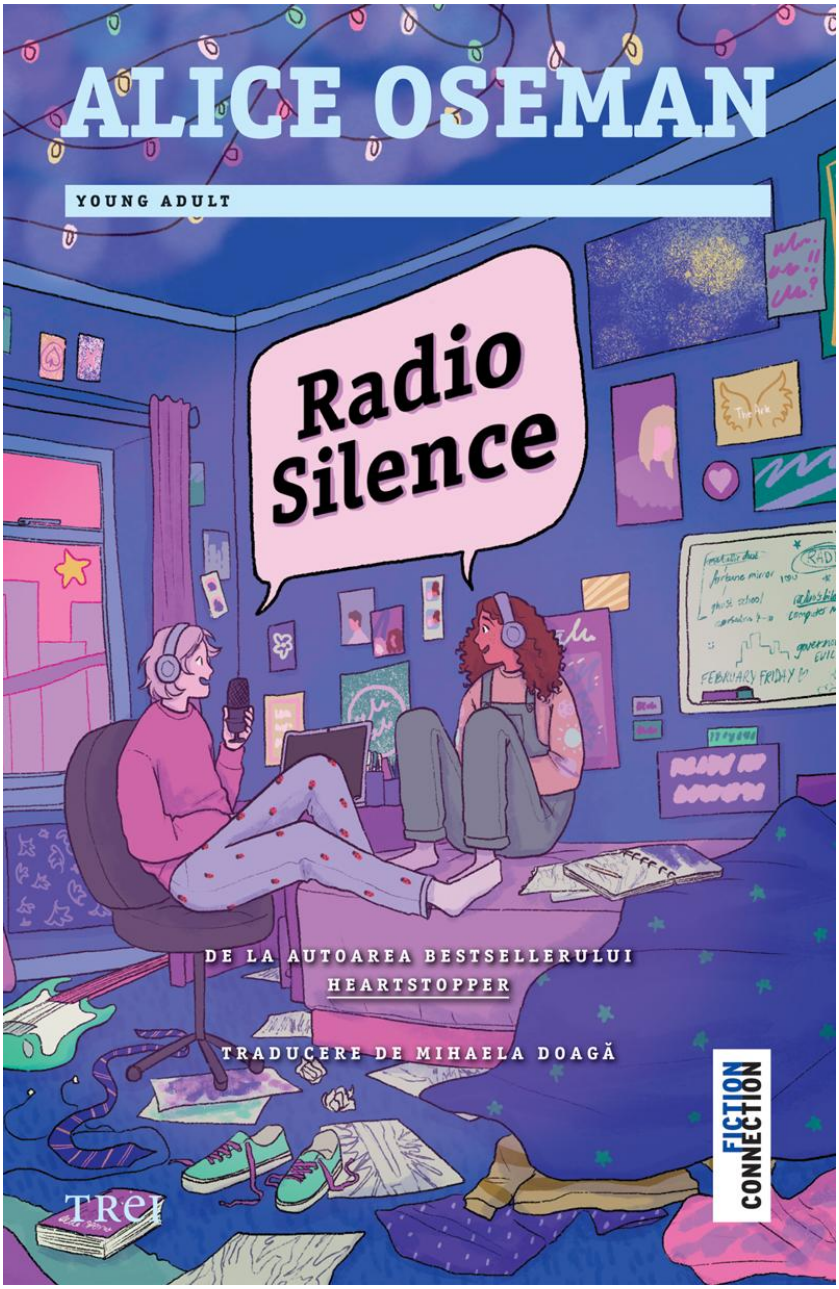

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI HEARTSTOPPER

TRADUCERE DE MIHAELA DOAGĂ

TREI

FICTION CONNECTION

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG ADULT:
Laura Vladu

Alice Oseman

Radio Silence

Traducere din limba engleză de
Mihaela Doagă

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Ioana Petridean

Copyright copertă © Alice Oseman

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Răzvan Nasea

Corectură:

Irina Mușătoiu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright

(drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Radio Silence

Autor: Alice Oseman

Copyright © Alice Oseman 2016

Originally published in the English language in Great Britain by HarperCollins Children’s Books, a division of HarperCollinsPublishers Ltd., under the title: RADIO SILENCE

Translation © Editura Trei 2024, translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Alice Oseman asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Copyright © Editura Trei, 2024

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1969-1

ISBN (EPUB): 978-606-40-2227-1

Școala-i nașpa.

De ce, oh, de ce mai există și munca?
Nu — nu pricep.

Mm.

Uită-te la mine. Uită-te la mutra mea.

Ți se pare că mi s-ar rupe de școală?

Nu.

lonely boy goes to a rave, Teen Suicide

UNIVERSE CITY: Ep. 1 — albastru-închis

UniverseCity 109 982 de vizualizări

În pericol. În captivitate în Universe City. Am nevoie de ajutor.

Derulați în jos, pentru a citi

transcrierea înregistrării > > >

Alo!

Sper că mă ascultă cineva.

Transmit acest mesaj prin semnale radio — o tehnologie învechită, știu, dar poate una dintre puținele metode de comunicare pe care Municipalitatea nu le monitorizează —, lansând un apel disperat de ajutor.

În Universe City, lucrurile nu sunt ceea ce par a fi.

Nu vă pot dezvălui cine sunt. Vă rog să-mi spuneți… vă rog să-mi spuneți Radio. Radio Silence.[1] La urma urmelor, sunt doar o voce la radio și s-ar putea să nu mă asculte nimeni.

Mă întreb — dacă nu-mi ascultă nimeni glasul, oare scot vreun sunet, de fapt?

[…]

[1] Tăcere radio. (N.t.)

Viitor

— Auzi? m-a întrebat Carys Last, oprindu-se așa de brusc în fața mea, încât mai că m-am ciocnit de ea.

Stăteam amândouă pe peron. Aveam cincisprezece ani și eram prietene.

— Ce anume? am întrebat, pentru că n-auzeam decât muzica pe care o ascultam în una dintre căști.

Cred că e posibil să fi fost Animal Collective.

Carys a început să râdă, ceea ce nu se întâmpla prea des.

— Ai dat prea tare muzica, mi-a spus, înfășurându-și pe deget firul de la cască și trăgându-l spre ea. Ascultă.

Am rămas încremenită, ciulind urechea, și-mi amintesc fiecare sunet pe care l-am auzit în clipa aia. Am auzit huruitul trenului din care tocmai coborâserăm și care se urnea din gară, înaintând spre centru. L-am auzit pe agentul de securitate de la poartă, cum îi explica unui bătrân că rapidul spre St. Pancras fusese anulat din cauza zăpezii. Am auzit scrâșnitul înfundat al traficului, șuieratul vântului pe deasupra noastră, cum trăgea cineva apa la toaleta din gară și anunțul „Trenul care sosește acum la… Peronul 1… este… trenul de 8:02… spre… Ramsgate“, zgomotul lopeții care-și croia drum prin zăpadă, și o mașină de pompieri, și glasul lui Carys, și…

Trosnetul focului.

Ne-am întors și ne-am uitat lung spre orașul care se întindea la orizont, acoperit de zăpadă și încremenit. Din locul acela se vedea de obicei școala noastră, dar astăzi vederea ne era blocată de un nor de fum.

— Cum de n-am observat fumul cât eram în tren? m-a întrebat Carys.

— Eu dormeam.

— Eu nu.

— Nu erai atentă.

— Păi, s-ar părea că școala a luat foc, a conchis Carys, mergând să se așeze pe banca din gară. S-a împlinit dorința pe care şi-o pusese Carys pe vremea când avea șapte ani.

M-am mai uitat o dată în direcția școlii și apoi m-am așezat lângă ea.

— Crezi c-a fost mâna farsorilor ălora? am întrebat, referindu-mă la câțiva bloggeri anonimi care se țineau de farse din ce în ce mai înverșunate prin școală, de vreo lună încoace.

Carys a ridicat din umeri.

— Mai contează? Rezultatul e același.

— Contează.

Și în momentul ăla am început să mă gândesc la ce se întâmplase.

— E… pare să fie grav. Va trebui să ne mutăm la altă școală. Par să se fi… dus cu totul… corpurile C și D.

Mi-am boțit fusta în mâini.

— Dulăpiorul meu era în corpul D. Îmi lăsasem acolo mapa cu desene pentru GCSE. Am lucrat zile întregi la unele dintre ele.

— Oh, la naiba.

M-a trecut un fior.

— De ce ar face una ca asta? Au distrus lucruri la care s-a muncit din greu. Le-au dat peste cap examenele de GCSE și A-level atâtora dintre noi, lucruri de care depinde viitorul unor oameni. Efectiv au

distrus viețile unor oameni.

Carys a părut să reflecteze preț de o clipă, apoi a dat să răspundă ceva, dar în cele din urmă a închis gura fără să spună nimic.

1. semestrul de vară

a)

Eram deșteaptă

— Ținem la fericirea elevilor noștri și ținem la succesul lor, a declarat directoarea noastră, doamna Afolayan, în fața unui public de 400 de persoane, părinți și elevi din anii terminali, în timpul întâlnirii cu părinții de la sfârșitul clasei a unsprezecea.

Eu aveam șaptesprezece ani și eram președinta Consiliului Elevilor. Așteptam în culise, pentru că în două minute urma să vorbesc și eu pe scenă. Nu-mi pregătisem discursul, dar nu aveam emoții. Eram foarte încântată de mine.

— Considerăm că este de datoria noastră să le garantăm tinerilor accesul la cele mai bune oportunități pe care le oferă lumea de azi.

Reușisem să ajung președinta Consiliului Elevilor anul trecut, deoarece pusesem pe afișul de campanie o poză în care aveam bărbie dublă. De asemenea, folosisem cuvântul „memă“ în discursul dinaintea alegerilor. Treaba asta dădea impresia că mi se rupea de alegeri, deși lucrurile stăteau chiar pe dos, și asta i-a convins pe oameni să mă aleagă. Nu se poate spune că nu-mi cunosc publicul.

Chiar și-așa, nu știam prea bine ce-o să zic în discursul de la întâlnirea cu părinții. Afolayan spunea deja tot ce-mi notasem în grabă pe pliantul publicitar al unui club de noapte, pe care-l găsisem în urmă cu cinci minute în buzunarul sacoului.

— Programul nostru de pregătire pentru Oxford și Cambridge a fost deosebit de eficient anul acesta…

Am mototolit pliantul și l-am lăsat să cadă pe podea. Aveam să improvizez.

Mai încropisem pe loc discursuri și cu alte ocazii, așa că nu era mare chestie, și oricum nimeni nu se prindea vreodată că erau improvizate — nici măcar nu se întreba vreodată cineva dacă erau

sau nu improvizate. Se știa că sunt organizată, că-mi fac mereu temele, că am zece pe linie și că aspir să intru la Cambridge. Profesorii mă iubeau, iar colegii mă invidiau.

Eram deșteaptă.

Eram prima în anul meu.

Aveam să intru la Cambridge, să-mi găsesc un post bun, să câștig o grămadă de bani și să fiu fericită.

— Și cred, a continuat doamna Afolayan, că personalul didactic merită de asemenea aplauze pentru efortul depus anul acesta.

Publicul a aplaudat, dar am văzut câțiva elevi dându-și ochii peste cap.

— Iar acum aș vrea să v-o prezint pe președinta Consiliului Elevilor, Frances Janvier.

Mi-a pronunțat greșit numele de familie. L-am văzut pe Daniel Jun, celălalt președinte, privindu-mă din capătul opus al scenei. Daniel mă detesta din cauză că eram amândoi niște tocilari de neoprit.

— Frances s-a dovedit a fi o persoană ambițioasă, care a realizat tot ce și-a propus de când a devenit eleva noastră, acum câțiva ani, și este o onoare s-o invit pe scenă, ca reprezentantă a valorilor pe care le cultivăm noi aici. Vă va vorbi astăzi despre experiența ei ca elevă în ultimul an la Academie și despre planurile ei de viitor.

M-am ridicat și am pășit pe scenă, am zâmbit și m-am simțit minunat, fiindcă eram născută pentru așa ceva.

Naratorul

— N-o să improvizezi din nou, Frances, nu-i așa? mă întrebase mama, cu cincisprezece minute înainte. Ultima dată ți-ai încheiat discursul ridicând degetul mare în semn de încurajare.

Îmi ținuse companie pe holul din dreptul intrării pe scenă.

Mamei i-au plăcut dintotdeauna întâlnirile cu părinții, mai ales pentru că-i plac la nebunie privirile nedumerite de care are parte când se prezintă drept mama mea. Stârnește aceste reacții deoarece eu sunt mulatră, iar ea e albă și, nu știu exact de ce, majoritatea oamenilor cred că sunt hispanică, deoarece am făcut meditații la spaniolă pentru GCSE anul trecut.

Îi place la nebunie, de asemenea, să-i audă pe profi repetându-i întruna cât de grozavă sunt.

I-am fluturat pliantul pe sub nas.

— Pardon, m-am pregătit extrem de bine.

Mama mi l-a smuls din mână și l-a parcurs din priviri.

— Ai fix trei idei aici. În dreptul unui punct scrie doar „pomenește de internet“.

— Mi-e de-ajuns. Sunt foarte experimentată în arta aburelii.

— Oh, mie-mi spui?

Mama mi-a înapoiat pliantul, rezemându-se din nou de perete.

— Nu-mi doresc neapărat încă un discurs în care le vorbești trei minute despre Urzeala tronurilor.

— O să-mi amintești toată viața de faza asta, nu-i așa?

— Da.

Am ridicat din umeri.

— Am bifat toate ideile principale. Sunt inteligentă, o să merg la facultate, bla-bla, note, succes, fericire. Mă descurc.

Uneori aveam senzația că doar despre asta vorbeam. Stima mea de sine se baza, în fond, pe faptul că eram inteligentă. Sunt o persoană jalnică, în toate sensurile cuvântului, dar măcar aveam să intru la facultate.

Mama a ridicat din sprânceană.

— Îmi dai emoții.

Am încercat să-mi abat atenția de la asta și m-am gândit în schimb la ce planuri aveam pentru seara respectivă.

Odată ajunsă acasă, o să-mi fac o cafea, o să mănânc o felie de prăjitură și apoi o să urc în camera mea, să mă așez pe pat și să ascult cel mai recent episod din Universe City. Universe City era un podcast de pe YouTube despre un student detectiv îmbrăcat la costum, care căuta o cale de evadare dintr-o universitate SF năpădită de monștri. Nimeni nu știa cine era autorul podcastului, dar ceea ce m-a cucerit era vocea naratorului — avea un fel de duioșie. Te îmbia la somn. Semăna un pic cu senzația că te mângâie cineva pe păr, fără ca asta să fie aiurea.

Asta îmi propuneam să fac odată ce ajungeam acasă.

— Ești sigură c-o să te descurci? m-a întrebat mama, uitându-se la mine.

Așa mă întreba de fiecare dată când trebuia să țin un discurs, ceea ce se întâmpla relativ des.

— O să mă descurc.

Mi-a îndreptat gulerul sacoului, lovind ușor cu un deget insigna de argint, de președintă a Consiliului Elevilor.

— Mai zi-mi o dată, de ce ai vrut să ajungi președinta Consiliului?

— Pentru că mă descurc de minune, i-am răspuns, dar în sinea mea îmi ziceam „pentru că universităților le plac la nebunie chestiile astea“.

Am crezut că mor, dar în sensul bun al cuvântului

Am zis ce aveam de zis și m-am uitat la telefon, pentru că nu-l verificasem toată după-amiaza. Și atunci l-am văzut. Am văzut mesajul de pe Twitter, care urma să-mi schimbe viața pentru totdeauna, poate.

Am tușit șocată, m-am trântit pe un scaun de plastic și l-am apucat așa strâns de braț pe Daniel Jun, reprezentantul băieților, încât el a șuierat:

— Au! Ce-i?

— Mi s-a întâmplat o chestie monumentală pe Twitter.

Daniel, care păruse doar vag interesat, până să audă cuvântul „Twitter“, s-a încruntat și și-a retras brațul. A strâmbat din nas și și-a ferit privirea, de parcă făcusem o chestie jenantă la culme.

Principalul lucru pe care trebuie să-l știți despre Daniel Jun e că s-ar fi sinucis, probabil, până acum, dacă și-ar fi închipuit că în felul ăsta o să ia note mai bune. Din perspectiva majorității, noi doi eram una și aceeași persoană. Amândoi eram inteligenți și amândoi aveam în plan să mergem la Cambridge, și asta era tot ce vedea lumea: două genii la învățătură, în zbor, hăt deasupra școlii.

Diferența dintre noi era că mie „rivalitatea“ mi se părea absolut ridicolă, în timp ce Daniel se purta de parcă am fi fost prinși într-un război menit să arate care din noi era cel mai mare tocilar.

Mă rog.

Mi se întâmplaseră două chestii monumentale. Prima a fost notificarea de mai jos:

@UniverseCity te urmărește acum

Iar a doua a fost un mesaj direct adresat lui „Toulouse“, pseudonimul pe care-l folosesc online:

Mesaje directe > cu Radio

bună, toulouse! s-ar putea să ți se pară bizar, dar am văzut câteva dintre desenele inspirate de Universe City pe care le-ai postat și îmi plac la nebunie.

mă întrebam dacă ai fi interesată să devii colaborator al emisiunii, cu ilustrații care să însoțească episoadele?

încerc de ceva vreme să găsesc pe cineva care să aibă stilul potrivit și îmi place foarte mult stilul tău.

Universe City e un proiect nonprofit, deci nu pot să te plătesc, așa că înțeleg foarte bine dacă refuzi propunerea, dar pare să-ți placă mult

serialul și mă întrebam dacă te-ar tenta. ai fi trecută pe generic, evident. mi-aș dori sincer să te pot plăti, dar n-am niciun ban

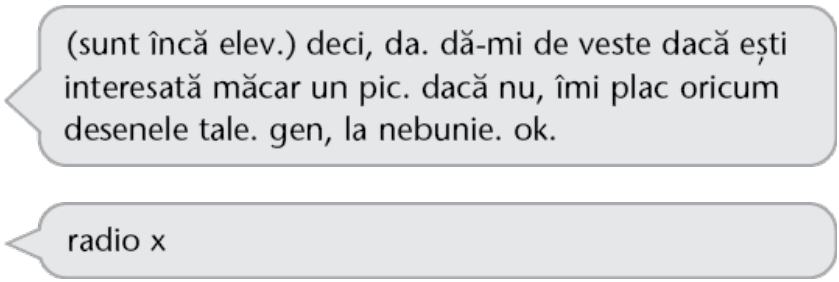
(sunt încă elev.) deci, da. dă-mi de veste dacă ești interesată măcar un pic. dacă nu, îmi plac oricum desenele tale. gen, la nebunie. ok.
radio x

— Hai, s-auzim, mi-a spus Daniel, dându-și ochii peste cap. Ce s-a întâmplat?

— O chestie monumentală, am șoptit.

— Da, asta am înțeles.

Mi-am dat deodată seama că nici nu se punea problema să povestesc cuiva despre asta. Probabil că nici măcar nu știau ce este Universe City, iar fan art-ul e un hobby bizar, oricum, poate că și-ar închipui că fac desene pornografice sau ceva de genul, în secret, și m-ar căuta cu toții pe Tumblr, și mi-ar citi toate postările personale de-acolo și totul ar fi un coșmar. Frances Janvier, elevă eminentă și președinta Consiliului Elevilor, etichetată drept o ciudată care face parte dintr-un „fandom“.

Mi-am dres glasul.

— Ăă… nu te-ar interesa pe tine. Las-o așa.

— Bine, cum spui tu.

Daniel a clătinat din cap și mi-a întors spatele.

Creatorul Universe City… mă alesese pe mine… ca… ilustratoare.

Am crezut că mor, dar în sensul bun al cuvântului.

— Frances?

Mi-am auzit numele, rostit foarte încet.

— Te simți bine?

Ridicându-mi privirea, am dat cu ochii de Aled Last, cel mai bun prieten al lui Daniel.

Aled Last avea mereu ceva din aerul unui copil care s-a rătăcit de maică-sa într-un magazin. Poate că i se trăgea de la cât de tânăr părea, de la ochii lui rotunzi și de la părul lui moale, ca de bebeluș. Indiferent cu ce-ar fi fost îmbrăcat, niciodată nu părea să se simtă în largul lui.

Nu era coleg cu noi — el mergea la o școală stil colegiu pentru băieți, aflată în capătul opus al orașului — și, deși era cu doar trei luni mai mare decât mine, era cu o clasă înainte. Majoritatea oamenilor îl cunoşteau prin asociere cu Daniel. Eu îl cunoșteam din cauză că locuia vizavi de mine și pentru că fusesem pe vremuri prietenă cu sora lui geamănă, dar și pentru că luam același tren spre școală, chiar dacă ne așezam în vagoane diferite și nu stăteam de vorbă.

Aled Last se oprise lângă Daniel și se uita la mine, deoarece rămăsesem încremenită în scaun, respirând sacadat, de emoție. S-a crispat un pic și apoi mi-a zis:

— Ăă, scuze, hm, adică, doar că păreai gata să vomiți sau ceva de genul ăsta.

Am încercat să spun o propoziție întreagă, fără să bufnesc într-un râs isteric.

— N-am nimic, am zis, dar rânjeam și probabil că arătam de parcă aș fi fost în stare să omor pe cineva. Ce-i cu tine aici? Sprijin moral pentru Daniel?

Umbla vorba că Aled și Daniel fuseseră nedespărțiți toată viața, în ciuda faptului că Daniel era o jigodie îndărătnică și încrezută, iar Aled de-abia dacă deschidea gura.

— Ăă, nu, a îngăimat, cu un firicel de glas, ca de obicei.

Părea îngrozit de ceva.

— Doamna Afolayan a vrut să țin un discurs. Despre facultate.

M-am zgâit la el.

— Dar tu nici măcar nu ești elev aici.

— Ăă, nu.

— Și atunci care-i treaba?

— A fost ideea domnului Shannon.

Domnul Shannon era directorul școlii la care învăța Aled.

— Ceva legat de camaraderia dintre școlile noastre. Unul dintre prietenii mei ar fi trebuit să facă treaba asta, de fapt… El a fost președintele Consiliului Elevilor anul trecut… dar e ocupat, așa că… m-a rugat pe mine… mda.

Vocea lui Aled se înmuia pe măsură ce vorbea, de parcă n-ar fi crezut că-l ascult, de fapt, deși mă uitam fix la el.

— Și ai acceptat?

— Da.

— De ce?

Aled a râs, fără să zică nimic.

Se vedea că tremură.

— Pentru că-i un nerod, a intervenit Daniel, încrucișându-și brațele la piept.

— Așa e, a murmurat Aled, zâmbind.

— Nu ești obligat s-o faci, i-am zis. Aș putea să le spun că te simți rău și n-ar fi nicio problemă.

— Cam sunt obligat s-o fac.

— Chiar nu ești obligat să faci nimic din ce nu vrei să faci, i-am

spus, dar știam că nu e adevărat, și o știa și Aled, pentru că doar a râs și a clătinat din cap.

Niciunul din noi n-a mai spus altceva.

Afolayan apăruse din nou pe scenă.

— Iar acum aș vrea să-i urez bun-venit lui Aled Last, unul dintre extraordinarii elevi din ultimul an de la colegiul de băieți, care urmează să înceapă studiile la una dintre cele mai prestigioase universități din Marea Britanie în septembrie, mă rog, dacă totul decurge așa cum trebuie la examenele A-level!

Toți părinții au chicotit auzind partea asta. Eu, Daniel și Aled n-am râs.

Afolayan și părinții au început să aplaude în timp ce Aled urca pe scenă. S-a îndreptat spre microfon. Eu făcusem de o mie de ori treaba asta, și tot simțeam cum îmi face stomacul tumbe, dar, cumva, a fost infinit mai nasol să-l văd pe Aled în momentul ăla.

Nu purtasem nicio conversație în toată regula cu Aled până atunci. Mergeam cu același tren spre școală, dar el se așeza în alt vagon. Nu știam mai nimic despre el.

— Ăă, da, bună, a început.

Vorbea de parcă tocmai se oprise din plâns.

— Nu mi-am dat seama că-i așa de timid, i-am șoptit lui Daniel, dar el n-a zis nimic.

— Deci, anul trecut am, ăă, am avut un interviu…

Eu și Daniel l-am urmărit chinuindu-se să-și țină discursul. Daniel, un orator cu experiență, ca și mine, clătina din cap. La un moment dat a zis:

— Ar fi trebuit să refuze, la naiba.

Chiar nu-mi făcea plăcere spectacolul, așa că în a doua jumătate a discursului m-am rezemat de scaun și-am recitit de vreo cincizeci de

ori mesajul de pe Twitter. Am încercat să-mi iau gândul de la orice altceva și să mă concentrez pe Universe City și pe mesaje. Lui Radio îi plăcuseră desenele mele. Niște schițe prăpădite ale personajelor, desene bizare, doar conturate, mâzgăleli pe care le făcusem pe la trei dimineața în carnețelul meu de duzină, în loc să-mi termin eseul la istorie. Niciodată nu mi se mai întâmplase așa ceva, absolut niciodată.

Când Aled a coborât de pe scenă și a revenit lângă noi, i-am zis:

— Bravo, te-ai descurcat de minune!

Chiar dacă știam amândoi că-l mint din nou.

Mi-a întâlnit privirea. Avea cearcăne. Poate că era pasăre de noapte, ca mine.

— Mersi, a zis și apoi a luat-o din loc, iar eu mi-am zis că-l văd, probabil, pentru ultima dată.

Fă ce vrei

Mama abia dacă a apucat să mă felicite pentru discurs, odată ce ne-am întâlnit la mașină, că am și început să-i zic de Universe City. Am încercat la un moment dat s-o corup cu Universe City, obligând-o să asculte primele cinci episoade pe drum, când am mers în vacanță, în Cornwall, dar concluzia mamei a fost ceva de genul:

— Chiar nu mă prind. Vrea să fie o chestie amuzantă sau să te sperie? Stai așa, Radio Silence e băiat sau fată, sau nici, nici? De ce nu merge niciodată la cursuri?

Mi s-a părut corect. Măcar se uita în continuare cu mine la Glee.

— Ești sigură că nu e un soi de escrocherie la scară largă? m-a întrebat în timp ce demaram din fața Academiei.

Mi-am ridicat picioarele pe scaun.

— Îmi cam dă impresia că încearcă să-ți fure creațiile, din moment ce nu vrea nici măcar să te plătească.

— Era contul oficial de Twitter. E verificat, i-am zis, dar treaba asta n-a părut să aibă asupra ei același efect pe care l-a avut asupra mea. I-au plăcut așa mult desenele mele, încât chiar mi-a propus să mă alătur echipei!

Mama n-a spus nimic, doar a ridicat din sprâncene.

— Te rog, bucură-te pentru mine, i-am zis, aplecându-mi capul spre ea.

— E o treabă foarte fainã! E minunat! Doar că nu vreau să-ți fure cineva desenele. Îți plac la nebunie chestiile alea.

— Nu cred că-i vorba de furt! Mi-ar pune numele pe generic.

— Ai semnat vreun contract?

— Mamă! am gemut, exasperată.

Nu prea avea rost să încerc să-i explic.

— Nu contează, oricum va trebui să refuz.

— Stai așa, ce?! Cum adică?

Am ridicat din umeri.

— Pur și simplu n-o să am timp. Peste câteva luni intru în ultimul an, gen, am o mulțime de chestii de făcut tot timpul și, pe deasupra, mă pregătesc pentru interviurile de admitere la Cambridge… În niciun caz n-aș avea timp să desenez ceva pentru fiecare episod, săptămânal.

Mama m-a privit intrigată.

— Nu înțeleg. Credeam că ești entuziasmată de treaba asta.

— Sunt, adică, e incredibil că Radio mi-a trimis mesaj și că i-au plăcut desenele mele, dar… trebuie să fiu realistă.

— Să știi că astfel de oportunități nu apar prea des. Și se vede că vrei s-o faci.

— Păi, mda, însă… Am o mulțime de teme în fiecare zi, iar proiectele și recapitulările o să ne cocoșeze și mai tare…

— Eu cred c-ar trebui să accepți.

Uitându-se drept în față, mama a răsucit de volan.

— Cred că lucrezi oricum prea mult pentru școală și că măcar o dată ar trebui să profiți de ocazia care ți se oferă, să faci ce vrei.

Și ce voiam să fac era următorul lucru:

Mesaje directe > cu Radio

Hei!! Uau… mulțumesc foarte mult, nu-mi vine să cred că ți-au plăcut desenele mele! Aș fi absolut onorată să fiu parte din proiect!

E-mailul meu e toulouse@gmail.com dacă ți-e mai ușor să comunicăm pe mail. De-abia aștept să aflu mai multe despre viziunea ta cu privire la design!

Sincer, Universe City e serialul meu preferat. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc pentru că te-ai gândit la mine!!

Sper că nu ți-am dat impresia c-aș fi o fană dusă cu pluta, haha! xx

Dintotdeauna mi-am dorit un hobby

Aveam de lucru când am ajuns acasă. Aproape întotdeauna aveam de lucru când ajungeam acasă. Aproape întotdeauna lucram când ajungeam acasă, pentru că, oricând nu lucram la vreun proiect pentru școală, aveam senzația că pierd vremea. Știu că treaba asta e cam jalnică și dintotdeauna mi-am dorit un hobby, cum ar fi fotbalul, sau pianul, sau patinajul, dar adevărul e că singura chestie la care mă pricepeam era să-mi iau examenele. Bun și-așa. Nu voiam să fiu nerecunoscătoare. Ar fi mai nasol dacă ar fi fost pe dos.

În ziua aia, în ziua în care am primit mesajul pe Twitter de la creatorul serialului Universe City, n-am făcut nimic când am ajuns acasă.

M-am trântit în pat, am deschis laptopul și am intrat direct pe Tumblr, unde îmi postam toate desenele. Ce văzuse, mai exact, Creatorul în desenele mele? Toate erau jenante. Mâzgăleli pe care le făceam ca să mă deconectez, ca să reușesc să adorm și să uit măcar cinci minute de eseuri la istorie și proiecte la educație plastică și discursuri în calitate de președintă a Consiliului Elevilor.

Am trecut la contul de Twitter, să văd dacă îmi răspunsese Creatorul, dar nu primisem răspuns. M-am uitat pe mail, să văd dacă-mi trimisese vreun mesaj, dar nu-mi scrisese nici acolo.

Îmi plăcea la nebunie Universe City.

Poate că ăsta era hobbyul meu. Să fac desene inspirate de Universe City.

Nu mi se părea un hobby. Mi se părea un secret compromițător.

Iar desenele nu-mi foloseau la nimic, oricum. Nu era ca și cum le puteam vinde. Nu era ca și cum le puteam arăta prietenelor mele. Nu era ca și cum mi-ar fi putut asigura admiterea la Cambridge.

M-am dus mai jos pe pagină, parcurgând postări din lunile

anterioare, ajungând până la cele de anul trecut și din urmă cu doi ani, mergând înapoi în timp. Desenasem personajele — pe narator, Radio Silence, și diverși acoliți de-ai lui. Desenasem decorul — universitatea SF, sumbră și anostă, Universe City. Desenasem personajele negative, armele și monștrii, bicicleta lunară a lui Radio și costumele speciale, desenasem Clădirea Albastru-închis și Drumul Solitar, desenasem până și personajul numit February Friday. Desenasem totul, de fapt.

Oare de ce făceam chestia asta?

De ce-oi fi așa?

Era singurul lucru pe care-l făceam cu plăcere, de fapt. Singurul lucru pe care-l aveam, în afară de note mari.

Nu — stai așa. Chestia asta ar fi chiar jalnică. Și bizară.

Doar mă ajuta să adorm.

Poate.

Nu știu.

Am închis laptopul și am coborât la parter după ceva de mâncare, încercând să-mi abat gândul de la asta.

O adolescentă normală

— Bun, am zis, în timp ce mașina oprea în față la Wetherspoon's, la 9 p.m., câteva zile mai târziu. Am plecat să beau zdravăn, să iau o mulțime de droguri și să fac sex la greu.

— Oh, a comentat mama, cu zâmbetul ei în colțul gurii. Bun așa. Fiica mea a luat-o razna.

— De fapt, asta e personalitatea mea autentică.

Am deschis portiera și am sărit pe trotuar, strigându-i:

— Nu-ți face griji c-o să mor!

— Să nu pierzi ultimul tren!

Era ultima zi de școală, înainte de vacanța pre-sesiune, și se presupunea c-o să ies într-un club în oraș, Johnny Richard's, cu prietenele mele. Era prima dată când ieșeam într-un club și, practic, eram îngrozită, dar mă aflam la un pas de a mă desprinde așa tare de gașca noastră, încât mă gândeam că n-o să mă mai considere o „prietenă principală" dacă n-aș fi mers, și atunci situația ar fi devenit prea bizară pentru mine de la o zi la alta. Nu-mi închipuiam ce altceva m-ar putea aștepta, în afara unor tipi piliți, în cămăși pastelate, și de Maya și Raine, care se vor strădui să mă convingă să dansez pe Skrillex.

Mama a luat-o din loc.

Am traversat strada și am băgat capul pe ușă, în Spoons. Îmi vedeam prietenele în colțul opus, beau și râdeau. Toate erau niște persoane minunate, dar mă stinghereau. Nu c-ar fi fost răutăcioase cu mine sau ceva, doar că aveau o imagine foarte specifică despre mine — Frances-de-la-școală, președinta Consiliului Elevilor, plicticoasă, tocilară, mereu cu nasul în carte. Nu erau foarte departe

de adevăr, dacă mă gândesc bine.

M-am dus la bar și am comandat o vodcă dublă cu limonadă. Barmanul nu mi-a cerut vreun act de identitate, deși aveam unul fals, pentru orice eventualitate, ceea ce m-a luat prin surprindere, pentru că de obicei nu-mi dai mai mult de treișpe ani.

Apoi m-am îndreptat spre prietenele mele, croindu-mi drum prin mulțimea de băieți și oameni care se pregăteau de o băută — alte lucruri care mă stingheresc.

Sincer, ar trebui să nu mă mai sperie ideea de a fi o adolescentă normală.

— Ce face? S-o iei în gură?

Lorraine Sengupta, pe care toată lumea o știa drept Raine, stătea lângă mine.

— Nici măcar nu merită, băi. Băieții sunt niște prăpădiți. Nici nu vor să te sărute dup-aia.

Maya, cea mai gălăgioasă persoană din gașca noastră și, ca urmare, recunoscută drept lider, stătea cu coatele pe masă și cu trei pahare goale în față.

— Oh, pe bune, doar n-or fi toți așa.

— Dar mulți sunt, așa că nici nu mă mai obosesc. Nu merită efortul, tbh.

Raine a pronunțat literele chiar așa, tbh. Nu părea să fie ironică și nu eram sigură ce părere aveam de treaba asta.

Conversația asta avea atât de puțin de-a face cu viața mea, încât de zece minute încoace mă prefăceam că trimit SMS-uri.

Radio încă nu-mi răspunsese la mesajul de pe Twitter, nici nu-mi trimisese vreun e-mail. Trecuseră patru zile.

— Neah, nu cred în povestea aia cu perechile care adorm strângându-se în brațe, a adăugat Raine.

Trecuseră la alt subiect.

— Eu cred că-i o minciună scornită de mass-media.

— Oh, salut, Daniel!

Vocea Mayei mi-a distras atenția de la telefon. Daniel Jun și Aled Last tocmai treceau pe lângă masa noastră. Daniel purta un tricou simplu, gri și blugi clasici. Îl cunoșteam deja de un an, dar nu-l văzusem niciodată în haine cu vreun imprimeu. Aled era îmbrăcat la fel de comun, de parcă îi alesese Daniel ținuta.

Daniel ne-a zărit și mi-a întâlnit pentru o clipă privirea, înainte de a-i răspunde Mayei.

— Salut, toate bune?

Au intrat în vorbă. Aled nu spunea nimic, rămăsese în spatele lui Daniel și stătea cocârjat, de parcă încerca să se facă nevăzut. M-am uitat și în ochii lui, dar și-a ferit imediat privirea.

Raine s-a aplecat spre mine, în timp ce Daniel stătea de vorbă cu ceilalți.

— Cine-i băiatul ăla palid? mi-a murmurat.

— Aled Last? E elev la colegiul de băieți.

— Oh, e fratele geamăn al lui Carys Last?

— Mda.

— Nu erai prietenă cu ea pe vremuri?

— Ăă…

Am încercat să găsesc un răspuns.

— Oarecum, am zis. Stăteam de vorbă în tren. Uneori.

Raine era, probabil, persoana cu care stăteam cel mai mult de vorbă din toată gașca. Nu mă tachina din cauză că eram tocilară, cum o făceau ceilalți. Dacă aș fi fost mai sociabilă, cred c-am fi fost prietene bune, pentru că aveam un simț al umorului similar. Dar ea își permitea să fie cool și bizară, pentru că nu era președinta Consiliului Elevilor, și avea o jumătate de țeastă rasă, așa că nimeni nu se mira prea tare când făcea ceva ieșit din comun.

Raine a încuviinţat.

— Bun așa.

L-am urmărit pe Aled trăgând o dușcă din paharul pe care-l ținea în mână, uitându-se pe furiș de jur împrejur. Părea extrem de stingherit.

— Frances, ești pregătită pentru Johnny R?

Cineva din gașca mea se aplecase peste masă și mă privea cu un rânjet de rechin.

După cum ziceam, prietenele mele nu erau scârbe cu mine, dar mă tratau ca și cum aș fi fost complet lipsită de experiență, de parcă n-aș fi fost altceva decât o mega-tocilară.

Ceea ce era de fapt corect.

— Ăă, hm, cred că da.

Doi băieți s-au apropiat de Aled și au intrat în vorbă cu el. Amândoi erau înalți și aveau un aer impunător, iar în momentul ăla mi-am dat seama că era din cauză că tipul din dreapta — un băiat brunet, cu o cămașă în carouri — era de aproape un an președintele Consiliului Elevilor la colegiul de băieți, iar cel din stânga — îndesat, cu părul tuns scurt la ceafă și vâlvoi în creștet — fusese o vreme căpitanul echipei de rugby a colegiului de băieți. Îi văzusem pe amândoi făcând prezentări când participasem la ziua porților deschise, la colegiul lor.

Aled le zâmbea amândurora — speram că are și alți prieteni, în afară de Daniel. Am încercat să surprind frânturi din conversația lor.

— Mda, Dan a reușit să mă convingă de data asta! le spunea Aled.

— Nu te simți obligat să rămâi până se iese în club, dacă nu vrei, i-a zis președintele Consiliului Elevilor. Cred că noi o să ne întoarcem acasă mai devreme.

Apoi s-a uitat la fostul căpitan al echipei de rugby, care a încuviinţat, spunând:

— Mda, să ne zici dacă vrei să te conducem acasă, frate! Sunt cu mașina.

Drept să spun, mi-aș fi dorit să pot face același lucru, să plec pur și simplu acasă când voiam, dar nu puteam, pentru că mi-era prea teamă să fac ce vreau.

— Situația e destul de sumbră, a spus una dintre prietenele mele, deturnându-mi atenția de la ei.

— Mă simt prost! a intervenit o alta. Frances e așa nevinovată! Mi se pare că te corupem, târându-te prin cluburi și obligându-te să bei alcool.

— Dar merită o pauză, după atâta studiat!

— Vreau s-o văd pe Frances pilită.

— Crezi că e genul care bocește la băutură?

— Nu, cred c-o să fie haioasă la beție. Cred că are o personalitate secretă, despre care nu știm nimic.

N-am știut ce să spun.

Raine mi-a tras un cot.

— Nu-ți face griji. Dacă vreun tip scârbos se bagă în seamă cu tine, o să-mi vărs băutura pe el, ca din greșeală.

Cineva a râs.

— Chiar o să facă treaba asta. A mai făcut-o.

Am râs și eu, dorindu-mi să am curajul de a spune ceva amuzant, dar n-am făcut-o, pentru că nu eram o persoană haioasă când mă aflam în preajma lor. Eram pur și simplu plicticoasă.

Am dat pe gât ce mai aveam în pahar și m-am uitat în jur, întrebându-mă unde dispăruseră Daniel și Aled.

Mă simțeam un pic aiurea din cauză că Raine pomenise de Carys și întotdeauna mă simțeam aiurea când lumea pomenea de Carys, fiindcă nu-mi plăcea să mă gândesc la ea.

Carys Last a fugit de-acasă când era în clasa a zecea, iar eu eram într-a noua. Nimeni nu știa de ce și nimănui nu i-a păsat, pentru că n-avea prea mulți prieteni. N-avea niciun prieten, de fapt. În afară de mine.

Vagoane diferite

Am întâlnit-o pe Carys Last în trenul cu care mergeam spre școală, când aveam amândouă cincisprezece ani.

Era 7:14 dimineața și mă așezasem pe locul ei.

M-a privit de sus, ca o bibliotecară care te privește pe deasupra unui pupitru înalt. Avea părul blond-platinat și un breton așa de lung și des, încât de-abia dacă i se vedeau ochii. Era profilată în lumina soarelui, de parcă ar fi fost o apariție celestă.

— Oh, a spus. S-a întâmplat ceva, tovarășă de drum? Te-ai așezat pe locul meu.

Cuvintele ei ar fi putut da impresia că încerca să fie răutăcioasă, dar chiar nu era.

Era ciudat. Adică, ne văzuserăm de nu știu câte ori. Așteptam amândouă trenul la halta din sat dimineața, cu tot cu Aled, și eram ultimele persoane care coborau din tren seara. Făceam treaba asta de la începutul gimnaziului. Dar nu intraserăm niciodată în vorbă. Așa sunt oamenii, cred.

Vocea ei era altfel decât mi-o închipuisem. Avea un accent din ăla fandosit londonez, ca în Made in Chelsea, dar era mai curând fermecător decât agasant, și vorbea încetișor și agale, de parcă ar fi fost un pic luată. Trebuie menționat și că eram considerabil mai scundă decât ea la momentul ăla. Ea avea un aer de elf grațios, iar eu arătam ca un soi de spiriduș.

Și deodată mi-am dat seama că avea dreptate. Mă așezasem pe locul ei. Habar n-aveam de ce. În mod normal, mă așezam în cu totul alt vagon.

— Oh, Doamne, scuze, mă mut acum…

— Poftim? Oh, nu, n-am vrut să zic să te muți, uau, scuze. Probabil că ți-am vorbit foarte nepoliticos.

S-a așezat pe locul din fața mea.

Carys Last nu părea să zâmbească, nici nu simțea nevoia să zâmbească stingherit, ca mine. M-a impresionat la culme treaba asta.

Aled nu era cu ea. Nu mi s-a părut bizar în momentul respectiv. După incidentul ăsta, am observat că se instalau în vagoane diferite. Nici chestia asta nu mi s-a părut bizară. Nu-l cunoșteam, așa că îmi era indiferent.

— Nu te așezi de obicei în ultimul vagon? m-a întrebat, pe tonul unui afacerist între două vârste.

— Ăă, ba da.

A ridicat din sprânceană.

— Locuiești în sat, nu-i așa?

— Mda.

— Stai vizavi de mine?

— Cred că da.

Carys a înclinat din cap. Avea o expresie neobișnuit de gravă, ceea ce era bizar, pentru că toate persoanele pe care le cunoșteam se străduiau din răsputeri să-ți zâmbească tot timpul. Aerul ei imperturbabil îți dădea impresia că era mai în vârstă decât era și extrem de distinsă.

Și-a lăsat mâinile pe masă și am observat că erau acoperite de cicatrici minuscule, rămase în urma unor arsuri.

— Îmi place puloverul tău, mi-a spus.

Purtam un pulover cu un computer imprimat pe el, cu o fețișoară tristă dedesubt, pe sub sacoul de la uniformă.

Mi-am lăsat privirea în jos, pentru că și uitasem ce aveam pe mine. Era pe la începutul lui ianuarie și era ger, de-asta îmi mai luasem un pulover, peste cel obișnuit. Puloverul respectiv era unul dintre nenumăratele articole de îmbrăcăminte pe care mi le cumpărasem, dar pe care nu le purtam niciodată în preajma prietenelor mele, pentru că mă gândeam c-o să râdă de mine. Alegerile mele personale în materie de vestimentație rămâneau acasă, de obicei.

— Ăă… da? m-am bâlbâit, întrebându-mă dacă nu cumva auzisem greșit.

Carys a râs înfundat.

— Păi, da?

— Mersi, am zis, clătinând un pic din cap.

Mi-am studiat mâinile și apoi m-am uitat pe geam. Trenul s-a pus brusc în mișcare și am ieșit din gară.

— Deci, de ce te-ai așezat în vagonul ăsta azi?

M-am uitat din nou la ea, atent de data asta. Până în momentul ăsta, fusese doar o fată cu părul oxigenat, care aștepta în fiecare dimineață trenul în haltă, la celălalt capăt al peronului. Dar acum stăteam de vorbă și iat-o — era machiată, deși era încă în gimnaziu, așa că încălca Regulamentul de Ordine Interioară, era solidă, voluptuoasă, impunătoare cumva, cum de reușea să pară așa de prietenoasă, fără să zâmbească deloc? Părea c-ar fi fost în stare să omoare pe cineva, dacă era nevoie; părea genul de om care știe întotdeauna ce face. Cumva, am știut că n-avea să fie ultima dată când stăteam de vorbă. Doamne, habar n-aveam ce urma să se întâmple.

— Nu știu, am zis.

Ne ascultă cineva

A trecut încă o oră, până când s-a făcut îndeajuns de târziu ca să mergem în Johnny R, iar eu încercam să mă țin cu firea și să nu-i trimit mesaj pe Facebook mamei, s-o rog să vină să mă ia, pentru că ar fi fost jenant. Știam că e jenant, dar nimeni altcineva nu trebuia s-o știe.

Ne-am ridicat cu toții, ca să plecăm la Johnny R. Mă simțeam un pic ametită și parcă nu mă țineam prea bine pe picioare, dar am auzit-o totuși pe Raine spunând:

— E drăguță.

Arăta spre bluza mea, care era doar o cămașă simplă din șifon, pe care o alesesem pentru că părea genul de lucru pe care l-ar fi purtat Maya.

Am uitat aproape cu desăvârșire de Aled, dar a început să-mi sune telefonul în timp ce mergeam pe stradă. L-am scos din buzunar și m-am uitat la ecran. Mă suna Daniel Jun.

Avea numărul meu doar din cauză că organizam o mulțime de evenimente împreună, dat fiind că eram președinții Consiliului Elevilor. Nu mă sunase niciodată și-mi trimisese doar SMS-uri în vreo trei-patru rânduri, pe teme banale, legate de evenimentele de la școală, cum ar fi „instalezi tu masa de prăjituri sau mă ocup eu“ ori „tu le verifici biletele la ușă, iar eu o să-i îndrum la intrare“. Din cauza asta, la care se adăuga și faptul că Daniel nu mă suporta, habar n-aveam de ce mă sună.

Dar mă pilisem. Așa c-am răspuns.

F: Alo?

Daniel: (voci înfundate și dubstep dat la maxim)

F: Alo? Daniel?

D: Alo? (râsete) taci, taci — alo?

F: Daniel? De ce mă suni?

D: (râsete) (noi acorduri de dubstep)

F: Daniel?

D: (îmi închide)

M-am uitat la telefon.

— Bine, am zis cu voce tare, dar nu m-a auzit nimeni.

Un grup de băieți și-a croit drum pe lângă mine și în clipa aceea mi-a alunecat piciorul pe bordură, așa că mergeam pe stradă acum. Nu voiam să fiu aici. Aveam treabă, trebuia să-mi recapitulez temele de eseu, să-mi transcriu câteva notițe la mate, să recitesc mesajul de la Radio, să lucrez la câteva idei de schițe pentru videoclipuri — aveam o grămadă de chestii de făcut, iar faptul că mă aflam aici era, drept să spun, o pierdere de vreme.

Mi-a sunat din nou telefonul.

F: Daniel, îți jur…

Aled: Frances? Frances, tu ești?

F: Aled?

A: Franceeeeees! (dubstep)

De-abia dacă îl cunoșteam pe Aled. De-abia dacă schimbasem o

vorbă cu el, până săptămâna asta.

De ce…

Ce?

F: Ăă, de ce mă suni?

A: Oh… Dan… Dan a încercat să te sune la mișto, cred… Nu cred că i-a ieșit…

F: … Bine.

A: …

F: Unde ești? Daniel e cu tine?

A: Oh, suntem la Johnny… Ce chestie, nici măcar nu știu cine e Johnny… Dan e… (râsete, voci înfundate)

F: … Ești OK?

A: N-am nimic… scuze… Daniel te-a sunat din nou și apoi mi-a dat mie telefonul… Nu știu ce s-a întâmplat, de fapt. Nu știu de ce vorbesc cu tine! Haha…

Am grăbit pasul, ca să nu mă pierd cu totul de gașca mea.

F: Aled, dacă ești cu Daniel, atunci eu te las…

A: Mda, scuze… ăă… mda.

Îl compătimeam, pe undeva. Nu înțelegeam de ce era prieten cu Daniel — m-am întrebat dacă Daniel o făcea pe șeful cu el. Daniel o făcea pe șeful cu multă lume.

F: Nu-i nimic.

A: Chiar nu-mi place aici.

M-am încruntat.

A: Frances?

F: Da?

A: Chiar nu-mi place aici.

F: … Unde?

A: Ție-ți place aici?

F: Unde?

Pentru o clipă s-a lăsat tăcerea — mă rog, o tăcere tulburată doar de muzica animată, stridentă, de glasuri și râsete.

F: Aled, te rog, spune-mi dacă e și Daniel acolo, ca să mă pot bucura de seara asta în continuare, fără să-mi fac griji în privința ta.

A: Nu știu unde e Daniel.

F: Vrei să vin să te iau de acolo, sau ceva de genul ăsta?

A: Hei… știi ce… te aud de parc-ai fi la radio.

Gândul m-a purtat pe dată spre Universe City și Radio Silence.

F: Doamne, te-ai pilit rău.

A: (râde) Alo. Sper că mă ascultă cineva.

A închis. Am simțit un gol în stomac, auzind ultimele cuvinte.

— Alo. Sper că mă ascultă cineva, am repetat înfundat.

Cuvinte pe care le ascultasem întruna în ultimii doi ani, cuvinte pe care le desenasem de nenumărate ori în bule de dialog și pe peretele camerei mele. Cuvinte pe care le auzisem rostite de o voce de femeie și de o voce de bărbat, care se schimbau o dată la câteva săptămâni, mereu cu accentul acela clasic, ca al crainicilor de pe vremuri, din perioada celui de-al Doilea Război Mondial.

Formula pe care o auzeam la începutul fiecărui episod din Universe City:

— Alo. Sper că mă ascultă cineva.

Creația mea

Bodyguardul de la ușă a luat de bun carnetul de șofer pe care i l-am arătat și care-i aparținea Ritei, sora mai mare a lui Raine, deși Rita e indiancă și are părul drept, tuns băiețește. Nu înțelegeam cum poate cineva să confunde o adolescentă de origine anglo-etiopiană cu una de origine indiană, dar asta s-a întâmplat.

Dat fiind că nu era încă ora 11, intrarea în club era gratuită, o veste bună pentru mine, fiindcă detest să plătesc pentru chestii pe care nu vreau să le fac de fapt.

Am intrat după prietenele mele.

Locul era exact cum mă așteptam.

Oameni care se piliseră. Lumini intermitente. Muzică dată la maximum. Clișee.

— Băi, vii să mai bei ceva? mi-a zbierat Raine de la cincisprezece centimetri distanță.

Am clătinat din cap.

— Mi-e cam greață.

Maya m-a auzit și a început să râdă.

— Vai, Frances! Draga de tine. Hai, încă un shot, doar atât!

— Cred c-o să mă duc la budă, de fapt.

Dar Maya vorbea deja cu altcineva.

— Vrei să vin cu tine? s-a oferit Raine.

Am clătinat din cap.

— E OK. Mă descurc.

— Bine.

Raine m-a prins de braț, arătându-mi ceva nelămurit în capătul opus al încăperii.

— Buda e acolo! Vino după noi la bar, bine?

Am încuviințat.

Nici prin gând nu-mi trecea să mă duc la budă.

Raine mi-a făcut cu mâna și a luat-o din loc.

Eu voiam să-l găsesc pe Aled Last.

De îndată ce m-am convins că prietenele mele erau prinse cu altele la bar, am urcat. La etaj se asculta indie rock și era o atmosferă mult mai liniștită, spre bucuria mea, pentru că dubstepul începea să mă agite un pic, de parcă ar fi fost coloana sonoră a unui film de acțiune și nu mai aveam decât zece secunde la dispoziție, să scap dintr-o explozie.

Și apoi efectiv m-am trezit cu Aled Last lângă mine.

Nu-mi propusesem să plec să-l caut, până ce nu mi-a citat din Universe City. Dar treaba asta — nu putea să fi fost o coincidență, nu-i așa? Îmi citase exact propoziția. Cuvânt cu cuvânt. Fix cu aceeași cadență, cu un șuierat pe „s“ și o pauză minusculă între „as“ și „cultă“ și cu un zâmbet după al doilea punct…

Oare asculta și el podcastul?

Nu mai întâlnisem pe nimeni care să fi auzit măcar de serial.

Era de mirare că Aled nu fusese dat afară din club, pentru că zăcea în nesimțire. Sau adormise. Indiferent ce-o fi fost, stătea în capul oaselor pe podea, rezemat de perete, într-o poziție care trăda limpede faptul că cineva îl lăsase acolo. Probabil că Daniel.

Surprinzător, pentru că de obicei Daniel avea tendința de a-l proteja. Sau cel puțin așa auzisem. Poate că era invers.

M-am lăsat pe vine în fața lui. Peretele de care stătea rezemat era ud de la condens. L-am luat de braț, scuturându-l, și l-am strigat, ca să mă fac auzită peste muzică.

— Aled?

L-am scuturat din nou. Așa, adormit, avea un aer drăgălaș, cu luminile din club aruncând străfulgerări de roșu și portocaliu pe chipul lui. Arăta ca un copil.

— Nu cumva să fi murit. Treaba asta chiar mi-ar strica ziua.

S-a trezit cu o tresărire, țâșnind de lângă perete și lovindu-mă cu capul drept în frunte.

M-a durut așa tare, încât nici n-am fost în stare să mai zic ceva, doar un „Mama mă-sii“ înfundat, în timp ce din colțul ochiului mi se prelingea o lacrimă.

În vreme ce eu mă făceam ghem de durere, Aled a strigat:

— Frances Janvier!

Și mi-a pronunțat corect numele de familie.

— Te-am lovit cumva adineauri în față? a continuat.

— „Lovit“ e puțin spus, am strigat la rândul meu, ridicându-mă.

Am crezut c-o să înceapă să râdă, dar mă privea cu ochii cât cepele, în mod evident încă nu se trezise din beție, și mi-a spus doar:

— Oh, Doamne, te rog să mă ierți!

Și apoi, pentru că era beat, m-a bătut ușurel pe frunte, de parcă încerca să-mi ia durerea cu mâna.

— Te rog să mă ierți, a repetat, cu un aer sincer îngrijorat. Plângi cumva? Oh, hopa, parc-aș fi Wendy din Peter Pan.

Privirea i-a devenit absentă pentru o clipă, înainte de a se concentra din nou asupra mea.

— Măi fată, de ce plângi?

— Nu plâng…, am început. Mă rog, poate doar lăuntric.

Și atunci a început să râdă. Era ceva în toată scena asta, care îmi stârnea și mie râsul, așa c-am râs. El și-a rezemat capul de perete și și-a dus mâna la gură în timp ce râdea. Era beat de-a binelea, iar mie îmi zvâcneau tâmplele și locul era scârbos, dar timp de câteva secunde totul mi s-a părut ilar.

Odată ce s-a oprit din râs, s-a prins de geaca mea de blugi și, sprijinindu-se pe umărul meu, s-a ridicat opintit. S-a proptit imediat cu palma în perete, ca să nu cadă grămadă. M-am ridicat și eu, neștiind prea bine ce-ar fi trebuit să fac mai departe. Nici măcar nu știam că Aled bea în halul ăsta. Pe de altă parte, nu e ca și cum știam prea multe despre el, în orice caz. Nu e ca și cum aveam vreun motiv să-mi pese.

— L-ai văzut pe Dan? m-a întrebat, lăsându-și capul pe umărul meu și sprijinindu-se de mine, privindu-mă cu ochii mijiți.

— Cine — oh, Daniel!

Toți cunoscuții mei îi spuneau Daniel.

— Nu, îmi pare rău.

— Oh…

Și-a studiat pantofii, având din nou aerul unui copil, cu părul lui cam lung, mai potrivit pentru un puști de paisprezece ani, cu blugii și puloverul care-i stăteau cumva șui. Părea așa de… nici nu știam cum să-i zic.

Și voiam să-l întreb de Universe City.

— Hai să ieșim o clipă, i-am zis, dar nu cred că m-a auzit.

I-am înconjurat umărul cu brațul și am început să-l trag prin

mulțime, simțind vibrațiile basului și mirosul de transpirație, spre scări.

— Aled!

M-am oprit brusc, în timp ce Aled își lăsase aproape toată greutatea asupra mea, și m-am întors în direcția din care venea glasul. Daniel își croia drum spre noi prin mulțimea care dansa, cu un pahar cu apă în mână.

— Oh, a spus, uitându-se la mine de parcă aș fi fost un morman de vase murdare. N-am știut că ieși în oraș în seara asta.

Care era problema lui?

— Doar m-ai sunat, Daniel.

— Te-am sunat pentru că Aled a zis că vrea să stea de vorbă cu tine.

— Aled a zis că încercai să mă suni la mișto.

— De ce-aș face așa ceva? Doar n-am doișpe ani.

— Ei bine, de ce ar vrea Aled să stea de vorbă cu mine? Nici măcar nu-l cunosc.

— Eu de unde naiba să știu?

— Pentru că ești cel mai bun prieten al lui și erai cu el în seara asta?

Daniel n-a mai spus nimic.

— Sau nu erai cu el, de fapt, am continuat. Da, tocmai l-am adunat de pe jos.

— Poftim?

Am râs scurt.

— Tocmai ți-ai lăsat cel mai bun prieten să zacă în nesimțire pe jos, într-un club, Daniel?

— Nu!

Mi-a arătat paharul cu apă.

— Mă dusesem după apă. Nu sunt chiar o jigodie.

Treaba asta era o informație inedită pentru mine, dar mi s-a părut prea din cale-afară să i-o spun.

În schimb, m-am întors spre Aled, care se legăna ușurel, rezemat de mine.

— De ce m-ai sunat?

Aled m-a privit intrigat, apoi mi-a apăsat ușurel nasul cu un deget și mi-a zis:

— Îmi place de tine.

Am început să râd, crezând că glumește, dar Aled n-a râs. Mi-a dat drumul și s-a agățat cu celălalt braț de Daniel, care s-a tras un pic înapoi, luat prin surprindere, sprijinind paharul cu cealaltă mână.

— Nu-i ciudat, a spus Aled, cu fața la doar câțiva milimetri de a lui, că eu am fost cel mai înalt dintre noi, vreo șaișpe ani, iar acum, deodată, mă întreci?

— Mda, e tare ciudat, i-a zis Daniel, cu o tentativă de zâmbet, ceva ce nu mai văzusem de câteva luni bune la el.

Aled şi-a lăsat capul pe umărul lui, închizând ochii, iar Daniel l-a bătut ușurel pe piept. I-a șoptit ceva lui Aled, n-am auzit ce, și apoi i-a întins paharul cu apă. Aled a luat paharul fără să zică nimic și a început să bea.

M-am uitat de la unul la altul, apoi Daniel a părut să-și amintească de prezența mea.

— Te duci acasă acum? m-a întrebat. Poți să-l conduci tu?

Mi-am băgat mâinile în buzunare. Oricum nu-mi doream să fiu acolo, la drept vorbind.

— Da, sigur.

— Nu l-am lăsat pur și simplu să zacă pe jos. M-am dus după apă.

— Mi-ai zis deja asta.

— Mda, doar că nu sunt convins că mă crezi.

Am ridicat din umeri.

Daniel l-a împins pe Aled spre mine, iar Aled s-a prins imediat de umerii mei, din nou, vărsându-mi un pic de apă pe mânecă.

— Oricum n-ar fi trebuit să-l aduc aici, a zis Daniel, dar vorbea singur, cred, și am surprins o undă de regret sincer în ochii lui când s-a uitat la Aled, care era gata să adoarmă în brațele mele, cu luminile din club jucând pe chipul lui.

— Ce…, a mormăit Aled când am ieșit în stradă. Unde-i Dan?

— Mi-a zis să te conduc eu acasă, i-am spus.

M-am întrebat cum aveam să le explic mai exact toată treaba prietenelor mele. Mi-am pus în gând să-i trimit un SMS lui Raine, odată ce ajungeam la gară.

— Bine.

I-am aruncat o privire, pentru că deodată părea să fi redevenit Aled cel timid, cu care stătusem de vorbă la întâlnirea cu părinții — cel cu un firicel de glas, care-și tot ferea privirea.

— Luăm același tren de obicei, a continuat, în timp ce o porneam pe strada principală, pustie acum.

— Mda, am încuviințat.

— Stai puțin — stăteai cu Carys în tren.

Mi-a tresărit deodată inima, auzind numele lui Carys.

— Da.

— Îi plăcea de tine, mi-a spus Aled, mai mult decât… hm…

Părea să-şi fi pierdut firul gândurilor. Nu voiam să vorbesc despre Carys, așa că nu l-am tras de limbă.

— Aled, asculți Universe City?

S-a oprit brusc, iar brațul i-a alunecat de pe umărul meu.

— Poftim? m-a întrebat, scăldat în lumina felinarelor, cu firma luminoasă de la Johnny R scăpărând difuz în spatele lui.

Am clipit. De ce l-oi fi întrebat treaba asta?

— Universe City? a repetat, cu ochii aproape închiși, vorbind tare, de parcă am fi fost încă în club. De ce?

Mi-am ferit privirea. În mod evident, nu asculta podcastul. Măcar n-o să țină minte conversația asta.

— Nu contează.

— Nu, a protestat, păşind poticnit peste bordură, cât pe-aci să cadă din nou peste mine, privindu-mă cu ochii mari. De ce m-ai întrebat chestia asta?

M-am uitat lung la el.

— Ăă…

Aștepta un răspuns.

— Doar că… Mi s-a părut c-ai citat o replică de-acolo. Poate că m-am înșelat.

— Tu asculți Universe City?

— Ăă, da.

— Chestia asta e atât de… puțin probabilă. Nici măcar n-am ajuns la 50 000 de abonați.

Stai așa.

— Poftim?!

Aled a făcut un pas în față.

— Cum te-ai prins? Dan a zis că nimeni n-o să ghicească.

— Poftim? am repetat, mai apăsat de data asta. Ce să ghicească?

Aled n-a zis nimic, doar a rânjit.

— Tu asculți Universe City? l-am întrebat, deși de-acum uitasem de ce-l întrebam treaba asta — dacă voiam confirmarea că altcineva iubea serialul la fel de mult ca mine, ca să nu mă mai simt așa de bizară, sau voiam doar ca Aled să spună ceea ce părea că nu vrea să spună.

— Eu sunt Universe City, mi-a spus.

Iar eu am rămas țintuită locului.

— Poftim?

— Eu sunt Radio. Eu sunt Radio Silence. Eu sunt cel care creează Universe City.

Am încremenit.

Și niciunul din noi n-a mai zis nimic.

Ne-a izbit o rafală de vânt. S-au auzit râsetele unor fete dintr-o cârciumă aflată în apropiere. Se declanșase o alarmă de mașină.

Aled s-a uitat în altă parte, de parcă ar mai fi fost cineva lângă noi, o persoană pe care o vedea doar el.

Apoi s-a uitat din nou la mine, mi-a pus o mână pe umăr, s-a aplecat spre mine și m-a întrebat, cu o îngrijorare sinceră:

— Te simți bine?

— Sunt… ăă…

Dar chiar nu știam cum să-i explic că de doi ani eram obsedată de un podcast de pe YouTube, despre aventurile unui student fără gen lămurit dintr-un univers SF, care poartă întotdeauna mănuși și se folosește de abilități speciale și de talentul său de detectiv, spre a dezlega mistere într-un oraș al cărui nume e cel mai imbecil joc de cuvinte pe care l-am auzit vreodată, că aveam treizeci și șapte de carnețele în camera mea, pline cu desene inspirate de acest serial, și că nu întâlnisem pe nimeni în viața de zi cu zi care să fi auzit măcar de el, că nu le spusesem nimic din toate astea prietenelor mele și că fix acum, în față la Johnny R, în ultima zi dinaintea vacanței, descoperisem că o persoană a cărei soră geamănă fusese pentru o vreme cea mai bună prietenă a mea și care locuia vizavi de mine de când mă știam, o persoană cu care nu avusesem nicio conversație în toată regula până să se îmbete, era autorul acestui serial.

Blondul ăsta minion, în vârstă de șaptesprezece ani, care nu-mi spusese niciodată o vorbă și care stătea acum în mijlocul străzii.

— Ascult, mi-a spus Aled, cu un zâmbet tremurat.

Se îmbătase în ultimul hal — oare știa despre ce vorbește?

— Mi-ar lua ore întregi să-ți explic.

— Te-aș asculta ore întregi.

1. semestrul de vară

b)

Aled Last în patul meu

Nu-mi place să las alte persoane în camera mea, pentru că mă îngrozește ideea c-o să descopere vreunul dintre secretele mele, cum ar fi pasiunea mea pentru fan art sau istoricul căutărilor mele pe internet, ori faptul că, pe bune, încă dorm cu un ursuleț de pluș.

Mai ales nu-mi place să las pe altcineva să doarmă în patul meu, asta de când aveam doisprezece ani și am avut un coșmar despre un Tamagotchi care vorbea cu o voce foarte groasă, chiar când rămăsese o prietenă peste noapte la mine. I-am tras un pumn în față, de i-a dat sângele pe nas și a început să plângă. O metaforă grăitoare pentru majoritatea prieteniilor mele din trecut.

Cu toate astea, în noaptea aceea, Aled Last a ajuns în patul meu.

Haha.

Nu. Nu la modul ăla.

Când eu și Aled ne-am dat jos din tren — sau, în cazul lui Aled, mai curând prăvălit din tren — și am coborât treptele de piatră care duceau în sat, Aled a anunțat că-și uitase cheile la Daniel Jun, pentru că Daniel era îmbrăcat cu geaca lui, iar cheile erau în buzunar, și că nu putea s-o trezească pe mama lui, pentru că, efectiv, „mi-ar reteza capul de pe umeri“. A spus-o pe un ton foarte convingător, iar maică-sa face parte din Consiliul Părinților, așa că preț de câteva secunde chiar l-am crezut. Mama lui Aled mi s-a părut întotdeauna genul de om care te intimidează, de parcă ar fi în stare să-ți facă praf stima de sine din câteva cuvinte și apoi să i-o dea de mâncare câinelui. Nu c-ar fi foarte greu, în cazul meu.

Mă rog, deci, da. Așa că i-am zis ceva de genul:

— Ce-i, vrei să rămâi peste noapte la mine, sau chestii de-astea?

Evident, glumeam, dar apoi și-a lăsat toată greutatea pe umărul meu și mi-a zis:

— Păi…

Iar eu am început să râd, de parcă aș fi anticipat treaba asta din clipa în care Aled se ghemuise în mijlocul străzii.

Așa că i-am zis doar:

— Bine. Bine.

Oricum, avea să adoarmă imediat, și eu nu eram ca ciudații ăia de patruzeci de ani, care cred că băieții și fetele nu pot dormi în același pat fără să facă sex.

Aled a intrat în casă și s-a trântit pe patul meu fără să scoată o vorbă, iar când m-am întors de la baie, unde mersesem să mă schimb în pijama, adormise, cu spatele la mine, în timp ce pieptul i se ridica și cobora agale. Am stins lumina.

Mi-am dorit să mă fi pilit și eu un pic mai mult, pentru că mi-a luat vreo două ore să adorm, ca de obicei, și în tot acest timp, când nu mă jucam pe telefon sau nu parcurgeam postările de pe Tumblr, trebuia să-i văd ceafa, scăldată în lumina albăstrie din camera mea. Ultima persoană care dormise cu mine în patul meu imens fusese Carys, pe vremea când aveam cincisprezece ani, cu câteva nopți înainte să fugă de-acasă, și, dacă mijeam un pic ochii, aproape c-aș fi jurat că e ea, cu același păr blond și urechile ca de elf. Dar, când deschideam din nou ochii, era evident că persoana din patul meu era Aled, nu Carys. Dintr-un motiv obscur, treaba asta mă liniștea cumva. Nu știu de ce.

Aled ar fi avut nevoie de o tunsoare și, mi-am dat seama deodată, purta puloverul lui Daniel.

Știu, ce chestie!

Eu m-am trezit prima, pe la unșpe. Aled nu părea să se fi mișcat deloc peste noapte, așa c-am verificat rapid dacă nu cumva murise (mai trăia), înainte să mă dau jos din pat. Mi-am derulat în minte deciziile din ajun. Toate păreau să corespundă așteptărilor pe care le aveam de la mine — fraieră, genul care se pune în situații incomode spre a proteja persoane pe care de-abia dacă le cunoaște, genul care pune întrebări stingheritoare și le regretă apoi amarnic… Faptul că Aled Last ajunsese în patul meu era ceva tipic pentru Frances. Ce-aveam să-i spun mai exact, odată ce se trezea?

Salut, Aled. Ai dormit în patul meu. Probabil că nu mai ții minte de ce. Promit că nu te-am adus cu forța. Apropo, știi podcastul ăla bizar pe care-l ai pe YouTube? Mda, practic, sunt obsedată de el de ani buni.

Am coborât imediat la parter. Era mai bine să-i dau eu vestea mamei, până nu-l descoperea acolo și trăgea concluzia că fiică-sa se alesese cu un iubit mărunțel, blond și mereu stingherit, fără s-o avertizeze.

Mama era în camera de zi, în pijamaua ei întreagă, stil unicorn, și se uita la Urzeala tronurilor. Și-a ridicat privirea când am intrat în cameră și m-am trântit lângă ea pe canapea.

— Salutare, mi-a spus.

Într-o mână ținea o cutie cu fulgi de cereale Shreddies. Și-a azvârlit unul în gură.

— Pari cam obosită.

— Păi…, am început, dar nu prea știam cum să continui.

— Te-ai distrat la discotecă? m-a întrebat, dar rânjea.

Mama se prefăcea că habar n-are cu ce se îndeletnicesc adolescenții din secolul XXI. Era încă o chestie care o amuza, pe lângă a fi sarcastică atunci când avea de-a face cu profii.

— Te-ai pus în genunchi? Ai petrecut pe cinste?

— Oh, da, am dansat pe jazz și toate cele, i-am zis, schițând câteva mișcări de dans ca pe vremuri.

— Bravo, bravo. Sigur o să te alegi cu o partidă după așa ceva.

M-a bufnit râsul, în mare la ideea c-aș putea să mă aleg cu o partidă în absolut orice context, dar apoi, cu gesturi extrem de lente, a pus serialul pe pauză, a lăsat deoparte cutia de Shreddies și m-a privit în ochi, ținându-și mâinile împreunate în poală, cu aerul unui diriginte care-și lasă mâinile pe catedră.

— Că veni vorba, mă întrebam cine e mai exact junele drăguț care doarme în patul tău.

Oh. OK.

— Mda, am zis râzând. Da. Junele drăguț.

— Am intrat în camera ta să iau hainele murdare și am dat cu ochii de el.

Mama şi-a întins mâinile în lături, de parcă retrăia scena.

— Mai întâi am crezut că e un soi de ursuleț uriaș de pluș. Sau vreo pernă din aia cu personaje din desenele animate japoneze, din cele pe care mi le-ai arătat pe net.

— Mda… nu. E adevărat. Un băiat în carne și oase.

— Era îmbrăcat, așa că presupun că n-ați făcut frichifrichi.

— Mamă, chiar și când folosești expresia asta la modul ironic, tot îmi vine să-mi astup urechile cu aracet.

Mama n-a zis nimic pentru o clipă și n-am zis nimic nici eu, apoi am auzit amândouă o bufnitură la etaj.

— E Aled Last, i-am zis. Fratele geamăn al lui Carys?

— Fratele prietenei tale?

Mama a râs în barbă.

— Oh, uau, toată treaba se transformă într-un soi de comedie romantică, este?

Era amuzant, dar eu n-am râs, iar expresia mamei a devenit gravă.

— Ce se întâmplă, Frances? Credeam c-o să rămâi până târziu în oraș, cu prietenele tale. Dumnezeu știe că meriți o petrecere de sfârșit de semestru, înainte să te cufunzi în recapitularea pentru examene.

M-a privit cu compasiune. Mama era convinsă că mă preocupau prea mult proiectele de la școală. Mama era, în general, fix pe dos față de cum te-ai aștepta să fie un părinte, dar cumva reușea, totuși, să fie fenomenală.

— Aled s-a îmbătat, așa c-a trebuit să-l conduc acasă. Și-a uitat cheile și maică-sa cică e cam scârbă.

— Oh, da, Carol Last.

Mama a strâmbat din buze și a rămas cu privirea pierdută, părând să retrăiască o amintire.

— Mereu încearcă să intre în vorbă cu mine la poștă.

S-a auzit o nouă bufnitură, venind din camera mea. Încruntându-se, mama și-a ridicat privirea.

— Sper că nu l-ai rănit grav, nu?

— Cred c-ar fi cazul să văd ce face.

— Da, du-te și vezi ce face drăguțul tău. Probabil că fuge pe fereastră chiar în clipa asta.

— Zău așa, mamă, partenerii mei romantici n-ar vrea niciodată să

fugă pe fereastră.

Mama mi-a zâmbit, zâmbetul ei cald, care îmi dă mereu sentimentul că știe ceva ce mie îmi scapă. M-am ridicat să plec.

— Nu-l lăsa să fugă! m-a îndemnat. Asta ar putea fi singura ta șansă de a pune mâna pe un soț!

Și apoi mi-am amintit celălalt lucru pe care probabil c-ar fi trebuit să-l afle și mama.

— Oh, apropo, i-am zis, întorcându-mă din prag, mai ții minte Universe City?

Râsul a lăsat loc unei expresii nedumerite.

— Ăă, da?

— Mda, deci Aled e cel care l-a creat.

Și atunci mi-am dat seama că Aled uitase, probabil, că-mi destăinuise treaba asta. Super. Încă o situație stingheritoare căreia va trebui să-i fac față.

— Poftim? Cum adică?

— El mi-a trimis mesajul ăla pe Twitter. El e creatorul podcastului. Am aflat ieri.

Mama s-a uitat lung la mine.

— Mda. Știu, ce chestie!

Bizar

La întoarcerea în camera mea, l-am găsit pe Aled ghemuit lângă pat, ținând un umeraș în mână, de parcă ar fi fost o macetă. Când am intrat, s-a întors brusc spre mine, cu o expresie dementă și cu părul — prea lung — zburlit. Aș zice că părea oarecum… cumva… îngrozit. Pe bună dreptate.

Mi-a luat câteva secunde să-mi găsesc cuvintele.

— Aveai de gând… să mă decapitezi cu un umeraș?

A clipit o dată, apoi a lăsat arma din mână și s-a ridicat, părând să se liniștească un pic. L-am măsurat din priviri — desigur, era în aceeași ținută din ajun, puloverul grena al lui Daniel și blugi negri, dar, pentru prima dată, am observat că purta o pereche de tenișI minunați, verde-deschis, cu șireturi de un mov-fluorescent, și tare aș fi vrut să-l întreb de unde i-a luat.

— Oh. Francis Janvier, a zis.

Și de data asta mi-a pronunțat corect numele de familie.

Apoi a oftat și s-a așezat pe pat.

Parcă vedeam un alt om. Acum că ştiam că el este Creatorul, vocea lui Radio Silence, nici măcar nu mai semăna cu Aled Last — nu Aled Last așa cum îl cunoșteam. Nu mai era umbra tăcută a lui Daniel Jun, nici băiatul care părea complet lipsit de personalitate. Nu mai era băiatul care zâmbea și-ți dădea dreptate, indiferent ce-i spuneai, și care în mare, drept să spun, părea cel mai banal și plictisitor individ din lumea întreagă.

Era Radio Silence. De mai bine de doi ani, scria și producea un serial pe YouTube. O poveste frumoasă, nestăvilită, de necuprins.

Eram gata să clachez de emoție, ca admiratoarele fanatice, pentru Dumnezeu. Cât de jenantă e treaba asta?

— Doamne, a murmurat.

Vorbea așa de încet, acum că se trezise din beție, de parcă n-ar fi fost obișnuit cu conversațiile normale sau ceva de genul, de parcă trebuia să-și impună să vorbească tare.

— Am crezut c-am fost răpit.

Apoi şi-a lăsat fața în mâini. Eu am rămas în prag, neștiind ce să fac.

— Ăă… scuze, am zis, deși nu eram sigură pentru ce-mi cer scuze. Adică, tu m-ai rugat. Nu te-am ademenit eu în casă. N-am avut vreun motiv ascuns.

Aled m-a privit, făcând din nou ochii mari, și am scos un geamăt.

— Oh, da, pare genul de chestie pe care ar spune-o cineva care are motive ascunse.

— Situația asta e foarte stânjenitoare, mi-a spus, schițând un soi de zâmbet. Eu sunt cel care ar trebui să-și ceară scuze.

— Mda, chiar e foarte stânjenitor.

— Vrei să plec?

— Ăă…

Am ezitat.

— Păi, n-o să, adică, n-o să te împiedic să pleci. Pe bune, nu te-am răpit.

Aled m-a studiat îndelung.

— Stai așa. Nu ne-am… n-am făcut sex, nu?

Ideea părea așa de absurdă, încât am râs de-a binelea. Privind în urmă, s-ar putea să fi fost cam nepoliticoasă la faza asta.

— Oh, nu. Nu. Ești în siguranță.

— Bine, a spus, apoi și-a plecat privirea și nu-mi dădeam seama ce era în mintea lui. Mda. Ar fi tare bizar.

S-a lăsat din nou tăcerea. Trebuia să-i spun ceva despre Universe City, până nu pleca. În mod evident, nu mai ținea minte nimic. Eu sunt varză când vine vorba să mint și nici să țin secrete nu sunt în stare.

Într-un final a lăsat din mână umerașul pe care-l ținuse strâns până atunci.

— Camera ta e foarte mișto, apropo, mi-a spus sfios, arătând din cap spre posterul meu cu Welcome to Night Vale. Îmi place la nebunie Welcome to Night Vale.

Normal că-i plăcea. Welcome to Night Vale era un alt podcast care-mi plăcea de nu se poate, ca și Universe City. Dar preferatul meu era Universe City — îmi plăceau mai mult personajele de-acolo.

— N-am știut că te pasionează astfel de chestii, a continuat.

— Oh.

Nu eram sigură unde bate.

— Păi, mda.

— Credeam că îți… știi tu… îți place școala și… ăă… să fii președinta Consiliului Elevilor și… mda…

— Oh, corect.

Am râs stingherită. Doar școala era viața mea, în asta îmi puneam sufletul, la asta se rezuma personalitatea mea. Deci presupun că avea dreptate.

— Păi, mda… notele mele contează, ca și faptul că sunt președinta Consiliului Elevilor și chestii de-astea… adică, încerc să intru la Cambridge, așa că trebuie să… trebuie să studiez o grămadă, așa că… mda.

M-a privit în timp ce vorbeam, încuviințând încet, și mi-a zis:

— Ah, da, corect.

Nu părea, însă, să-l intereseze treaba asta în măsura în care-l interesase posterul meu cu Welcome to Night Vale. Apoi, realizând că se holba la mine, şi-a plecat privirea şi mi-a spus:

— Scuze, acum e și mai stingheritoare situația.

S-a ridicat, netezindu-și părul cu mâna.

— O să plec. Nu e ca și cum o să ne mai vedem.

— Poftim?

— Pentru c-am terminat liceul și toate cele.

— Oh.

— Haha.

Ne-am uitat lung unul la altul. Era așa de stânjenitor. Purtam pantaloni de pijama cu Țestoasele Ninja.

— Mi-ai spus că tu ai creat Universe City, i-am zis, vorbind așa de repede, încât m-am temut că nici nu mă auzise.

Raționamentul meu a fost că, deoarece nu exista nicio cale simplă de-a aduce vorba despre asta, n-aveam decât să i-o spun de-a dreptul. Cam asta e abordarea mea în aproape toate situațiile.

Aled n-a zis nimic, dar s-a înnegurat la față și s-a tras un pic înapoi.

— Ți-am spus…, a început, dar apoi a amuţit.

— Nu știu cât îți mai amintești, dar efectiv sunt…

M-am oprit, până nu-mi scăpa ceva care să-i dea impresia că sunt dusă de-a binelea.

— Îmi place la nebunie serialul tău. Îl ascult de când l-ai lansat.

— Poftim? m-a întrebat, părând sincer surprins. Dar asta a fost acum doi ani și mai bine…

— Mda, am încuviințat râzând. E tare bizar, nu-i așa?

— E chiar…

Parcă nu mai vorbea așa de încet.

— E chiar marfă.

— Mda, îmi place la nebunie, adică, nu știu, toate personajele sunt multidimensionale și te regăsești în ele. Mai ales Radio, ideea că nu are un gen definit e genială, adică, atunci când am auzit pentru prima dată vocea de fată, am ascultat de vreo douăzeci de ori episodul. Dar e așa de fain când nu știi sigur dacă e o voce de băiat sau de fată, episoadele alea sunt incredibile. Vreau să zic… niciuna din voci nu este de băiat sau de fată, așa-i? Radio n-are gen. Mă rog, mda, acoliții sunt geniali și ei, dar fără toată tensiunea aia sexuală din Doctor Who, sunt personaje de sine stătătoare și e foarte tare că nu sunt întotdeauna prieteni la cataramă cu Radio, uneori sunt inamici. Și fiecare poveste e extrem de amuzantă, dar chiar nu reușești să ghicești ce-o să se întâmple în continuare, iar toate firele narative pe termen lung sunt faine și ele, gen, nici acum nu știu de ce Radio nu-și poate scoate mănușile, sau ce se ascunde în Clădirea Albastru-închis, sau dacă Radio și Vulpes o să se întâlnească vreodată, și nici n-o să mă obosesc să te întreb de conspirația cu February Friday, pentru că s-ar spulbera tot misterul. Mda, e… e foarte bun, nici nu pot să-ți explic cât de mult îmi place. Pe bune.

În tot acest timp, Aled mă privea cu ochii din ce în ce mai holbați. Pe la jumătatea tiradei mele, s-a așezat din nou pe pat. Spre sfârșit, și-a ascuns mâinile în mâneci. Odată ce-am terminat, mi-am regretat pe dată spusele.

— N-am mai întâlnit un fan al serialului până acum, mi-a spus, vorbind din nou încet, cu o voce aproape stinsă.

Și apoi a început să râdă. Și-a dus mâna la gură, cum făcuse în ajun, și m-am întrebat, nu pentru prima dată, de ce făcea treaba asta.

Mi-am ferit privirea.

— De asemenea…, am continuat, gândindu-mă că acum o să-i spun și că sunt Toulouse, admiratoarea cu desenele, pe care o contactase pe Twitter.

Mi s-a derulat un film întreg prin minte, cum îi spuneam, cum intra în panică, cum îi arătam cele treizeci și șapte de caiete, băgându-l și mai tare în sperieți, cum îmi zicea că sunt o bizară și fugea mâncând pământul, cum n-aveam să-l mai văd vreodată.

Am clătinat din cap.

— Ăă, am uitat ce voiam să spun.

Aled şi-a luat mâna de la gură.

— Bine.

— Ar fi trebuit să-mi vezi mutra ieri, când mi-ai spus, am adăugat, cu un râs prefăcut.

Mi-a zâmbit, dar părea agitat.

Mi-am plecat privirea.

— Deci… da. Mă rog. Hm. Poți să pleci acum, dacă vrei. Scuze.

— Nu-ți cere scuze, mi-a zis, iar cu firicelul ăla de glas.

A fost o sforțare pentru mine să nu-mi cer scuze pentru că-mi cerusem scuze.

Aled s-a ridicat, dar nu s-a îndreptat spre ușă. Părea că vrea să spună ceva, dar nu știe cum să se exprime.

— Sau… aș putea să-ți aduc ceva de mâncare? Dacă vrei? Nu te simți obligat, nu e musai…

— Ah… m-aș simți prost, mi-a spus, dar am surprins un început de zâmbet și, pentru prima dată, mi s-a părut că știu ce-i trece prin minte.

— Nu e cazul. N-am prea des musafiri, așa că, hm… e chiar plăcut!

Mi-am dat seama cât de jalnică păream când am spus cu voce tare treaba asta.

— Bine. Dacă nu te deranjează.

— Super.

A aruncat o ultimă privire de jur împrejurul camerei. Am văzut că dăduse cu ochii de birou, de fișele de studiu mâzgălite și notițele de recapitulare împrăștiate peste tot, inclusiv pe jos. S-a uitat la etajere, unde o serie de romane clasice pe care îmi propuneam să le citesc pentru interviul de admitere la Cambridge coabitau cu câteva DVD-uri, inclusiv colecția mea completă Studio Ghibli, pe care mi-a dăruit-o mama când am împlinit șaisprezece ani. S-a uitat pe geam, spre casa lui. Nu știam care dintre ferestre dădea spre camera lui.

— N-am mai spus nimănui despre Universe City, mi-a zis, întorcându-și privirea spre mine. M-am gândit că lumea o să mă creadă bizar.

Aș fi putut să-i răspund în nenumărate feluri, dar nu i-am zis decât:

— Nici eu.

Și apoi am amuțit amândoi, din nou. Cred că încercam doar să procesăm ce se întâmplă. Nici acum nu știu dacă a fost foarte încântat de această revelație. Uneori cred că ar fi fost mai bine dacă nu i-aș fi spus că știu. Alteori cred că e cel mai inspirat lucru pe care l-am zis în viața mea.

— Deci… luăm micul-dejun? l-am întrebat, pentru că nici nu se punea problema ca toată conversația, ca întâlnirea noastră, ca această coincidență absurdă să se încheie aici.

— Mda, bine.

Și, deși vorbea încă încet și cu sfială, chiar părea că vrea să rămână, doar ca să mai stăm un pic de vorbă.

Am câștiga milioane

N-a rămas foarte mult, de fapt. Cred că-și dădea seama că toată situația asta mă răscolise, dar chiar și-așa i-am pregătit niște pâine prăjită și am încercat să nu-l asaltez cu întrebări, deși îmi doream. După ce l-am întrebat cine mai știa de Universe City (doar Daniel) și de ce începuse să lucreze la podcast (se plictisea) și cum crea toate efectele sonore (cu ajutorul unui program de editare), m-am gândit c-ar fi cazul să mă calmez, așa că mi-am pus niște cereale și m-am așezat în fața lui, la barul unde luam micul-dejun. Era luna mai, încă nu venise vara, dar îmi bătea în ochi soarele de dimineață, prin fereastra de la bucătărie.

Am vorbit despre subiectele tradiționale, cum ar fi școala și vacanța pre-sesiune și cât apucaserăm să recapitulăm. Amândoi ne dăduserăm deja examenele la artă plastică, dar el le mai avea pe cele la literatură engleză, istorie și mate, iar eu le mai aveam pe cele la literatură engleză, istorie și politică. Conform predicțiilor profesorilor, urma să ia zece pe linie, deloc surprinzător pentru cineva care fusese admis la una dintre cele mai prestigioase universități din țară, și a zis că, cine știe de ce, nu era foarte stresat din cauza examenelor. Nu i-am mărturisit că eu mă stresam așa tare, încât îmi pica mai mult păr decât era cazul, probabil, când făceam duș.

La un moment dat m-a întrebat dacă am vreun analgezic și am observat deodată că avea ochii injectați, parcă-i lăcrimau, și nici nu mâncase cine știe ce. Mi s-a întipărit în minte felul cum arăta în acea primă zi, la barul unde luam micul-dejun. În bătaia soarelui, tenul și părul lui păreau aproape de aceeași culoare.

— Ieși des în oraș? l-am întrebat, întinzându-i un paracetamol și un pahar cu apă.

— Nu, mi-a mărturisit, râzând scurt. Nu prea-mi place să ies, drept

să spun. Sunt cam loser.

— Nici mie. Azi-noapte am fost pentru prima dată în Johnny R. Duhnea mult mai tare a transpirație decât mă așteptam.

Aled a râs din nou, cu mâna la gură.

— Mda, e scârbos.

— Adică, pereții erau îmbibați de umezeală.

— Da!

— Probabil c-ai fi putut să instalezi un tobogan cu apă acolo. Mi-ar fi plăcut mai mult dacă ar fi avut un tobogan cu apă, sincer.

Am mimat cu stângăcie că alunecam pe un tobogan.

— Să te dai pe toboganul cu apă la beție. Aș plăti pentru asta.

Vorbeam aiurea. De ce i-oi fi zis chestia asta? Am așteptat să-mi arunce privirea care-mi spunea „Frances, ce tot zici acolo?“

Dar n-a făcut-o.

— Eu aș plăti pentru un castel gonflabil în care să te dai la beție, a spus. Pentru o încăpere în care podeaua să fie acoperită de un castel gonflabil.

— Sau una care e, practic, un spațiu de joacă pentru copii.

— Ai fost vreodată la Monkey Bizz?

— Da!

— Mai știi că aveau un loc în spate, cu cauciucuri pe post de leagăne, atârnate deasupra unei piscine cu bile? Eu asta aș vrea.

— Oh, Doamne, da! Ar trebui să punem în practică ideea asta, am câștiga milioane.

— Pe bune.

Am mâncat în liniște. N-a fost stingheritor.

Chiar înainte să plece, cât stăteam în prag, l-am întrebat:

— De unde ți-ai luat tenișii? Sunt foarte drăguți.

S-a uitat la mine de parcă ar fi câștigat la loto.

— De la ASOS.

— Ah, mișto.

— Sunt…

Aproape că s-a blocat.

— Știu că sunt bizari. Erau la încălțămintea de damă.

— Oh. Nu par tenișii de damă.

I-am studiat picioarele.

— Nu par nici încălțăminte bărbătească. Sunt tenișii și atâta tot.

M-am uitat din nou la el și i-am zâmbit, neștiind foarte bine unde voiam să ajung. M-a privit lung, cu o expresie absolut impenetrabilă.

— Eu am o haină luată din Topman, i-am zis. Și știi ce, la raionul de îmbrăcăminte bărbătească din Primark găsești cele mai faine pulovere de Crăciun.

Aled Last şi-a tras mânecile peste mâini.

— Mulțumesc pentru ce mi-ai spus despre Universe City, mi-a zis, evitându-mi privirea. Sunt… chiar, ăă, chiar înseamnă mult pentru mine.

Era ocazia perfectă să i-o spun.

Să-i spun că eu eram desenatoarea pe care o contactase pe Twitter.

Dar nu-l cunoșteam. Nu știam cum va reacționa. Mi se părea că e cea mai cool persoană pe care am cunoscut-o vreodată, dar asta nu însemna că aveam încredere în el.

— N-ai pentru ce!

Odată ce mi-a făcut cu mâna și a luat-o la picior pe aleea din fața casei, m-a izbit gândul că aceasta era, probabil, cea mai lungă conversație pe care o avusesem cu cineva de vârsta mea, de vreo câteva săptămâni încoace, cel puțin. Mi-am zis c-am putea deveni prieteni acum, dar, pe de altă parte, poate că era un pic bizar.

Am urcat din nou în camera mea și am observat carnețelele cu desene care se ițeau de sub pat și mi-am zis „Dac-ar ști“. M-am gândit la Carys și m-am întrebat dacă să aduc vorba de ea — Aled știa c-am fost prietene. Oh, Doamne, doar fusese și el în tren cu noi în tot acel timp, nu-i așa?

M-am gândit c-ar trebui să-i spun că eu sunt desenatoarea, pentru că, dacă amânam prea mult momentul, poate c-avea să mă urască și nu voiam să se ajungă la asta. Niciodată nu se termină cu bine când îi minți pe ceilalți. Ar fi trebuit să învăț lecția asta până acum.

Puterea

Carys n-a mințit niciodată. În același timp, n-a spus niciodată tot adevărul, ceea ce părea și mai nasol, cumva. Nu că mi-aș fi dat seama de asta, până să dispară fără urmă.

Domina conversațiile noastre din tren cu povești despre viața ei. Îmi povestea despre certurile cu mama ei, cu prietenii de la școală și cu profii. Despre eseurile dezastruoase pe care le scria și despre examenele pe care le picase. Despre cum mergea pe furiș la petreceri și se îmbăta și despre toate bârfele din cercul celor din promoția ei. Era tot ceea ce nu eram eu — era plină de dramatism, emoție, o atrăgeau intrigile, puterea. Eu nu eram nimic. Mie nu mi se întâmpla nimic.

Dar n-a spus niciodată tot adevărul, iar eu n-am observat. Eram atât de năucită de lumina pe care o răspândea, de poveștile ei incredibile și de părul ei platinat, încât nu mi s-a părut ciudat că ea și Aled ajungeau la gară separat dimineața, nici că el mergea la douăzeci de metri în urma noastră după-amiaza. Nu mi s-a părut ciudat că nu-și vorbeau niciodată și că nu stăteau împreună. Nimic nu m-a pus pe gânduri. Nu eram atentă.

Am fost orbită și am dat greș și n-am de gând să repet aceeași greșeală.

UNIVERSE CITY: Ep. 2 — băiatul pe patine

UniverseCity 84 873 de vizualizări

De acum înainte îmi voi face aliați. Până când voi primi vești de la tine, prioritatea mea va fi supraviețuirea.

Derulați în jos, pentru a citi

transcrierea înregistrării > > >

[…]

Are o bicicletă super, ca să știi. Cu trei roți și fosforescentă. Și, desigur, ajută să ai pe-aproape pe cineva care-și poate folosi mâinile fără protecție. Nici nu pot să-ți spun ce chin e să trebuiască să port mereu mănușile astea.

Nici acum nu știu sigur de ce i-am cerut ajutorul. Am supraviețuit atâta timp pe cont propriu. Dar, de când vorbesc cu tine, cred că… cred că mi-am schimbat un pic părerea.

Dacă e să scap de aici, va trebui să-mi unesc din când în când forțele cu câțiva orășeni. În Universe City există lucruri pe care nici n-ai cum să ți le închipui, acolo, în lumea reală, făpturi care se târăsc prin praful metalic. Monștri și demoni și orori sintetice.

În fiecare zi auzi de o nouă victimă — vreun biet însingurat, care se întorcea de la un curs, vreun tocilar obosit, ascuns în străfundurile bibliotecii, vreo tânără nefericită, singură în patul ei.

Și aici vreau să ajung, amice:

Am ajuns la concluzia că e imposibil să supraviețuiești de unul singur în Universe City.

[…]

Online

Eu și mama ne uitam la Al cincilea element și mâncam pizza, când mi-a zbârnâit telefonul, semn că primisem un mesaj pe Facebook. Am pus mâna pe telefon, așteptându-mă să fie vreo prietenă, dar a fost cât pe-aci să mă înec cu blatul de pizza, când am citit numele de pe ecran.

(19:31) Aled Last

hei, frances, voiam să-ți mulțumesc din nou că m-ai condus acasă azi-noapte, îmi dau seama că ți-am stricat seara, probabil… te rog să mă ierți xx

(19:34) Frances Janvier

Hei, nu-i nimic!! Nu-ți face griji!! <3

Drept să-ți spun, chiaaar nu voiam să fiu acolo…

Și te-am caaam invocat ca pretext, să pot pleca, sincer

(19:36) Aled Last

ah, bun așa!

m-am gândit c-ar fi o idee bună să mă îmbăt, pentru c-aveam emoții la ideea de a merge în club, dar cred c-am supraestimat cantitatea de băutură necesară, haha

niciodată nu m-am îmbătat așa tare

(19:37) Frances Janvier

Nu-ți face griji!! Era și Daniel cu tine, așa că totul e ok! se dusese după un pahar cu apă când te-am găsit J

(19:38) Aled Last

mda, așa e J

(19:38) Frances Janvier

:D

Am rămas amândoi online vreo câteva minute după aceea și aș fi vrut să mai spun ceva și intuiam că și el ar vrea, dar niciunul din noi nu știa ce să spună, așa că am lăsat ecranul să se întunece și am încercat să mă concentrez asupra filmului, dar nu reușeam să-mi iau gândul de la el.

Stop-cadru

A doua zi era duminică, ziua în care îmi propusesem să încep recapitularea, și fix în ziua aia am primit un e-mail de la Radio Silence — Aled —, în toiul unei probleme de mate cu derivări.

Radio Silence <universecitypodcast@gmail.com>

Către mine

Bună, Toulouse,

Mulțumesc foarte mult că mi-ai răspuns pe Twitter! Mă bucur așa tare că vrei să colaborezi la podcast — de ceva vreme voiam să introduc și un soi de element vizual.

E-mailul se întindea pe câteva paragrafe și Aled vorbea despre toate ideile lui pentru podcast — să recreăm gif-uri pixelate ca acelea pe care le văzuse pe blogul meu, sau desene cu stop-cadru pe un whiteboard, poate o actualizare a siglei Universe City, dacă nu mi se părea o responsabilitate prea mare. Mă întreba dacă eram sigură că-mi pot lua acest angajament, pentru că nu-și putea dezamăgi abonații — dacă ziceam c-o să fac treaba asta, se chema c-o s-o fac, nu puteam să renunț apoi fără un motiv întemeiat.

M-a luat cu greață.

Am lăsat telefonul peste exercițiile de mate pe care mi le notasem în caiet. Literele mesajului și cifrele de pe hârtie s-au contopit pentru o clipă.

Trebuia să-i spun că eu sunt Toulouse.

Până nu spulberam încă o prietenie.

#specialsnowflake

Abia luni seară am reușit să pun la punct un plan.

Aveam să-l întreb de tenișii. Așa aveam să inițiez o nouă conversație cu el.

Cumva, de la asta, să ajung să-i spun că eu sunt Toulouse, fana cu desenele, căreia îi scrisese în legătură cu podcastul de care îi spusesem deja că sunt obsedată.

Cumva. Nu știam exact cum.

O să mă descurc eu.

Am o vastă experiență în materie de vrăjeală.

(16:33) Frances Janvier

Aled!! O să ți se pară aiurea în tramvai, dar mă întrebam: de unde ziceai că ți-ai luat tenișii?? Sunt oarecum obsedată de ei și de o oră mă tot uit pe site-uri după ei, lmao

(17:45) Aled Last

bună! oh, hm, sunt de la ASOS, dar sunt niște Vans antici și de demult, nu cred că se mai găsesc de cumpărat?

(17:49) Frances Janvier

Ah, frate, ghinion!

(17:50) Aled Last

îmi pare rău!! :(

dacă te consolează cu ceva, Dan zice mereu că par făcuți pentru puști de doișpe ani și se strâmbă de fiecare dată când îi port

(17:52) Frances Janvier

Păi, de-aia îmi plac, probabil, majoritatea hainelor din șifonierul meu par făcute pentru puști de doișpe ani. În sinea mea, încă am doișpe ani.

(17:53) Aled Last

cuuum? dar la școală te îmbraci mereu așa de formal!!

(17:53) Frances Janvier

Oh, mda… păi… trebuie să-mi mențin reputația de tocilară/ președinta Consiliului Elevilor

Acasă mă îmbrac doar în pulovere cu hamburgeri și tricouri cu The Simpons

(17:55) Aled Last

pulovere cu hamburgeri?? trebuie să văd așa ceva

(17:57) Frances Janvier

[poză de pe webcam cu puloverul pe care-l poartă Frances în momentul de față — are un model cu hamburgeri cât cuprinde]

(17:58) Aled Last

BĂI

e super tare

De asemenea…

am un pulover luat de pe același site?? efectiv, îl am pe mine acum!

(17:58) Frances Janvier

CE FACE?!

Arată-mi-l

(18:00) Aled Last

[poză de pe webcam cu puloverul pe care îl poartă Aled acum — are OZN-uri pe mâneci]

(18:00) Frances Janvier

Omg

Îmi place la nebunie

Nu știam că porți chestii de-astea?? Când nu ești în uniformă, porți mereu chestii fără model

(18:01) Aled Last

mda, mereu mi-e teamă c-o să râdă lumea de mine… nush, probabil că e stupid, haha

(18:02) Frances Janvier

Nu, nu e, fix așa sunt eu

Toate prietenele mele par așa de cool, de frumoase și elegante tot timpul… dac-aș apărea într-un pulover cu hamburgeri, probabil că m-ar trimite acasă

(18:03) Aled Last

omg, prietenele tale par răutăcioase

(18:03) Frances Janvier

Neah, sunt de gașcă, doar că… nush, mă simt diferită de ele uneori. #specialsnowflake, este?

(18:04) Aled Last

nu, nu e cazul, te înțeleg! haha

Am sfârșit prin a sta de vorbă pe Facebook până după 10 seara și am uitat complet să-i spun că eu sunt desenatoarea; mi-am amintit abia pe la 3 dimineața și am intrat în panică, iar două ore după aceea nu m-a mai luat somnul.

Stânjenitor

— Ești bătută în cap, mi-a spus mama, când i-am povestit toată treaba miercuri. Nu lipsită de inteligență, dar genul de neroadă naivă care reușește să se bage într-o situație incomodă și apoi nu mai poate să iasă, pentru că se simte stingherită.

— Tocmai mi-ai descris întreaga viață.

Stăteam întinsă pe covor în camera de zi, parcurgând o lucrare mai veche la mate, în timp ce mama se uita la reluarea unui episod din How I Met Your Mother, stând turcește pe canapea, cu o ceașcă de ceai în mână.

Mama a oftat.

— Știi că trebuie să i-o spui pur și simplu, nu-i așa?

— Mi se pare o chestie prea importantă, ca să i-o spun pe Facebook.

— Atunci du-te la el. Stă peste drum, la propriu.

— Ar fi prea aiurea, nu poți să mergi pur și simplu să-i bați cuiva la ușă.

— Bine — trimite-i mesaj atunci și spune-i că trebuie să treci pe la el, să-i spui o chestie importantă.

— Mamă, dacă-i spun așa ceva, pare că mă pregătesc să-i fac o declarație de dragoste.

A oftat din nou.

— Păi, nu știu ce sfat să-ți dau atunci. Te plângeai că nu te poți concentra la recapitulare din cauza asta. Am crezut că e un lucru important pentru tine.

— Chiar este!

— De-abia dacă-l cunoști! De ce te deranjează așa de tare treaba asta?

— Am stat de vorbă o grămadă luni — mi se pare aiurea să aduc vorba despre asta acum.

— Păi, așa-i în viață, nu crezi?

M-am întors pe o parte, cu fața spre ea.

— Am sentimentul c-am putea deveni prieteni, am zis. Dar nu vreau s-o dau în bară.

— Oh, scumpo.

Mama m-a privit cu compătimire.

— Ai o mulțime de prieteni în afară de el.

— Dar ceilalți o cunosc doar pe Frances-de-la-școală. Nu pe Frances-cea-adevărată.

Logaritmi

Deși m-am descurcat bine la toate examenele pe care le-am dat vreodată, mereu mă panichez înainte. Știu că pare un comportament normal, dar nu pare să fie normal când începi să plângi din cauza funcțiilor exponențiale și a logaritmilor — un capitol absolut inutil, inclus într-unul dintre examenele mele la mate. Nu reușeam să găsesc niciun fel de notițe în dosarul meu, iar explicațiile din manual nu mă ajutau deloc. În momentul de față, nu mai țin minte nimic din materia de la mate pentru A-Level.

Era 10:24 p.m., în seara dinaintea examenului, și eu stăteam pe podea în camera de zi, cu mama, cu majoritatea notițelor și manualelor de mate împrăștiate în jurul nostru. Mama stătea cu laptopul în brațe și se tot uita pe site-uri, căutând o explicație mai de Doamne-ajută. Eu încercam să nu încep să plâng pentru a treia oară într-o seară.

Îmi venea să urlu la gândul c-ar putea să-mi scadă media cu un punct din cauză că, efectiv, nu reușeam să găsesc o explicaţie cu privire la un anumit capitol.

— E cineva cu care te-ai putea sfătui pe tema asta? m-a întrebat mama, parcurgând în continuare rezultatele căutării pe Google. S-a mai înscris vreuna dintre prietenele tale la cursul ăsta?

Maya făcea și ea cursul, dar era varză la mate și n-ar fi avut habar, cum n-aveam nici eu. Și, chiar dacă ar fi știut, nu eram sigură că m-aș fi simțit în stare să-i trimit mesaj. Nu-i mai trimisesem niciodată vreun mesaj, altfel decât în conversațiile colective.

— Nu, am zis.

Mama m-a privit intrigată și a închis laptopul.

— Poate c-ar trebui să te culci, scumpo, mi-a spus pe un ton blând.

Dacă ești obosită la examen, o să fie și mai nasol.

N-am știut ce să-i răspund, pentru că nu voiam să mă culc.

— Nu cred că mai poți face nimic. Nu e vina ta.

— Știu, am zis.

Așa că m-am băgat în pat.

Și am început să plâng.

Ceea ce e de toată jena, drept să spun. Ca și mine. N-ar trebui să mă mire faptul că sunt așa.

Treaba asta ar explica de ce-am făcut ce-am făcut în seara aia.

I-am trimis din nou mesaj lui Aled.

(00:13) Frances Janvier

Ești treaz?

(00:17) Aled Last

bună, da? ai pățit ceva??

(00:18) Frances Janvier

Ah, scuze că-ți trimit iar mesaj aiurea în tramvai…

Doar c-am avut o seară cam nasoală, lol

(00:19) Aled Last

nu-i nimic, pe bune!!! ce s-a întâmplat??

dacă te simți naspa, întotdeauna ajută să vorbești despre asta

(00:21) Frances Janvier

Păi, mâine am examenul la mate C2

Și azi mi-am dat seama că-mi lipsește un capitol întreg din materia de recapitulat

Și e, gen, una dintre cele mai grele teme — logaritmii?

Și mă întrebam (în caz că nu faci altceva acum!!) dacă știi vreun site mai ok sau un loc unde să explice ca lumea chestia asta?? Pur și simplu nu le dau de cap și mă simt ca naiba

(00:21) Aled Last

oh, doamne, groaznic

(00:23) Frances Janvier

Adică… în cazul în care iau un 9 la mate… nici măcar nu știu dacă cei de la Cambridge o să mă mai cheme la interviu

Nush

Sună stupid, știu, chiar n-ar trebui să mă necăjească așa de tare chestia asta, haha

(00:23) Aled Last

nu, înțeleg perfect… nu există nimic mai stresant decât să intri într-un examen, știind că nu te-ai pregătit îndeajuns

stai să văd dacă-mi găsesc notițele, așteaptă un pic

(00:24) Frances Janvier

Doar dacă nu ești ocupat!! Mă simt foarte prost că te rog, dar… ești singura persoană la care pot apela

(00:25) Aled Last

hei, poate că-i o idee trăsnită, dar

aș putea să vin pe la tine dacă vrei?

vreau să spun, acum?

să te ajut?

(00:25) Frances Janvier

Pe bune??? Ar fi extraordinar

(00:26) Aled Last

da! adică, stau chiar vizavi și mâine nu trebuie să mă trezesc devreme

(00:27) Frances Janvier

mă simt penibil, ești sigur? E trecut de miezul nopții

(00:27) Aled Last

vreau să te ajut! tu m-ai ajutat să mă întorc din johnny's săptămâna trecută, și eu mă simt penibil din cauza asta, așa că… am fi chit? Haha

(00:27) Frances Janvier

Bine!! Uau, mi-ai salvat viața

(00:28) Aled Last

vin acum

Când i-am deschis ușa lui Aled, la douăsprezece și jumătate în noaptea dinaintea examenului meu la mate C2, l-am strâns imediat în brațe.

N-a fost un moment stânjenitor, deși eu am inițiat gestul, iar el a scos un soi de „Oh“ și s-a tras înapoi un pic, pentru că îl luasem prin surprindere.

— Bună, i-am zis după ce i-am dat drumul.

— Hei, mi-a spus, aproape șoptit, și apoi şi-a dres glasul.

Purta un hanorac cu emblema Ravenclaw, pantaloni de pijama scurți, gri, șosete și tenișii verde-deschis şi ţinea în mână un biblioraft mov.

— Ăă, scuze că sunt în pijama.

Am arătat spre mine însămi, pentru că purtam un halat de casă, un tricou în dungi și colanți cu Avengers.

— Eu una nu te judec. Practic, eu stau tot timpul în pijama.

M-am dat laoparte, ca să-l las să intre, și apoi am închis ușa. El a înaintat un pic în hol și apoi s-a întors spre mine.

— Mama ta n-a avut nimic de obiectat? l-am întrebat.

— Nu e exclus să mă fi furișat pe fereastră.

— Ce clișeu!

Aled a zâmbit.

— Bun. Deci… logaritmii?

Mi-a arătat biblioraftul.

— Ți-am adus notițele mele de anul trecut.

— Mă gândeam că le-oi fi ars sau ceva.

— Am investit prea mult efort în ele, ca să le ard.

Am stat mai bine de o oră în camera de zi, mama ne-a făcut ciocolată caldă și, cu firicelul lui de glas, Aled mi-a explicat ce sunt logaritmii și funcțiile exponențiale, ce fel de ecuații ar putea să ni se dea și cum se rezolvă.

Pentru o persoană atât de tăcută de obicei, se pricepea neașteptat de bine la explicat chestii. Mi-a explicat totul pas cu pas și s-a asigurat c-am făcut câte un model de problemă pentru fiecare temă secundară. Pentru cineva ca mine, care probabil c-ar fi în stare să abereze până-și dă ultima suflare, a fost incredibil să-l ascult.

Și, odată ce-am terminat, am avut sentimentul că totul se va sfârși cu bine.

— Efectiv, mi-ai salvat viața, i-am zis când îl conduceam spre ușă.

Aled părea ceva mai obosit acum, parcă-i lăcrimau ochii, și şi-a dat părul după ureche.

— Nu tocmai, mi-a spus râzând. Dar sper că te-am ajutat.

Am vrut să-i spun că făcuse mai mult de-atât, dar mi s-a părut penibil.

Pentru că îmi dădeam seama ce făcuse pentru mine. Se ridicase din pat în miez de noapte, în pijama, și se furișase pe fereastră, ca să mă ajute cu un capitol pentru un examen la mate. Purtaserăm o singură conversație mai lungă față în față, înainte de treaba asta. De ce ar face un om așa ceva pentru o altă persoană? Pentru mine?

— Trebuie să-ți spun ceva, am zis, dar mi-e teamă.

Aled s-a înnegurat la față.

— Trebuie să-mi spui ceva? m-a întrebat, neliniștit deodată.

Am inspirat adânc.

— Eu sunt Toulouse, i-am zis. Toulouse de pe Twitter și Tumblr. Fana cu desenele, căreia i-ai scris.

Și apoi s-a lăsat o tăcere prelungită.

După care mi-a zis:

— E o minciună? E… îmi faci o farsă? A fost ideea lui Dan… Daniel sau așa ceva?

— Nu, sunt… e… Știu că pare o farsă… dar efectiv n-am știut cum să-ți spun. Când mi-ai spus că tu ești Creatorul, am… ăă, m-am panicat și, gen, eram gata să-ți spun, dar habar n-aveam cum vei reacționa și n-am vrut să mă detești.

— Pentru că sunt Creatorul, m-a întrerupt. Creatorul canalului tău preferat de YouTube.

— Mda.

— Deci… bine.

Şi-a studiat tenișii.

Părea aproape trist.

— Deci… te-ai… tot ce-ai făcut până acum a fost o prefăcătorie? m-a întrebat cu o voce moale, aproape stinsă. Adică… ăă… știi tu, să

mă conduci acasă și… nu știu… m-ai mințit legat de haine și chestii? Și când mi-ai cerut ajutorul la mate? Doar ca să te poți împrieteni cu creatorul canalului tău preferat și… să ai acces la chestii înainte de a fi lansate, sau…?

— Poftim? Nu! Nimic din toate astea n-a fost o minciună, jur.

— Atunci de ce-ai tot stat de vorbă cu mine?

Chiar în momentul în care el spunea „Sunt un tip așa de banal“, i-am zis:

— Pentru că ești cool.

Ne-am uitat unul la altul.

Apoi a râs înfundat, clătinând din cap.

— E așa de ciudat.

— Mda…

— Adică, vreau să spun, coincidența asta e incredibilă. N-ar trebui să se întâmple așa ceva. Locuim vizavi unul de celălalt. Avem aceleași gusturi în materie de haine.

Eu doar am înclinat din cap.

— Ești președinta Consiliului Elevilor și în secret faci fan art? m-a întrebat.

Am încuviințat din nou, rezistând impulsului de a-mi cere scuze.

— Eu sunt singurul care știe asta?

Am încuviințat pentru a treia oară și amândoi am avut un moment de revelație.

— Bine, mi-a spus, apoi s-a aplecat să se încalțe.

L-am urmărit în timp ce-și lega șireturile și se ridica.

— Nu… nu ești obligat s-o faci, dacă nu vrei, i-am zis. Dacă e prea

stânjenitor.

Şi-a tras mânecile peste mâini.

— La ce te referi?

— Adică, dacă e prea ciudat să mă lași să fac grafica pentru Universe City… adică, am putea să nu ne mai vedem niciodată, poți să rogi pe altcineva, o persoană necunoscută. Nu mă supăr.

Aled a făcut ochii mari.

— Nu vreau să nu ne mai vedem.

Apoi a scuturat ușurel din cap.

— Vreau să faci tu grafica.

Și l-am crezut. Sincer.

Voia să mă revadă și voia să fac eu grafica.

— Ești sigur? Nu mă supăr, dacă nu mai vrei…

— Vreau!

Am încercat să-mi rețin zâmbetul, dar n-am reușit.

— Bine.

Aled a înclinat din cap, ne-am privit o clipă și am avut senzația că voia să mai spună ceva, dar s-a întors și a deschis ușa. S-a mai uitat o dată în urmă, înainte de a pleca.

— Îți trimit un mesaj mâine.

— Bine!

— Baftă la examen.

Mi-a făcut cu mâna și apoi a plecat. Am închis ușa și m-am întors.

Mama stătea în spatele meu, privindu-mă.

— Bravo, mi-a spus, cu o urmă de zâmbet.

— Poftim? am întrebat, năucită, încercând să-mi derulez în minte tot ce se întâmplase, până nu uitam.

— I-ai spus.

— Da.

— Și n-a început să te deteste.

— Nu.

Stăteam ca încremenită.

— Te simți bine? m-a întrebat mama.

— Doar că… habar n-am ce gândește. Adică, nouăzeci și nouă la sută din timp.

— Da, e genul ăla de om.

— Ce gen?

— Genul care nu vorbește.

Mama şi-a încrucişat brațele la piept.

— Care nu-ți spune nimic dacă nu-l întrebi.

— Hm.

— Îți place de el?

Am clipit, neînțelegând prea bine întrebarea.

— Ăă, da, evident?

— Nu, vreau să zic, îți place de el?

Am clipit din nou.

— Oh. Ăă, nu m-am gândit la asta.

Și apoi m-am gândit.

Și mi-am dat seama că nu-mi plăcea deloc de el la modul ăla.

Și că nu conta.

— Nu, nu cred, am zis. Dar n-are nicio relevanță, nu?

Mama m-a privit intrigată.

— În ce sens?

— Nu știu, pur și simplu n-are.

Am trecut pe lângă ea și am început să urc greoi treptele.

— Ce întrebare aiurea în tramvai.

Încă ceva, înainte de a merge mai departe

Nu ne-am mai întâlnit o vreme după asta, dar am continuat să ne trimitem mesaje pe Facebook. După câte un „ce mai faci“ timid, ne lansam în tirade furioase la adresa unor emisiuni TV și, chiar dacă nu ne întâlniserăm față în față decât de două ori, părea că deveniserăm prieteni. Prieteni care abia dacă se cunoșteau unul pe celălalt, dar care își știau unul altuia cele mai intime secrete.

Aș vrea doar să spun încă ceva, înainte de a merge mai departe.

Probabil credeți că eu și Aled Last ne vom îndrăgosti sau ceva de genul ăsta. De vreme ce eu sunt fată, iar el e băiat.

Vreau doar să spun că…

Nu se va întâmpla.

Suntem în lumea largă

Singura persoană de care să-mi placă pe bune, de când mă știu, e Carys Last. Mă rog, dacă nu punem la socoteală persoane pe care nu le cunosc în viața reală, cum ar fi Sebastian Stan, Natalie Dormer, Alfie Enoch, Kristen Stewart etc. Nu că mi-ar fi fost mai ușor să inițiez ceva cu Carys, decât cu oricare dintre persoanele menționate.

Cred că principalul motiv pentru care mi-a plăcut de ea a fost faptul că arăta bine și cred că motivul secundar a fost faptul că era singura lesbiană pe care o cunoșteam.

Ceea ce e ușor ridicol, cu cât mă gândesc mai mult la asta.

— Deci, stăteam de vorbă cu tipa asta de la Academie, super frumușică și — stai așa.

Carys s-a oprit și s-a uitat fix la mine. Chestia asta se întâmpla la vreo două luni, probabil, după ce începuserăm să ne așezăm în același compartiment în tren. Eram foarte stresată din cauza asta în fiecare dimineață și după-amiază, pentru că mă intimida foarte tare și-mi era teamă să nu spun vreo prostie de față cu ea.

— Știi că sunt lesbiană, nu-i așa?

Nu știam.

A ridicat din sprâncene, probabil la vederea expresiei mele de șoc absolut.

— Ah, credeam că toată lumea știe.

Şi-a lăsat bărbia în palmă, cu cotul pe măsuța dintre noi, și s-a uitat lung la mine.

— E haios.

— N-am mai întâlnit nicio persoană gay până acum, i-am zis, sau vreuna bisexuală.

A fost cât pe-aci să adaug „în afară de mine“, dar m-am oprit în ultima clipă.

— Probabil c-ai întâlnit și altele, mi-a spus, doar că nu știai că sunt gay.

A spus-o de parcă ar fi întâlnit deja întreaga populație a globului.

Înfoindu-și bretonul cu o mână, mi-a zis pe tonul misterios al poveștilor cu fantome.

— Suntem în lumea largă.

Am început să râd, neștiind ce să răspund.

A continuat povestea despre tipa de la Academie, spunând că, după părerea ei, erau mai mulți homofobi la Academie, pentru că era o școală mixtă, mai curând decât un colegiu de fete, ca al nostru, dar mi-era greu să mă concentrez, pentru că încercam să procesez ce-mi spusese. Mi-a luat un răstimp să-mi dau seama că sentimentul meu principal era unul de gelozie, de fapt. Ea avea parte de experiențele tipice adolescenților, iar eu făceam teme în fiecare seară, până la miezul nopții.

O detestam pentru faptul că își lămurise deja totul și o admiram pentru că era absolut perfectă.

Îmi plăcea de ea și nu mă puteam abține, dar nu era neapărat nevoie s-o sărut.

Nu era musai și nici n-ar fi trebuit s-o fac.

Dar asta nu m-a împiedicat s-o sărut pe Carys Last, într-o zi din vara aceea, în urmă cu doi ani, și să distrug totul.

Daniel Jun

În dimineața în care susțineam primul examen la istorie, mi s-a întâmplat o chestie destul de neașteptată.

Daniel Jun a venit să-mi vorbească.

Eram în cea mai mare sală din spațiul alocat elevilor din anul terminal, numită prețios „Centrul de Studiu Individual“, sau CSI, în loc de ceea ce era, de fapt — o sală de studiu oarecare. Citeam niște schițe de recapitulare pe care mi le făcusem cu o săptămână în urmă, încercând să memorez toate efectele Doctrinei Truman și ale Planului Marshall (nu foarte ușor de făcut, la 8:20 a.m.), când a venit cu pași hotărâți spre mine, strecurându-se printre băncile celor care recapitulau pe ultima sută de metri.

Daniel chiar se credea liderul întregii școli, deși eram co-președinții Consiliului Elevilor, și adesea posta tirade interminabile la adresa capitalismului pe Facebook.

Mi se părea bizar că un individ așa de blajin și amabil ca Aled Last putea fi prieten la cataramă cu cineva atât de odios ca Daniel Jun.

— Frances, mi-a spus când a ajuns la masa mea, iar eu mi-am ridicat privirea.

— Daniel, i-am zis, cu suspiciune vădită.

S-a sprijinit cu o mână pe masă, dar nu înainte de a-mi împinge rapid schițele, ca să-și facă loc.

— Ai vorbit cu Aled în ultimul timp? m-a întrebat, trecându-și o mână prin păr.

Întrebarea m-a luat cu totul pe nepregătite.

— Dacă am vorbit cu Aled în ultimul timp? am repetat.

Daniel a ridicat din sprâncene.

— Păi, vorbim uneori pe Facebook, i-am zis, și m-a ajutat cu o recapitulare săptămâna trecută.

Era adevărat, deși „uneori“ însemna în fiecare zi, iar „m-a ajutat cu o recapitulare“ însemna că, efectiv, venise și rămăsese la mine două ore în miez de noapte, în pijama, chiar dacă purtaserăm doar o singură conversație în toată regula până atunci.

— Așa deci.

A încuviințat și și-a plecat privirea, dar nu s-a urnit din loc. M-am uitat lung la el. Privirea i s-a îndreptat spre schițele mele de recapitulare.

— Ce-i aia?

— Asta este o schiță de recapitulare, Daniel, i-am zis, încercând să-mi stăpânesc enervarea.

Nu voiam să fiu prost dispusă la examenul la istorie. Să scrii două ore despre divizarea Germaniei era deprimant în sine.

— Oh, a făcut, uitându-se la foaie de parcă ar fi fost o borâtură. Bine.

Am oftat.

— Daniel, chiar trebuie să recapitulez. Ar fi minunat dacă ai putea să te cari acum.

S-a îndreptat din nou de spate.

— Bine, bine.

Dar tot acolo era. Se zgâia în continuare la mine.

— Ce-i?

— Ți-a…

A făcut o pauză. M-am uitat lung la el. Am surprins o nouă expresie pe chipul lui și mi-a luat o clipă să-mi dau seama că era îngrijorare.

— Doar că nu prea l-am mai văzut în ultima vreme, mi-a spus și, în timp ce vorbea, vocea lui părea schimbată, mai moale, de parcă nu era în apele lui.

— Așa, și?

— Ți-a zis ceva despre mine?

Daniel a rămas ca încremenit încă o clipă.

— Nu. V-ați certat sau ceva?

— Nu, mi-a zis, dar nu eram sigură că spune adevărul.

A dat să plece, iar apoi s-a oprit și s-a întors spre mine.

— De ce rezultate ai nevoie? Ca să intri la Cambridge?

— A*AA. Tu?

— A*A*A.

— Oh, îți cer mai mult la științe?

— Nu știu.

Ne-am uitat unul la altul pentru o clipă, apoi a ridicat din umeri și mi-a zis:

— Bine, pa!

Și cu asta a plecat.

Poate că, dacă aș fi știut ce știu acum, i-aș fi zis ceva lui Aled. L-aș fi descusut mai mult în legătură cu Daniel și relația dintre ei. Sau poate că n-aș fi făcut-o. Nu știu. Faptul e consumat.

Plictisitoare

— Frances? Alo?

Mi-am ridicat privirea. Maya mă privea peste masa de la cantină.

Terminaserăm cu examenele și reveniserăm la școală. Asta însemna că începeam cursurile de A2 și nu voiam să-mi pierd concentrarea și să ratez vreo informație importantă, așa încât mă gândeam că n-o să am prea mult timp să mă văd cu Aled înainte de vacanța de vară, dar stabiliserăm să ne întâlnim în weekend oricum și, drept să spun, eram chiar entuziasmată.

— Ai auzit ceva din ce-am zis? m-a întrebat Maya.

Rezolvasem probleme din manualul de mate până atunci. Teme pe care majoritatea colegilor nu le făceau, dar eu le făceam mereu.

— Ăă, nu, am recunoscut stingherită.

Prietenele mele au început să râdă.

— Ne gândeam să mergem la un film sâmbătă, a spus altcineva. Te bagi?

M-am uitat în jur după Raine, dar nu era prin preajmă.

— Cred…

Am ezitat.

— Ăă, am prea mult de lucru. Vă spun mai încolo.

Toată lumea s-a hlizit din nou.

— Tipic pentru Frances, a zis una dintre ele, un comentariu menit doar să mă tachineze, dar care tot m-a secat un pic. Nu-ți face

probleme.

Ironia era că, de fapt, n-aveam nimic de făcut în weekend. Tocmai terminaserăm cu examenele de AS și de-abia începuserăm cursurile de A2.

Dar urma să mă întâlnesc cu Aled sâmbătă și, drept să spun, deși începuserăm să ne conversăm doar de-o lună, mai ales pe Facebook, preferam să-mi petrec timpul cu el.

Când eram cu prietenele mele de la școală, eram plictisitoare. Eram Frances cea tăcută, mereu cu gândul la treabă, plicticoasă.

Nu eram așa când eram cu Aled.

Babar

Următoarea dată când ne-am văzut față în față după sesiunea de recapitulare nocturnă cu logaritmii, am mers la el acasă, în sâmbăta de după revenirea la școală. Nu aveam emoții, ceea ce mi s-a părut un pic bizar, pentru că, după cum am mai spus-o, de obicei aveam emoții când mă întâlneam cu prietenele mele de la școală, cu atât mai mult cu cât mă întâlneam cu un tip cu care mă împrietenisem mai bine de numai vreo patru săptămâni.

M-am oprit în fața ușii de la intrare și m-am asigurat că nu luasem din greșeală ceva caraghios pe mine, apoi am sunat.

Mi-a deschis în nici două secunde.

— Bună! m-a întâmpinat zâmbind.

Arăta clar diferit față de când îl văzusem ultima dată. Avea părul mai lung, îi acoperea cu totul sprâncenele și urechile acum, iar pantalonii scurți și hanoracul care părea din alt film dispăruseră — revenise la blugii uni și tricou. Nu păreau să i se potrivească.

— Bună!

Parcă aș fi vrut să-l îmbrățișez, dar am intuit c-ar fi fost un pic stânjenitor.

Deși fusesem prietenă un an de zile cu sora lui geamănă, nu intrasem niciodată la ei în casă. Aled mi-a făcut turul. În bucătărie se aflau o tablă cu „Chestii de făcut“ și un tabel în care erau repartizate treburile casnice, flori artificiale în vazele înșirate pe pervaz și pe celelalte suprafețe și un labrador sur pe nume Brian, care s-a ținut sprințar după noi, până am urcat la etaj. Mama lui Aled nu era acasă.

Camera lui, în schimb, era o peșteră a comorilor. Toate celelalte

încăperi erau zugrăvite în nuanțe de bej și maro, dar în camera lui nu se vedeau deloc pereții, pentru că era tapetată de postere, instalații cu luminițe înșirate pe tavan și deasupra patului, mai multe plante în ghivece, o tăbliță pe care erau mâzgălite mai multe chestii și nu mai puțin de patru fotolii stil beanbag. Pe pat era o cuvertură cu un imprimeu ce reprezenta conturul unor clădiri urbane, văzute noaptea.

Părea destul de stingherit de faptul că mă condusese în camera lui. Nu era nimic pe jos, pe birou sau pe noptieră, ca și cum ar fi făcut ordine și ar fi ascuns chestii înainte să ajung eu. Am încercat să nu mă zgâiesc prea mult la vreun loc anume și m-am așezat pe scaunul de la birou — o opțiune mai sigură decât să mă așez pe pat. Dormitoarele sunt ferestrele sufletului.

Aled s-a așezat pe pat, încrucișându-și picioarele. Avea un pat de o singură persoană, nici jumătate din patul meu, dar Aled nu era prea înalt — aveam aproximativ aceeași înălțime —, așa că probabil nu era o problemă.

— Deci! am exclamat. Universe City! Desene! Planuri! Chestii!

Am bătut din palme după fiecare cuvânt, iar Aled a început să zâmbească, plecându-și privirea.

— Da…

Căzuserăm de acord să ne întâlnim în ziua aia, ca să avem o „ședință“ cu privire la Universe City. Folosisem anume cuvântul „ședință“ când propusesem să ne întâlnim. Mi s-a părut un pic aiurea să-l rog pur și simplu să-și petreacă timpul cu mine, doar pentru că voiam să-l văd. Deși era adevărat.

Aled a deschis laptopul.

— Tocmai mă uitam la blogul tău, pentru că sunt câteva desene acolo care, după mine, ar fi foarte potrivite pentru videoclipuri… adică, stilul potrivit…

Tasta de zor, dar nu vedeam ce era pe ecran. Mă roteam încoace și-ncolo, pe scaunul de la biroul lui.

Apoi s-a oprit și a ridicat privirea. Mi-a făcut semn să mă apropii.

— Vino să vezi.

Așa că m-am dus și m-am așezat lângă el pe pat.

Am parcurs postările de pe blogul meu și am stat de vorbă o vreme despre ce stil ar merge pentru videoclipuri de douăzeci de minute, fără să trebuiască să creez o animație de douăzeci de minute în fiecare săptămână (ceva imposibil). La început am vorbit mai mult eu, dar pe parcurs a prins și el curaj și, în cele din urmă, turuiam amândoi.

— Faza e că, atunci când desenezi personajele, fiecare și le imaginează un pic altfel și întotdeauna unii o să fie dezamăgiți, spunea Aled, făcându-și însemnări în Evernote.

Ne trăseserăm amândoi mai sus pe pat, rezemându-ne de perete.

— Mai ales în cazul lui Radio — dacă ai încerca să desenezi personajul, ne-am confrunta cu tot felul de întrebări, de exemplu, i se schimbă aspectul fizic odată cu vocea sau e o persoană complet androgină, și cum arată androginia, când genul nici măcar n-are de-a face cu aspectul sau vocea?

— Da, exact, nu poți să reprezinți personajul lui Radio, de exemplu, cu un corp feminin costeliv și îmbrăcat în haine masculine… asta e o perspectivă atât de stereotipică asupra androginiei.

Aled a încuviinţat.

— Cineva poate fi agender chiar dacă poartă fuste, sau are barbă, sau chestii de-astea.

— Exact.

Aled a adăugat pe listă „Radio — nu are un aspect fizic definit“, apoi a înclinat din cap și s-a uitat la mine.

— Vrei ceva de băut?

— Da, sigur! Ce ai?

Mi-a enumerat opțiunile și eu am ales limonadă, apoi Aled a plecat după băuturi. A avut grijă să închidă laptopul, de parcă se temea c-o să încep să-i studiez istoricul căutărilor. Nu l-am învinovățit pentru asta. Nici eu nu știam de ce sunt în stare.

Am rămas locului o clipă.

Și apoi am cedat curiozității.

M-am îndreptat mai întâi spre etajera de deasupra patului. Pe o latură se afla o colecție de CD-uri vechi, între care toate albumele lui Kendrick Lamar, ceea ce m-a mirat, și cinci albume Radiohead, ceea ce m-a mirat de asemenea. Pe cealaltă latură era un teanc de caiete care trecuseră prin multe și mi s-a părut prea indiscret să mă uit în ele.

Pe birou nu era nimic, dar, după ce m-am uitat mai atent, am observat pete minuscule de vopsea uscată și aracet. N-am îndrăznit să deschid niciunul dintre sertare.

Am citit câteva dintre mâzgălelile de pe tablă. Puține dintre ele aveau vreo noimă, dar părea să fie o combinație de liste cu chestii de făcut și însemnări despre episoadele viitoare din Universe City. Încercuise „Albastru-închis“. În dreapta scrisese „lumina stelelor — scăldând ceva, o metaforă?“. Într-un colț notase cuvintele „IOANA D’ARC“.

M-am îndreptat spre șifonierul lui, care era acoperit de postere, și l-am deschis.

Era o chestie extrem de indiscretă, dar am făcut-o oricum.

Cred că voiam să știu dacă mai e cineva ca mine pe lume.

Era plin de tricouri. Tricouri la greu. Tricouri cu buzunare cu model la piept, tricouri cu animale, tricouri acoperite de imprimeuri cu puști pe skateboard, chipsuri și stele. Mai erau și pulovere, pulovere imense de lână, răscroite la gât, pulovere pe gât și pulovere găurite, jerseuri cu petice la coate, hanorace largi, cu imprimeuri cu ambarcațiuni, sau cu un computer pe spate, sau unul pe care era scris cuvântul „NU“, cu font Helvetica pe negru. Mai era o pereche

de pantaloni, albastru-deschis, pe care erau brodate buburuze, și o șapcă stil 5-panel, cu sigla NASA. Și o geacă mare de blugi, cu Elefantul Babar imprimat pe spate.

— Îmi… inspectezi hainele?

M-am întors, încet, și am dat cu ochii de Aled stând în prag, cu un pahar de limonadă în mână. Părea un pic surprins, dar nu părea să se fi supărat.

— De ce nu porți nimic din chestiile astea? l-am întrebat, aproape șocată, pentru că șifonierul ăsta ar fi putut la fel de bine să fie al meu.

Râzând înfundat, s-a uitat la ce purta acum. Blugi și un tricou gri.

— Ăă, nu știu. Dan… Daniel crede că sunt bizar.

Am scos geaca de blugi cu Babar din dulap și am luat-o pe mine, apoi m-am studiat în oglindă.

— Geaca asta e, efectiv, cel mai tare articol de îmbrăcăminte pe care l-am văzut vreodată. Ai reușit performanța. Deții cel mai tare articol de îmbrăcăminte din univers.

M-am întors spre el și am pozat ca pentru o fotografie.

— Probabil c-o să ți-o fur. Ca să știi.

Am început să scotocesc prin dulap.

— Ce-i aici… parc-ar fi șifonierul meu. N-am știut dacă glumești când mi-ai spus chestia aia pe Facebook. M-aș fi îmbrăcat mai mișto azi, dar n-am știut. Am niște colanți cu personajele din Monsters, Inc… M-am gândit să-i iau pe mine, dar nu știu… Trebuie să-mi zici de unde ți-ai luat pantalonii ăștia, pentru că sunt, efectiv… N-am văzut niciodată așa ceva…

Nu-mi mai tăcea gura și nici nu mai țineam minte când turuisem ultima dată în halul ăsta cu altcineva, în afară de mama. Aled se uita la mine. Lumina care se revărsa pe fereastră îi bătea drept în față, așa că nu-i puteam deslușI expresia.

— Sincer, am crezut, a început el când am tăcut în sfârșit, că erai… doar genul de tocilară tăcută. Nu c-ar fi ceva rău în asta, dar, ăă, nu știu. Doar că… am crezut că ești o persoană foarte plictisitoare. Și nu e așa.

Mi-a spus-o atât de sincer, încât aproape c-am roșit. Aproape.

Clătinând din cap, Aled a râs în barbă.

— Scuze, chestia asta îmi suna mult mai puțin răutăcios în minte.

Am ridicat din umeri și m-am așezat la loc pe pat.

— Și eu te-am crezut un tip plicticos, drept să spun. Și apoi am aflat că ești creatorul chestiei care-mi place cel mai mult pe lume.

A zâmbit, stingherit.

— Universe City e chestia care-ți place cel mai mult pe lume?

Am ezitat, întrebându-mă de ce spusesem treaba asta. M-am întrebat dacă era adevărat, de fapt. Era prea târziu să-mi retrag spusele.

Am râs.

— Ăă, da.

— E… foarte drăguț că-mi spui asta.

Am revenit la chestiile legate de Universe City, dar atenția ne-a fost distrasă rapid când, uitându-mă la contul lui de iTunes, am descoperit că eram amândoi fani M.I.A. și am început să ne uităm la concerte de-ale ei pe YouTube, așezați pe patul lui, înveliți cu o pătură și bând limonadă. Am recitat toată bucata rap din Bring The Noize, sub privirea lui aproape siderată. M-am simțit stingherită până pe la jumătate, când a început să dea din cap în ritm cu mine. Apoi ne-am întrebat dacă n-ar fi cazul să revenim la Universe City, dar Aled a recunoscut că era cam obosit, așa că am propus să ne uităm la un film și ne-am uitat la Lost In Translation, pentru că eu nu-l mai văzusem până atunci, și pe Aled l-a luat somnul.

Ne-am întâlnit din nou a doua zi. Am luat trenul spre oraș și am mers la Creams, o cafenea unde se serveau milkshake-uri, sub pretextul c-o să vorbim despre Universe City, dar în schimb am vorbit o oră întreagă despre toate serialele la care ne uitam când eram mici. Amândoi eram obsedați de Digimon și ne-am hotărât să ne uităm la film la întoarcerea acasă. Purtam colanții cu Monsters, Inc. și Aled purta geaca de blugi cu Babar.

2. vacanța de vară

a)

Desenele tale sunt foarte frumoase

— Ai obiceiul să vorbești singură? m-a întrebat Aled. Cu voce tare?

Era spre sfârșitul lui iulie, școala se terminase și eram amândoi în camera mea. Eu stăteam pe podea, schițând idei pentru primul meu episod din Universe City pe laptop. Îmi luam mereu laptopul la mine când mergeam la el, pentru că Aled avea un pitic pe creier când venea vorba să-i folosească altcineva laptopul. Mi-a spus în glumă că avea impresia că i-l verifică maică-sa pe ascuns cât era el la școală și că din cauza asta devenise paranoic. Mi s-a părut corect — nici eu n-aș vrea să-mi descopere cineva istoricul căutărilor pe net, nici măcar Aled. Unele lucruri chiar n-ar trebui împărtășite cu nimeni.

Aled era așezat pe pat și lucra la scenariu. Radioul era pornit și soarele decupa o fâșie de lumină pe covor.

— Ăă, uneori, am zis. Mda. Dacă nu e nimeni prin preajmă. Mi se întâmplă, nu-mi propun.

N-a spus nimic, așa că l-am întrebat:

— De ce?

S-a oprit din tastat și și-a ridicat privirea, sprijinindu-și bărbia în palmă.

— Doar mă gândeam zilele trecute… la faptul că nu vorbesc niciodată singur cu voce tare. Și credeam că e firesc, dar apoi m-am întrebat dacă nu cumva e foarte ciudat.

— Credeam că e ciudat să vorbești singur.

Mama mă prinsese de câteva ori vorbind singură și se distrase pe seama mea.

Ne-am uitat unul la altul.

— Deci, care din noi e cel bizar? am întrebat, zâmbind.

— Nu știu, a reflectat Aled, ridicând din umeri. Uneori cred că, dacă nimeni nu mi-ar spune nimic, eu n-aș scoate o vorbă.

— Pare trist.

Aled a clipit.

— Oh, da.

Tot ce făceam împreună cu Aled era distractiv sau fain. De obicei, ambele. Am început să ne dăm seama că nu conta ce facem împreună, deoarece știam că, atâta timp cât eram împreună, o să ne simțim bine.

Am început să nu mai fiu așa de stingherită de toate chestiile bizare pe care le făceam, cum ar fi să încep să cânt aiurea în tramvai, de colecția mea mentală inepuizabilă de informații aleatorii din diverse domenii și de faptul că la un moment dat am inițiat o conversație prin SMS care a durat patru ore, în care argumentam că brânza este un fel de mâncare în sine.

Îl tot tachinam din cauză că avea părul așa lung, până când mi-a zis într-o zi, pe un ton hotărât, că și-l lăsase lung dinadins, așa că apoi nu l-am mai tachinat.

Jucam jocuri video, sau board games, sau ne uitam la filme, sau seriale, sau videoclipuri pe YouTube, făceam biscuiți și prăjituri împreună și ne comandam de mâncare. La el acasă nu puteam să ne desfășurăm decât când era plecată mama lui, așa că ne făceam veacul la mine. Rezista la vizionări în care eu zbieram pe fiecare melodie din Moulin Rouge, iar eu rezistam când recita fiecare replică din Înapoi în viitor. Am încercat să învăț să cânt la chitara lui, dar m-am dat bătută, pentru că eram varză. M-a ajutat să pictez conturul unui peisaj urban nocturn pe un perete din camera mea. Am văzut patru sezoane din The Office. Stăteam amândoi în camera unuia din noi, fiecare cu laptopul în brațe — el adormea întruna, la diverse momente din zi. Tot încercam să-l conving că e o idee bună

să facem câte un joc de Just Dance. Am descoperit că eram amândoi ultra-pasionați de Monopoly. Când eram cu el, nu lucram niciodată pentru școală. Nici el nu citea din bibliografia pentru facultate când era cu mine.

Dar miezul întâlnirilor noastre era Universe City.

Am început să schițăm idei de grafică și să prindem toate desenele cu pioneze pe un perete din camera mea, dar aveam așa de multe idei, încât orice decizie ne lua o veșnicie. Aled începuse să-mi ceară sfatul când planifica episoadele viitoare și să-mi împărtășească ideile lui, iar eu mă simțeam așa de nevrednică de asta, încât aproape că i-am spus să înceteze. Aproape.

— Nu cred că merge chestia asta, am spus, după ce rămăseserăm tăcuți o vreme, unul desenând, celălalt tastând.

Aled şi-a ridicat privirea și m-am apropiat să-i arăt ce desenam în Photoshop — era un peisaj urban din Universe City, cu luminile lui scăpărătoare și străduțele întunecate.

— Formele mi se par aiurea. Totul e prea ascuțit, prea multe chestii pătrate, mi se pare prea fad.

— Hm, a făcut Aled.

M-am întrebat dacă înțelegea ce zic. Adesea mă trezeam spunând chestii care n-aveau noimă, de fapt, de față cu Aled și cred că uneori doar se prefăcea că pricepe.

— Mda. Poate.

— Pur și simplu nu sunt sigură…

Nu mi-am dus la capăt ideea.

M-am aplecat în față, am băgat mâna sub pat și am luat caietul de desen pe care lucram atunci. L-am desfăcut, răsfoind până am găsit ce căutam — un alt desen cu orașul, dar în acesta arăta cu totul altfel. Era mai curând o vedere din aer, iar clădirile aveau contururi moi, rotunjite, de parcă se legănau în bătaia vântului.

Nu mai arătasem nimănui până atunci caietele mele cu desene.

— Cum ți s-ar părea ceva în genul ăsta? l-am întrebat, arătându-i desenul.

Aled mi-a luat încet caietul din mână. S-a uitat la el un răstimp și apoi mi-a spus:

— Desenele tale sunt foarte frumoase.

Am scos un soi de tuse înăbușită.

— Mulțumesc.

— Ceva de genul ăsta ar fi foarte fain.

— Da?

— Da.

Aled se uita în continuare la caietul cu desene. Plimbându-și degetele pe margini, m-a întrebat:

— Toate chestiile de aici sunt inspirate de Universe City?

Am ezitat, apoi am încuviințat.

S-a uitat din nou la caiet.

— Pot să-l răsfoiesc?

Știam c-o să mă roage asta și m-am simțit nejustificat de emoționată înainte de a-i da voie, dar până la urmă i-am zis, totuși:

— Da, sigur!

Un înger

La câteva zile după aceea, Aled a răcit, dar încă aveam în plan să lansăm primul episod la care colaboram și eu pe 10 august, așa că am continuat să-l vizitez cât a fost bolnav. De asemenea, începeam să mă obișnuiesc să-l văd zi de zi și mă simțeam un pic singură când nu ne întâlneam. Niciuna dintre prietenele mele de la școală nu mai vorbise cu mine de ceva vreme.

Mama lui Aled nu părea să fie niciodată acasă. L-am întrebat de ce și mi-a zis că lucra peste program. Tot ce știam despre ea era faptul că impunea limite stricte privind ora de venire acasă — în fiecare seară, Aled trebuia să ajungă până în 8 —, dar cam atât.

Într-o după-amiază, în timp ce stătea zgribulit sub pătura lui pe care era imprimat conturul orașului, tremurând, mi-a spus:

— Nu înțeleg de ce continui să vii pe-aici.

Nu eram sigură dacă se referea la perioada de când se îmbolnăvise sau dacă vorbea în general.

— Suntem prieteni, i-am zis, și știu că sunt foarte haioasă, dar sunt și genul care-și face griji.

— Dar chestia asta nu e ceva plăcut, mi-a spus, râzând slab. Sunt bolnav.

Era nespălat pe cap și părul i se zburlise. Eu eram așezată pe podea și tocmai îi pregăteam un sendviș cu diverse chestii pe care le adusesem de-acasă în ditamai lada frigorifică.

— Nu știu, dacă aș fi acasă, aș sta de una singură. Ceea ce e și mai puțin plăcut.

Aled a mormăit ceva, apoi a zis:

— Pur și simplu nu înțeleg.

Am râs.

— Nu asta fac prietenii?

Dar apoi mi-am dat seama că nu eram sigură, de fapt. Nimeni nu făcuse niciodată așa ceva pentru mine. Oare era foarte aiurea ceea ce făceam? Depășeam o limită, îi invadam spațiul personal, mă țineam scai de el?

— Ăă… nu știu, a mormăit Aled.

— Păi, tu ești cel care are un prieten foarte bun.

Mi-am regretat spusele de îndată ce le-am rostit, dar niciunul din noi nu putea nega acest fapt.

— Dan? El n-ar veni în vizită cât sunt bolnav. N-are rost. S-ar plictisi.

— Eu nu mă plictisesc, i-am spus, pentru că era purul adevăr. Pot să stau la povești cu tine. Și am sendvișuri de făcut.

Râzând din nou, Aled și-a tras pătura peste cap.

— De ce ești așa de drăguță cu mine?

— Pentru că sunt un înger.

— Chiar ești.

A întins mâna și m-a bătut ușurel pe creștet.

— Și te iubesc, la modul platonic.

— Chestia asta este echivalentul lui „no homo“ când vine vorba de un băiat și-o fată, dar mulțumesc pentru declarație.

— Poți să-mi dai un sendviș acum?

— Nu încă. Nu cred c-am ajuns la echilibrul perfect între brânză și cartofi prăjiți.

După ce-a mâncat sendvișul, Aled a adormit, așa că i-am lăsat un mesaj pe tablă („ÎNSĂNĂTOȘIRE GRABNICĂ“) și un desen (eu la volanul unei ambulanțe), apoi m-am întors pe jos acasă, dându-mi seama că, în fond, habar n-aveam cum să mă port cu prietenii.

Bătută în cap

N-am înțeles de ce își petrecea Carys timpul cu mine, până când m-am prins că nimeni altcineva nu voia să fie prieten cu ea și că, în fond, eu eram singura ei opțiune. Treaba asta m-a întristat un pic, deoarece știam că, dacă ar fi avut de ales, probabil ar fi ales pe altcineva. Mă plăcea doar pentru că o ascultam.

Odată ce ne-am transferat la Academie, după ce-a ars școala, a început să-mi pomenească mai rar de gașca ei și, deși nu mi-a spus niciodată motivul, m-am prins că era din cauză că nu avea nimic de zis și pe nimeni despre care să-mi povestească.

— De ce vorbești cu mine în fiecare zi? m-a întrebat într-o zi prin primăvară, în drum spre școală.

N-am știut dacă să-i răspund că era din cauză că ea stătea de vorbă cu mine în fiecare zi, sau pentru că n-aveam pe nimeni altcineva cu care să vorbesc, sau pentru că-mi plăcea de ea.

— De ce nu? am întrebat, zâmbind larg.

A ridicat din umeri.

— Ar fi destule motive, de fapt.

— Cum ar fi?

— Sunt un picuț enervantă, nu-i așa? Și bătută în cap, în comparație cu tine.

Era la pământ cu notele, știam treaba asta. Dar n-am considerat niciodată că-mi era inferioară din cauza asta. În multe privințe, aveam senzația că era mai presus de școală — nu-i păsa, nu simțea nevoia să-i pese.

— Nu ești enervantă, nici bătută în cap.

Chiar am crezut că toată treaba o să se transforme într-o poveste de dragoste extraordinară. Mi-am imaginat c-o să se trezească într-o bună zi și-o să-și dea seama că i-am fost alături în tot acest timp. Mi-am imaginat c-o s-o sărut, iar ea o să-și dea seama că e persoana la care țin cel mai mult din întreaga lume.

Dusă. Eram dusă cu capul. Nu i-am fost deloc alături.

— Cred că te-ai înțelege bine cu fratele meu, mi-a zis.

— De ce?

— Amândoi sunteți prea de treabă.

Și-a lăsat privirea în pământ, apoi s-a uitat pe geam, cu soarele bătându-i în ochi.

UNIVERSE CITY: Ep. 15 — m4gi4 c0mput3riz4t4

UniverseCity 84 375 de vizualizări

Despre importanța magiei din țevile de sub tălpile noastre

Derulați în jos, pentru a citi

transcrierea înregistrării > > >

[…]

Un strop de magie computerizată. Doar de asta ai nevoie, amice. Când trăiești într-un oraș atât de mare, cum altfel ai putea comunica, decât prin magie computerizată? Cârmuitorii au reparat recent toate țevile — unul dintre puținele lucruri bune pe care le-au făcut pentru noi în ultimul timp. Jur, simt că e ceva malefic acolo, dar probabil că e mai bine să nu știm.

Am contacte pretutindeni. Sunt mai utile decât prietenii, de fapt. Am ochi și urechi pretutindeni. Văd și aud totul. Sunt gata, indiferent pe ce cale mă vor ataca. Știu c-o să mă atace cumva. Mi-a apărut în vis treaba asta, și în oglinda mea fermecată. O miros de la un kilometru, de la zece kilometri distanță. Se apropie momentul.

Dar am magia computerizată de partea mea. Am prieteni — nu, contacte. Ceva mult mai valoros, bătrâne, sincer îți spun. E ceva

fermecat sub tălpile noastre, nu doar dinaintea noastră.

[…]

Ceva adevărat

— Frances, scumpo, ce se întâmplă?

Împletindu-și degetele, mama s-a aplecat spre mine, peste barul unde luam micul-dejun.

— Ce-i?

— N-ai făcut nicio temă de vacanță, nici n-ai lucrat deloc pentru Cambridge toată săptămâna.

Mama a ridicat din sprâncene, încercând să adopte un aer grav. Nu prea i-a ieșit, pentru că era îmbrăcată în pijamaua întreagă, stil unicorn.

— Și în ultimul timp te-ai văzut cu Aled cam de 500% mai des decât cu gașca ta obișnuită.

Am înghițit în sec.

— E… ceva adevărat aici.

— În ultimul timp, ți-ai lăsat părul desfăcut mai des. Credeam că nu-ți place să-l porți așa.

— Nu mă pot obosi să-l prind mereu.

— Dar credeam că preferi să ți-l prinzi.

Am ridicat din umeri.

Mama s-a uitat la mine.

— Care-i problema? am întrebat.

A ridicat din umeri la rândul ei.

— Nicio problemă. Doar că sunt intrigată.

— De ce?

— Pur și simplu e ceva diferit, neobișnuit.

— Așa, și?

Mama a ridicat încă o dată din umeri.

— Nu știu.

Nu mă gândisem la treaba asta, dar mama avea dreptate. De obicei, îmi petreceam vacanța de vară făcând teme de vacanță, recapitulând, acumulând experiență de muncă sau, din când în când, găsindu-mi vreo slujbă nasoală, la vreunul dintre restaurantele sau magazinele de țoale din oraș.

Nu mă gândisem la nimic din toate astea.

— Nu ești stresată sau ceva, nu? m-a întrebat mama.

— Nu. Chiar nu sunt.

— Și e adevărat ce-mi spui?

— E adevărat.

Mama a încuviinţat încet, spunând:

— Bine. Voiam doar să mă asigur. N-am mai văzut-o de ceva vreme pe Frances-de-la-școală.

— Frances-de-la-școală? Cum adică?

— O chestie pe care ai spus-o tu acum ceva vreme. Nu contează, mi-a zis mama zâmbind.

Să râzi și să fugi

Abia în prima săptămână din august mi-am dat seama că Aled se străduia dinadins să mă țină departe de maică-sa.

Știam doar câteva lucruri despre Carol Last. Făcea parte din Consiliul Părinților. Își crescuse singură copiii și era o fire strictă. Mereu făcea conversație cu mama când se întâlneau la poșta din sat. Dacă era acasă, Aled zicea că trebuie să ne vedem la mine sau să ieșim în oraș, pentru că, din spusele lui, nu-i plăcea să aibă musafiri.

Ceea ce mi s-a părut o scuză legitimă, până când am dat nas în nas cu ea.

În ziua cu pricina îmi propusesem să merg pe la el, și, pentru că amândoi dormeam până târziu, de obicei ne întâlneam în jur de două. De când fuseserăm împreună la Creams, începuserăm să purtăm amândoi ținutele noastre ciudate — eu alegeam din vasta mea colecție de colanți cu modele bizare, pulovere și geci largi, el venea în pantaloni scurți în dungi, jerseuri imense și tricouri lălâi, cu tenișii aceia verde-deschis. În ziua aceea purta pantaloni scurți negri și un hanorac larg, negru, pe care scria „1995“, cu un font alb, îngroșat. Avea părul îndeajuns de lung acum să și-l pieptene cu cărare.

Mie mi se părea mereu că arată mai cool decât mine, dar el credea contrariul.

În mod normal, ar fi trebuit să bat la ușă, însă de data asta mă aștepta afară, așezat pe trotuar. Brian, labradorul lui bătrâior, stătea cuminte pe bordură, dar a pornit-o sprințar spre mine de îndată ce m-a văzut. Brian era deja topit după mine, ceea ce mă ungea la inimă.

— Hei, salut, i-am zis lui Aled, apropiindu-mă de el.

Aled mi-a zâmbit și s-a ridicat.

— Toate bune?

Mai nou ne îmbrățișam doar când ne luam rămas-bun. Cred că gestul avea mai multă greutate din cauza asta.

Primul lucru pe care l-am observat a fost mașina maică-sii, parcată pe alee. Știam deja ce-o să spună Aled.

— M-am gândit să-l scoatem pe Brian la plimbare, mi-a spus, trăgându-și mânecile peste mâini.

Eram pe la jumătatea străzii când am deschis subiectul.

— E ciudat că nici măcar n-am vorbit vreodată cu mama ta.

S-a lăsat o tăcere grăitoare.

— Oare? m-a întrebat, fără să-și ridice privirea.

— Mda, adică, nici măcar n-am văzut-o vreodată. Tu ai vorbit de nu știu câte ori cu mama.

Mi-am zis că eram îndeajuns de apropiați acum, încât să-i pun direct întrebarea incomodă. Făcusem treaba asta de câteva ori deja în decursul săptămânii.

— Cumva mama ta nu mă înghite?

— Ce vrei să spui?

— Am fost pe la tine de douăzeci de ori, cred, și n-am văzut-o nici măcar o dată.

Mi-am băgat mâinile în buzunar. Aled n-a zis nimic, doar se tot lăsa de pe un picior pe altul.

— Hai s-o zicem pe-a dreaptă. E rasistă sau ceva de genul?

— Nu, oh, Doamne, nu…

— Bine, am zis, așteptând să continue.

Aled s-a oprit locului, cu gura întredeschisă, de parcă voia să spună ceva. Dar nu-mi putea spune ce.

— Mă… mă detestă, sau ceva de genul? am întrebat, râzând un pic, gândindu-mă c-o să detensionez atmosfera.

— Nu! N-are nimic de-a face cu tine, pe cuvânt! a protestat Aled imediat, făcând ochii mari, convingându-mă că era sincer.

Și apoi mi-am dat seama cât de aiurea mă purtam.

— Nu-i nimic, nu-i nimic.

M-am tras un pic înapoi, clătinând din cap, încercând să dau impresia că nu conta.

— Nu e nevoie să-mi spui nimic, dacă nu vrei. E OK. Mă port aiurea.

Mi-am lăsat privirea în jos. Brian se uita la mine, așa că m-am aplecat și i-am zburlit blana.

— Allie?

Aled a întors brusc capul, așa că mi-am ridicat și eu privirea și am dat cu ochii de ea. Carol Last tocmai scosese capul pe geamul mașinii. Nici măcar nu auzisem mașina care se apropiase din spate.

Avea ceva înspăimântător, în stilul caracteristic mamelor de rasă albă, din clasa mijlocie. Părul tuns scurt și vopsit, o constituție plinuță, genul de zâmbet care te îmbia la un ceai și genul de privire care-ți transmitea „O să pârjolesc tot ce ai mai drag pe lume“.

— Ieși la plimbare, dragule? l-a întrebat, ridicând din sprâncene.

Aled era întors cu fața spre ea, așa că nu-i vedeam expresia.

— Mda, îl scot pe Brian la o plimbare.

Și apoi Carol a dat cu ochii de mine.

— Toate bune, Frances, scumpo?

Mi-a făcut cu mâna, zâmbind.

— Nu te-am văzut de ceva vreme.

Știam că amândouă ne gândeam la Carys.

— Ah, da, sunt foarte bine, mulțumesc.

— Cum au decurs examenele? Totul merge așa cum ți-ai propus?

— Sper! am zis, râzând artificial.

— Mda, ca noi toți!

A râs înfundat.

— Aled trebuie să ia note foarte mari, dacă vrea să intre la facultatea la care ține, nu-i așa?

Comentariul ăsta i-a fost adresat lui Aled.

— Dar a recapitulat ca un erou, așa că sunt sigură c-o să fie bine.

Aled n-a spus nimic.

Carol s-a uitat din nou la mine, cu o urmă de zâmbet.

— S-a străduit din greu. Toată familia e foarte mândră de el. Știam c-o să fie băiat deștept, încă de când era mic.

A râs din nou înfundat, cu aerul că retrăia o amintire.

— A învățat să citească dinainte să intre la școală. A fost un talent înnăscut Allie al nostru. E făcut să ajungă profesor universitar.

Oftând, s-a întors spre Aled.

— Dar știm cu toții că nu obții nimic decât dacă muncești din greu, nu-i așa?

— Mmm, a încuviinţat Aled.

— Nu putem să ne lăsăm distrași, nu-i așa?

— Nu.

Carol a făcut o pauză și s-a uitat îndelung la fiul ei. Coborând un pic glasul, i-a spus:

— N-o să dureze mult, nu-i așa, Allie? Buni vine în jur de patru și ai zis c-o să fii și tu acasă.

— Ne întoarcem până la patru, i-a răspuns Aled.

Ciudat, tonul lui devenise extrem de monoton.

— Bun așa, a spus Carol, râzând un pic. Să nu-l lași pe Brian să mănânce râme!

Și cu asta a demarat.

Aled a luat-o imediat la picior. Am grăbit pasul, ca să-l prind din urmă.

Am mers un timp în tăcere.

Când am ajuns la capătul străzii, l-am întrebat:

— Deci… mă detestă sau nu?

Aled a tras un şut într-o piatră.

— Nu te detestă.

Am cotit la stânga și am trecut pârleazul care despărțea satul de câmp și de pădure. Știind de-acum drumul, Brian se cățărase deja peste gard și adulmeca iarba, la câțiva pași înaintea noastră.

— Păi, mă simt ușurată! am zis, râzând, dar tot mă rodea ceva.

Am mers înainte, luând-o pe cărarea care tăia lanul de porumb, ce crescuse așa înalt, că nu se mai vedea pe deasupra lui.

După câteva clipe, Aled a spus:

— Doar că… eu chiar nu voiam să vă întâlniți.

Am așteptat, dar nu mi-a dat nicio explicație. Nu putea să-mi dea vreo explicație.

— De ce? Pare de treabă…

— Oh, da, pare, a spus Aled, cu o amărăciune în glas pe care n-o mai auzisem niciodată la el.

— Nu… nu e așa?

Nu se uita la mine.

— Totul e în regulă.

— Bine.

— Bine.

— Aled.

M-am oprit. După câțiva pași, s-a oprit și el și s-a întors spre mine. Brian era undeva mai în față, fornăind prin lanul de porumb.

— Dacă te simți naspa, i-am zis, citând exact ce-mi spusese el în noaptea în care îmi predase un capitol întreg din materia de la matematică într-o oră, întotdeauna ajută să vorbești despre asta.

Aled a clipit, apoi a zâmbit la rândul lui, ca și cum nu s-ar fi putut abține.

— Nici măcar nu știu care-i chestia. Îmi pare rău.

A tras aer în piept.

— Pur și simplu n-o înghit pe maică-mea. Atâta tot.

Și apoi am înțeles brusc de ce-i fusese așa de greu să-mi spună. Pentru că pare o chestie atât de infantilă. O chestie tipică adolescenților. Ceva gen Câh, îmi urăsc părinții.

— Se poartă oribil cu mine tot timpul. Știu că ți s-a părut foarte drăguță adineauri. Doar că… e… de obicei nu se poartă așa.

A râs.

— Pare stupid.

— Nu, am zis. Pare nașpa.

— Cumva, am vrut să vă țin departe una de cealaltă.

Soarele s-a ascuns după un nor și acum îl vedeam din nou ca lumea. Părul care-i cădea peste frunte flutura în bătaia vântului.

— Uneori… când suntem împreună, nu trebuie să mă gândesc la ea sau la chestii legate de familie sau… la școală. Pot să mă distrez și-atât. Dar, dacă va ajunge să te cunoască, atunci… cele două lumi se vor intersecta cumva.

A gesticulat, apoi a râs din nou, dar era un râs amar.

— E o prostie.

— Nu, nu e.

— Doar că…

Mi-a întâlnit în sfârșit privirea.

— Îmi place foarte mult să-mi petrec timpul cu tine și nu vreau să spulbere nimic treaba asta.

N-am știut ce să spun.

Așa că pur și simplu l-am îmbrățișat.

Iar el a scos doar un „Oh“, ca prima dată.

— Mai curând mi-aș tăia un picior decât să las ceva să spulbere treaba asta, i-am zis, sprijinindu-mi bărbia pe umărul lui. Nici măcar nu glumesc. Aș renunța la net un an întreg. Mi-aș pune pe foc DVD-urile cu Parks and Recreation.

Aled a pufnit.

— Mai taci.

Dar mi-a înconjurat mijlocul cu brațele.

— Nu glumesc, am repetat, strângându-l mai tare la piept.

N-aveam să las nimic să spulbere ce era între noi. Nici părinți oribili, nici școala, nici distanța, absolut nimic. Toată conversația asta pare oarecum stupidă, ridicolă. Dar… nu știu ce se întâmpla. Nu știu de ce simțeam treaba asta, când ne cunoșteam doar de două luni. Să fi fost din cauză că ne plăcea același gen de muzică? Pentru că aveam gusturi similare în materie de haine? Să fi fost pentru că nu existau tăceri stânjenitoare între noi, nici certuri, pentru că m-a ajutat când n-ar fi făcut-o nimeni altcineva și pentru că l-am ajutat la rândul meu, când prietenul lui cel mai bun era prins cu altele? Să fi fost din cauză că adoram povestea pe care o crease? Din cauză că îl adoram?

Nu știu. Și nu-mi păsa.

Acum că eram prietenă cu Aled, aveam sentimentul că nu avusesem niciodată până atunci un prieten adevărat.

La vreo jumătate de oră după aceea, discutam despre următorul episod din Universe City. Aled nu era sigur dacă Radio ar trebui să-și ucidă cel mai recent acolit, Atlas, sau dacă Atlas ar trebui să se sacrifice pentru Radio. Lui Aled îi plăcea ideea jertfei de sine, dar eu am zis că ar fi mai trist, și mai de efect, dacă l-ar ucide Radio, deoarece Atlas era acolitul lui de mai bine de trei luni. Mă cam atașasem de Atlas și mă gândeam că merită o moarte memorabilă.

— Ar putea să fie o chestie cu zombie, am spus. De genul că Radio trebuie să-l ucidă înainte să se transforme într-un monstru scos din minți, care se hrănește cu carne de om. Chestiile astea întotdeauna te rup.

— Dar e așa un clișeu, a comentat Aled, trecându-și o mână prin păr. Trebuie să fie ceva original, altfel ce rost mai are?

— Bine, fără zombie. Cu dragoni atunci. Să avem dragoni în loc de zombie.

— Radio e obligat să-l ucidă, până nu se transformă în dragon.

— Drept să spun, e cam șocant faptul că n-ai introdus niciun dragon în poveste până acum.

Aled şi-a dus mâna la inimă.

— Hopa. Urât din partea ta!

— Aș alege oricând dragonii, în locul unor zombie. Zău așa.

— Dar dragonii nu sunt la fel de triști ca zombie. Atlas ar putea la fel de bine să ducă o viață fericită ca dragon.

— Poate c-ar trebui să ducă o viață fericită ca dragon!

— Cum așa, deci nu moare?

— Nu, doar se transformă în dragon și-și ia zborul. Tot e un sfârșit trist, dar și cu o rază de speranță. Tuturor ne plac sfârșiturile triste, dar cu o rază de speranță.

Aled s-a încruntat, intrigat.

— Speranța… că va avea o viață fericită ca dragon.

— Mda. Păzește o prințesă, sau ceva de genul. Pârjolește niște cavaleri medievali.

— Acțiunea din Universe City se petrece pe la 2500. Începe să sune a AU.

Ajunseserăm pe un izlaz, fără să observăm că se înnorase și, când a început să plouă, am ridicat mâna, să mă asigur că e aievea — era vară, adineauri temperatura era de 22 de grade și era însorit.

— Nuuuuuuu, am protestat, întorcându-mă spre Aled.

Aled se uita cu ochii mijiți la cer.

— Uau.

M-am uitat în jur. Cam la o sută de metri în față se vedea un petic de pădure — un refugiu.

Am arătat într-acolo și m-am uitat la Aled.

— Ai chef să alergi un pic?

— Haha, poftim?

Dar eu o luasem deja la fugă — nu, sprintam deja spre pâlcul de copaci, tăind-o peste iarbă; ploaia se întețise într-atât, că mă usturau ochii, iar Brian gonea pe lângă mine. După o clipă l-am auzit pe Aled rupând-o și el la fugă, m-am uitat în urmă și am întins o mână spre el, strigându-i:

— Vino!

Și a venit — m-a prins de mână și am ținut-o într-o fugă peste câmpuri, prin ploaie, și apoi Aled a început să râdă și mi-a evocat un râs de copil și mi-am dorit ca oamenii să poată să râdă și să fugă așa tot timpul.

Radio

Primul episod din Universe City la care am colaborat a fost lansat pe 10 august, într-o sâmbătă.

Căzuserăm de acord c-o să creez o animație scurtă pentru fiecare episod, care să se repete pe durata episodului de douăzeci de minute. Doar un gif de patru secunde, care să se repete în buclă. Cel pe care l-am creat pentru episodul ăsta reprezenta orașul — Universe City — țâșnind din pământ și stelele scăpărând pe cer. Privind în urmă, era de toată jena, dar ne-a plăcut amândurora la momentul respectiv și mă gândesc că asta contează, de fapt.

Îl ascultasem pe Aled înregistrând episodul în seara dinainte. Am fost uluită de faptul că mi-a îngăduit să-l ascult. Știam că Aled e o fire mai discretă și mai retrasă decât mine, deși jucaserăm High School Musical Just Dance în cursul săptămânii, și „interpretarea artistică“, dacă asta era, nu părea să fie o activitate cu care să se simtă în largul lui. Să asist la momentul în care înregistra un episod din Universe City părea ceva mai intim decât orice alt lucru pe care-l văzusem sau auzisem venind din partea lui, punând la socoteală și momentul când avuseserăm o discuție pe la 2 noaptea, despre scaunul zilnic.

Dar nu l-a deranjat.

A stins lumina din dormitor. Luminițele aninate deasupra noastră păreau niște steluțe, scăldându-i părul în tot soiul de culori. S-a trântit în scaunul de la birou și și-a făcut câteva minute de lucru cu un microfon superb, care costase un purcoi de bani, probabil. Eu eram așezată pe unul din fotolii, înfășurată în cuvertura cu orașul, pentru că la el era mereu un frig crunt, mă simțem obosită și încăperea era cufundată într-o lumină tulbure, albăstrie, încât mai c-aș fi putut ațipi…

— Alo! Sper că mă ascultă cineva…

Avea scenariul scris în laptop. Repeta replicile, dacă greșea vreuna. În timp ce înregistra, vedeam liniile ce reprezentau undele sonore, jucând pe ecran. Am avut senzația că ascultam o persoană complet diferită — nu, nu diferită, doar cineva care era mai mult Aled. Aled sută la sută. Aled când era el însuși. Ascultam creierul lui Aled.

M-am lăsat distrasă, ca întotdeauna. M-a furat povestea, am uitat de alte chestii.

Fiecare episod din Universe City se încheie cu interpretarea unui cântec. Același cântec, de fiecare dată — un cântec rock, de treizeci de secunde, compus de Aled, intitulat Nothing Left For Us —, dar în interpretări diferite.

Nu mi-am dat seama că Aled avea să-l interpreteze pe loc, până când a pus mâna pe chitara electrică și a conectat-o la amplificator. Din una dintre boxe a început să se reverse sunet de tobe și chitară bas și, când a început să cânte la chitară, s-a auzit așa de tare, că mi-am astupat urechile. Melodia era cea dintotdeauna, dar era mult mai marfă s-o asculți cântată live, de parc-ai fi auzit o mie de chitare, și drujbe, și tunete simultan, basul făcea să se clatine pereții în spatele meu și apoi a început să cânte, un cântec mai mult țipat, la care m-aș fi putut alătura și eu. Am vrut să cânt odată cu el, dar n-am făcut-o, pentru că n-am vrut să-i stric înregistrarea. Deja știam și melodia, și versurile.

N-a mai rămas nimic pentru noi

De ce nu m-asculți?

De ce nu m-asculți?

N-a mai rămas nimic.

Odată ce a terminat, s-a întors în scaunul de la birou și mi-a spus, revenind la tonul lui moale, parcă smulgându-mă dintr-un vis:

— Deci, ce voce să folosesc? Înaltă, joasă sau registrul mediu?

Era 10 seara. Tavanul camerei lui părea o galaxie. Mi-a spus că-l zugrăvise așa când avea paisprezece ani.

— Alege tu, i-am zis.

Și-a tras mânecile peste mâini. Începeam să mă prind ce însemna gestul.

— E cea mai frumoasă zi din viața mea, i-am zis.

Mi-a zâmbit larg.

— Mai taci.

S-a întors din nou spre laptop, îi vedeam silueta profilată în fața ecranului luminat, și i-am spus:

— Registrul mediu, cred. Versiunea androgină a lui Radio e preferata mea.

February Friday

M-am trezit cu 1 000 de noi abonați pe Tumblr într-o singură zi. Am fost inundată de comentarii în care oamenii îmi lăudau desenele și mă felicitau pentru c-am ajuns să colaborez la serialul de care eram obsedată, pe lângă cele câteva comentarii de la persoane care-mi spuneau cât de mult îmi detestă desenele, și pe mine, evident.

Eram menționată peste tot în tagurile care făceau trimitere la Universe City — desenele mele, blogul meu, contul meu de Twitter, eu.

Faptul că Aled știa că eu sunt Toulouse, artistul care ilustra Universe City, nu mă deranja, dar ideea c-ar putea afla oricine altcineva încă mă îngrozea.

Și, desigur, odată ce colaborarea mea la Universe City a devenit publică, am fost bombardată cu tweeturi și întrebări pe Tumblr, legate de identitatea Creatorului.

De îndată ce i-am arătat mesajele lui Aled, a intrat în panică.

Eram în camera de zi, pe canapea, și ne uitam la Spirited Away. A citit mesajele din căsuța mea de pe Tumblr. În timp ce le parcurgea, și-a dus mâna la frunte. Apoi a început să mormăie:

— Oh, nu, oh, nu, oh, Doamne…

— Nu-i nimic, nu e ca și cum o să le spun…

— Nu putem dezvălui secretul.

Chiar nu știam de ce Aled voia să păstreze secretul cu privire la Universe City. Am presupus că era doar din cauză că-și dorea să aibă intimitate, că nu voia să-și vadă chipul pe net. Mi se părea un pic indiscret să-l întreb.

— Bine, am zis.

— Mi-a venit o idee, a anunțat Aled.

A intrat pe Twitter de pe laptopul lui și a scris un tweet.

RADIO @UniverseCity

February Friday — încă mai cred, încă ascult

— February Friday, am comentat. Da. Bună idee.

February Friday, sau segmentul numit „Scrisori către February“, stârnește probabil cele mai înfocate teorii ale conspirației în rândul fanilor Universe City.

Pagina de Fandom wiki rezumă foarte bine situația.

February Friday și teoriile fanilor

O idee foarte răspândită în rândul fanilor Universe City este aceea că întregul serial ar fi un dar din partea Creatorului anonim către o persoană de care este/a fost îndrăgostit.

Marea majoritate a episoadelor timpurii (2011) și cam jumătate din episoadele ulterioare (2012-prezent) includ un pasaj, aflat de regulă spre sfârșitul episodului, dedicat unui personaj care nu-și face niciodată apariția și nu are vreun arc narativ, February Friday. În aceste segmente, Radio Silence deplânge de obicei imposibilitatea comunicării cu February Friday, într-un limbaj presărat cu imagini abstracte și metafore nelămurite.

De obicei segmentul este mai curând absurd, astfel încât fanii au tras

concluzia că este alcătuit preponderent din glume cu circuit intern, pe care Creatorul anonim le împărtășește cu persoana IRL întruchipată de February Friday. Deoarece aceste segmente nu contribuie în niciun fel la firul narativ al Universe City și nu au o intrigă de sine stătătoare, fanii susțin că trebuie să aibă o semnificație pentru Creator.

Au existat numeroase tentative de a determina semnificația segmentelor care au căpătat numele „Scrisori către February", dar aceste tentative se bazează doar pe presupuneri și analize obiective.

Ca urmare, tweetul lui Radio despre February Friday a stârnit în mod evident vâlvă în rândul fanilor.

Și toată lumea a uitat să-mi mai trimită mesaje în care să întrebe cine sunt eu și cine e Radio.

De când ajunsesem să-l cunosc mai bine pe Aled, mă gândisem mult la misterul din jurul lui February Friday — cine ar putea fi February, dacă era reprezentarea unei persoane pe care o cunoșteа. Imediat m-a dus gândul la Carys, dar am alungat această idee, deoarece Scrisorile către February erau atât de romantice. M-am gândit chiar și la mine, la un moment dat, până să-mi dau seama că Aled nici măcar nu mă cunoștea, când a început să scrie și să producă Universe City.

Desigur, acum că eram prietenă cu Aled, aveam prilejul să-l întreb despre February Friday.

Și asta am și făcut.

— Deci… doar zic…

M-am întors pe cealaltă parte pe canapea, ca să fiu cu fața la el.

— Am voie să aflu secretul lui February Friday?

Aled și-a mușcat buza și a cântărit serios ideea.

— Hmm…

S-a întors și el cu fața spre mine.

— Bine, să nu te simți jignită, dar cred că ăsta trebuie să rămână un secret absolut.

Și mi s-a părut corect.

UNIVERSE CITY: Ep. 32 — zgomot cosmic

UniverseCity 110 897 de vizualizări

M-ați ascultat până acum?

Derulați în jos, spre a citi

transcrierea înregistrării > > >

[…]

Cred că de-acum am „pierdut legătura“, February, cum se spune. Nu c-am fi avut vreo legătură, de fapt. Până la urmă, nu fac decât să privesc pe unde ai privit și tu. Nu fac decât să pășesc pe unde ai pășit și tu, am rămas în umbra ta albăstrie și nu pari să te întorci niciodată, spre a mă descoperi acolo.

Mă întreb uneori dacă ai explodat deja, ca o stea, și dacă te văd așa cum erai acum trei milioane de ani, iar tu nu mai exiști. Cum putem fi împreună aici, acum, când ești așa de departe? Când ești atât de demult? Strig așa de tare, dar nu te întorci niciodată să mă vezi. Poate că eu am explodat deja.

Oricum ar fi, vom aduce frumusețe în univers.

[…]

Din perspectivă cosmică

Joi, 15 august, era ziua când se anunțau rezultatele. Era totodată ziua când Aled împlinea optsprezece ani.

Prietenia noastră ajunsese în faza asta:

(00:00) Frances Janvier

LA MULȚI ANI! SPER C-AI CHEF DE O MEGA-PETRECERE. TE IUBESC, OM MINUNAT

NU-MI VINE SĂ CRED CĂ MITITELUL MEU E BĂRBAT ÎN TOATĂ FIREA

ÎMI VINE SĂ PLÂNG

(00:02) Aled Last

de ce mă chinui cu mesaje din astea cringe?

(00:03) Frances Janvier

¯_(ツ)_/¯

(00:03) Aled Last

Uau

mulțu, te iubesc (✿ ♥‿♥)

(00:04) Frances Janvier

ASTA chiar a fost cringe, amice

(00:04) Aled Last

aia a fost revanșa

Eram super-stresată din cauză că urmau să se afișeze rezultatele, pentru că așa mă stresez întotdeauna. Eram stresată și din cauză că nu mă mai văzusem, nici nu mai vorbisem cu prietenele mele de la școală de aproape trei săptămâni. Cu un strop de noroc, poate voi reuși să intru în școală, să înhaț rezultatele și s-o tulesc înainte să-mi pună cineva sinistra întrebare „Ce note ai luat?“.

— Sunt sigură că te-ai descurcat bine, Frances, mi-a spus mama, închizând portiera.

De-abia ajunseserăm la școală, și deja mă coceam în uniformă.

— Oh, Doamne, scuze, nu te-ajută deloc ce am zis.

— Cam așa.

Am străbătut parcarea, intrând în clădirea dedicată anului terminal și urcând pe scări spre CSI. Mama se tot uita la mine. Cred că voia să spună ceva, dar, sincer, nu prea ai ce să spui unei persoane care urmează să citească patru litere care-i vor decide restul vieții.

Sala era arhiplină, pentru că eu și mama întârziaserăm un pic. În bănci ședeau profesori care înmânau plicuri cafenii. În spatele clasei se afla o masă pe care erau pahare de vin pentru părinți. O fată care era în grupa mea la istorie plângea la doar cinci metri distanță și am încercat să nu mă uit la ea.

— Îți aduc niște vin, mi-a spus mama.

M-am întors spre ea. Uitându-se la mine, mi-a zis:

— Sunt doar note, nu-i așa?

— Sunt doar note.

Am clătinat din cap.

— Nu-s niciodată doar note.

Mama a oftat.

— Dar nu contează. Dacă te uiți din Perspectivă Cosmică.

— Cum spui tu, i-am zis, dându-mi ochii peste cap.

Am luat patru de „A“. Cel mai înalt calificativ pe care îl poți lua la examenele de AS.

Mă așteptam să fiu fericită. Mă așteptam să încep să sar și să plâng de bucurie.

Dar n-am simțit nimic din toate astea. Doar că n-am fost dezamăgită.

Ziua în care am primit rezultatele la sfârșitul clasei a noua a fost ziua dinaintea plecării lui Carys de-acasă. Ziua în care primise rezultatele de la finalul clasei a zecea, în mod evident era un moment important, pentru că atunci primești majoritatea rezultatelor de la GCSE. Știam că notele ei n-au fost niciodată strălucite, dar aia a fost singura zi când am văzut-o afectată de treaba asta.

Tocmai obținusem rezultatele de la testul GCSE la științe, pe care-l dădusem cu un an în urmă, la care luasem un A*, și tocmai ieșeam din aceeași sală ca acum, CSI, cu mama, uitându-mă la „a*“-ul micuț, scris cu Times New Roman, primul din multele astfel de calificative pe care aveam să le obțin. Am coborât treptele și eram

gata să ieșim din clădire, când Carys și Carol Last au trecut pe lângă noi, îndreptându-se spre parcare.

Am auzit cuvintele „Absolut lamentabil“ și presupun că le rostise Carol, dar nici până în ziua de azi nu sunt sigură c-așa a fost.

Lui Carys i se prelingeau lacrimi pe obraz, iar maică-sa o strângea așa de tare de braț, încât probabil c-o durea.

Am dat pe gât vinul pe care-l furase mama pentru mine, cu fața la perete, ca să nu mă vadă niciunul dintre profi. Apoi am trecut prin dreptul doamnei Afolayan, care a încercat să-mi atragă atenția, și am ieșit din sală, coborând treptele și ieșind din clădire, la soare. Strânsesem așa de tare plicul, încât îl boțisem și întinsesem cerneala cu care era scris numele.

— Te simți bine? m-a întrebat mama. Nu pari prea fericită.

Avea dreptate, dar nu știam de ce mă simțeam așa.

— Frances!

M-am întors, sperând să nu fie vreuna dintre prietenele mele, dar desigur că era. Raine Sengupta, mai exact. Stătea rezemată de o balustradă, în fața clădirii. Tocmai își răsese jumătate de țeastă, pe dreapta.

— Toate bune, băi? m-a întrebat, arătând din cap spre plic.

Am zâmbit.

— Da! Am luat patru de „A“.

— Hopa, bravo!

— Mulțam, da, sunt foarte încântată.

— Deci ți-ai asigurat intrarea la Cambridge, nu?

— Mda, așa ar trebui.

— Mișto.

S-a lăsat tăcerea.

— Tu? am întrebat-o.

Raine a ridicat din umeri.

— Doi de „C“, un „D“ și un „E“. Se putea și mai bine, dar cred că Afolayan o să-mi mai dea o șansă. Dacă repet câteva examene.

— Ah…

Habar n-aveam ce să spun și, în mod evident, Raine s-a prins.

A început să râdă.

— Nu-i nimic. Nu mă spetesc, iar proiectele mele de la cursul de educație plastică au fost varză.

Ne-am luat rămas-bun stingherite, după care eu și mama ne-am urnit din nou.

— Cine era? m-a întrebat mama, odată ce ne-am urcat în mașină.

— Raine Sengupta?

— Nu cred că mi-ai pomenit de ea până acum.

— E în gașca noastră. Nu suntem foarte apropiate.

Mi-a zbârnâit telefonul, era un SMS de la Aled:

Aled Last

4 de A*! Am intrat.

Mama a tras parasolarul și m-a întrebat:

— Ești gata să ne întoarcem acasă?

— Da, am zis.

Cercul sâmbetelor

În aceeași zi era planificat un mega-eveniment în Johnny R, anunțat și pe Facebook, menit să sărbătorească încheierea examenelor, la care fusese invitată toată lumea din clasele terminale, dar eu chiar n-aveam chef să merg. În primul rând, toți aveau să se pilească, ceea ce puteam să fac la fel de bine și de una singură acasă, uitându-mă la videoclipuri pe YouTube, în loc să-mi fac griji că n-o să prind ultimul tren sau c-aș putea fi molestată. În al doilea rând, nu prea mai vorbisem cu niciuna dintre prietenele mele de la școală, în afară de Raine, și cred că, dacă am fi fost personaje din The Sims, bara care ne măsura gradul de prietenie ar fi fost aproape la zero de-acum.

Știam că Aled tocmai își sărbătorește ziua de naștere cu Daniel, ceea ce mi se părea un pic ciudat, pentru că nu petrecuseră prea mult timp împreună în ultima vreme, din câte știam, dar Daniel era cel mai bun prieten al lui de-o viață, așa că era dreptul lui. Mama cumpărase o sticlă de șampanie și anunțase că putem să comandăm o pizza și să jucăm Trivial Pursuit. Puteam să-i dau cadoul lui Aled a doua zi.

Nu mă așteptam, însă, să mă trezesc că-mi bate Daniel Jun la ușă, la 9:43 p.m.

Eram destul de luată, dar, și dacă aș fi fost trează, tot m-aș fi tăvălit pe jos de râs. Era îmbrăcat în uniforma de la fostul lui colegiu — cea pe care o purtase până să se transfere la Academie. Teoretic, era o ținută perfect normală — pantaloni și sacou negru, o cravată uni, bleumarin, și o emblemă cu un „T“ auriu —, dar, deoarece Daniel se înălțase foarte mult în ultimul an, pantalonii îi veneau un pic mai sus de glezne, iar sacoul era așa de strâmt și de scurt la mâneci, încât arăta chiar caraghios.

Rămăsese încremenit locului, ridicând din sprâncene, în timp ce eu

râdeam fără să mă pot opri.

— Oh, Doamne, parc-ai fi Bruno Mars!

Deja îmi dăduseră lacrimile.

Daniel s-a încruntat.

— Bruno Mars are origini puertoricane și filipineze, nu e de origine coreeană, așa că e extrem de jignitor ce-mi spui.

— Mă refeream la cât de mici ți-au rămas pantalonii. Participi la o preselecție pentru Jersey Boys?

Daniel a clipit șocat.

— Da. Da, de fapt, ăsta e scopul meu în viață. Asta am scris în testul vocațional.

— Mă impresionează câte știi despre Bruno Mars, apropo.

M-am rezemat de tocul ușii.

— Nu te tentează o partidă de Trivial Pursuit? Tocmai jucam.

— Păi, ce alt motiv aș fi avut să vin, Frances?

Ne-am uitat unul la altul.

S-a lăsat tăcerea.

— De ce ai venit? N-ar trebui să fii cu Aled acum?

Daniel a ridicat încă o dată din sprâncene.

— Practic, planul era să mergem la petrecerea asta post-sesiune în Johnny R, dar Aled nu prea are chef și zicea că i-ar plăcea să vă vedeți de ziua lui.

— Credeam că vă întâlniți voi doi.

— Păi, ne-am întâlnit.

— Fără mine.

— Până acum.

— Deci aș fi ca musca-n lapte.

Daniel a râs.

— Mda, mie-mi zici?

Am cochetat cu gândul de a-i trânti ușa-n nas.

— Vii sau nu?

— O să fii măgar cu mine toată seara, dacă vin?

— Probabil.

Măcar era sincer.

— Bine, am zis, dar am două întrebări. Unu, de ce ești îmbrăcat în uniforma de la fostul tău colegiu?

— Asta era tema la petrecerea post-sesiune.

Şi-a băgat mâinile în buzunar.

— Ai citit descrierea evenimentului pe Facebook?

— Oarecum.

— Așa deci.

— Doi, de ce n-a venit Aled să mă invite?

— I-am zis că am o nevoie.

— Crede că ești la budă acum?

— Mda.

M-am uitat lung la Daniel. Era exclusiv ideea lui. Chiar făcea un gest drăguț pentru cineva. Sigur, dacă era să facă un gest drăguț

pentru cineva în viața lui, probabil că Aled ar fi fost persoana, dar chiar și-așa. Era… o chestie.

— Bine atunci, am zis. Marfă. Dar o să fie cam aiurea, pentru că efectiv mă detești.

— Nu te detest efectiv, a protestat Daniel. Nu mai dramatiza.

Am adoptat accentul lui sclivisit.

— Oh, scuze, voiam să zic că nu ne înțelegem neapărat.

— Doar pentru că-mi porți sâmbetele.

— Pardon, tu ești cel care-mi poartă mie sâmbetele.

Ne-am uitat lung unul la altul.

— Un paradox al sâmbetelor, am continuat. Cercul sâmbetelor. Un Inception al sâmbetelor.

— Vii îmbrăcată așa? m-a întrebat.

M-am uitat la ce-aveam pe mine — pijamaua dintr-o bucată, cu Batman.

— Da. Ai vreo obiecție?

— O grămadă, a spus Daniel, întorcându-se. O grămadă.

Așa c-am intrat în casă și-am anunțat-o pe mama că plec până la Aled, iar ea mi-a zis că nu e nicio problemă, pentru că oricum voia să recupereze ultimele episoade din The Great British Bake Off, și că mă roagă să nu fac găligie când mă întorc, apoi mi-am luat cheile din bolul din hol, plus felicitarea și cadoul pentru Aled de pe masa din bucătărie, m-am încălțat și m-am studiat încă o dată în oglinda din dreptul scării. Machiajul meu era vai de mama lui și părul începuse să mi se desfacă din cocul prins în creștet, dar nu mă preocupa prea mult treaba asta. Care era planul, să ne pilim și mai tare în camera de zi a lui Aled? Cam asta era tot ce puteai face, după câte se părea. Habar n-am. Așa că, da, o să ne pilim, super, habar n-am.

Centrala

— Nu știu dacă știi, i-am zis, în timp ce mergeam pe stradă în direcția opusă celei în care se afla casa lui Aled, dar ăsta nu e drumul corect.

— Ești de o inteligență remarcabilă, a comentat Daniel. Ai luat patru de „A“?

— Mda. Tu?

— Mda.

— Frumos.

Apoi am clătinat din cap.

— Deci încotro mergem? N-am ținuta potrivită pentru o ieșire în oraș.

Daniel mergea la câțiva pași înaintea mea. S-a întors spre mine și a început să meargă cu spatele, privindu-mă, scăldat în lumina felinarelor.

— M-am gândit să ieșim cu cortul pe câmp.

— E legal?

— Probabil că nu.

— Vai, încalci o regulă! Sunt foarte mândră de tine.

Mi-a întors spatele. De tot râsul.

— Nu te-am văzut prea des cu Aled vara asta, i-am zis.

Daniel mi-a evitat privirea.

— Așa, și?

— Nu știu. Ai fost în vacanță, pe undeva?

A început să râdă.

— Aș vrea eu.

— Ai zis că nu prea v-ați văzut.

— Ăă…

Începeam să intuiesc că mă aventurasem pe un teren alunecos.

— Știi tu, înainte de examenul la istorie, când ai venit să vorbești cu mine…

— Oh. Nu, doar c-am fost ocupați amândoi. Eu lucrez, cam cinci zile pe săptămână, la Frankie & Benny's, în oraș. Și știi că el nu prea răspunde la SMS-uri.

Mie-mi răspundea întotdeauna, dar nu i-am spus chestia asta lui Daniel.

— Cum ați ajuns voi doi să vă împrieteniți, de fapt? m-a întrebat intrigat.

— L-am salvat dintr-un club, am zis, iar Daniel n-a mai comentat.

Şi-a ferit privirea, vârându-și mâinile în buzunar.

Încă nu se întunecase, cerul era de-un albastru-închis, un pic înceţoşat, dar se vedeau luna și câteva stele, așa că era frumos, pe undeva. Am trecut pârleazul, am luat-o pe câmpul pustiu de lângă sat și m-a izbit cât de liniște era. Nu sufla nicio boare de vânt, nu treceau mașini, nu se auzea nimic. Aveam senzația că în viața mea nu ajunsesem într-un loc atât de liniștit, deși trăiam aici, la țară, de când mă știam.

Pe un petic de pământ uscat, în mijlocul câmpului, se vedea un foc de tabără micuț, lângă care era ridicat ditamai cortul, iar lângă cort era Aled Last, o siluetă aurie în lumina focului. Purta uniforma lui

de-acum, care încă-i venea, pentru că nu trecuseră nici două luni de când o purtase ultima dată, dar tot arăta bizar, probabil pentru că eram obișnuită să-l văd îmbrăcat în pantaloni scurți în culori pestrițe și în tricotaje largi.

Cum era cu putință să aibă optsprezece ani? Cum putea o cunoștință de-a mea să aibă optsprezece ani?

Am tulit-o pe lângă Daniel, cu pantalonii lui intrați la apă, am alergat prin iarbă și am plonjat peste Aled.

După o oră, dăduserăm gata trei sferturi dintr-o sticlă de vodcă, ceea ce nu era a bună pentru mine, pentru că alcoolul doar mă adoarme.

Aled își desfăcuse cadoul — era un radio în formă de zgârie-nori. Ferestrele se aprindeau în ritm cu sunetele pe care le producea. Mi-a spus că era cel mai fain lucru pe care-l văzuse în viața lui, ceea ce era o minciună, probabil, dar m-am bucurat că-i plăcea. Funcționa cu baterii, așa c-am lăsat Radio 1 să meargă în fundal, tocmai se difuza o emisiune de muzică electronică, auzeam acorduri suave de sintetizator și un bas înfundat. Luminile orașului și centrala licăreau în zare.

Daniel a aruncat doar o privire spre radio și apoi a spus:

— Mama naibii! Ai aflat de Universe City, nu-i așa?

Daniel pilit era doar mai sarcastic și mai arogant decât Daniel treaz și înjura mai mult, dar cumva îmi venea mai curând să râd de el decât să-l pocnesc în figură.

— Ăă, am făcut.

— Ăă, a zis Aled.

— Nu mă luați cu „ăă“, v-am citit eu.

Daniel şi-a lăsat capul pe spate și a început să râdă.

— Păi, era inevitabil să se prindă cineva până la urmă.

S-a aplecat spre mine.

— De cât timp asculți? Erai printre ascultători pe vremea când cântam bucata la chitară bas din melodia de generic?

Am început să râd.

— Cânți la chitară bas?

— Nu mai cânt.

Aled ne-a întrerupt înainte să apuc să mai spun altceva. De o jumătate de oră încoace, se chinuise să aprindă un băț și descria forme luminoase în aer, ca și cum ar fi fost un mini-foc de artificii.

— E noul grafician.

Daniel l-a privit intrigat.

— Grafician?

— Da, ea a creat giful pentru episodul de săptămâna trecută.

— Oh.

Vocea lui Daniel s-a înmuiat un pic.

— Încă n-am apucat să ascult episodul de săptămâna trecută.

Aled a zâmbit larg.

— Doar te prefaci c-ai fi fan.

— Mai taci, evident că sunt fan.

— Fan prefăcut.

— Am fost primul care s-a abonat, de fapt.

— Fan prefăcut.

Daniel a aruncat o mână de țărână spre Aled, iar Aled a început să râdă și s-a întors pe-o parte, ferindu-se.

Toată seara a fost ridicolă. Nu înțelegeam, de fapt, de ce ne întâlniserăm. Aled nu era în anul meu — nici măcar nu eram la aceeași școală. Daniel nu mă simpatiza. Ce fel de grup de prieteni e alcătuit din doi băieți și-o fată?

Daniel și Aled au început să vorbească despre rezultatele la examene.

— Sunt doar… sincer ușurat, spunea Daniel. Adică, să intru la o facultate bună și să studiez biologia… Îmi doresc chestia asta de, nu știu, șase ani. Nu m-aș mai suporta, dacă aș da-o în bară acum.

— Mă bucur sincer pentru tine, i-a spus Aled, care era întins pe-o parte, împungând focul cu un băț.

— Dar probabil că te bucuri și mai și pentru tine.

— Haha, hm, nu știu, a spus Aled și n-am înțeles foarte bine faza asta.

De ce n-ar fi fost încântat de rezultatele lui?

— E fain. Doar că nu cred că-mi pasă de nimic chiar așa de tare.

— Îți pasă de Universe City, i-am spus.

Aled mi-a aruncat o privire.

— Ah, da. Corect. Așa e.

Simțeam că mă ajunge oboseala și că mi se închid ochii. Gândul m-a dus la Carys — ne îmbătaserăm la fel, fix în ziua asta, cu doi ani în urmă, la o petrecere organizată acasă la cineva. Fusese o noapte nasoală.

Oare când aveam să deschid subiectul cu Aled?

— Păi, am văzut o mulțime de oameni plângând din cauza notelor azi-dimineață, așa că eu zic c-ar trebui să sărbătorești, i-a spus

Daniel.

I-a întins sticla de vodcă și una de Cola.

— Bagă, sărbătoritule!

Știam c-o să ajung în curând la următoarea fază a beției, faza în care voi spune chestii pe care o să le regret mai târziu. Poate c-avea să mă ia somnul până atunci, dar poate că nu. Am smuls câteva fire de iarbă și am început să le împrăștii pe foc.

Lui Kanye nu i-ar fi plăcut

Eram pe un câmp, și apoi nu mai eram acolo, și apoi reveneam — cumva mă pricopsisem cu o pătură, iar eu și Aled fredonam o melodie de-ale lui Kanye West. Aled știa toată bucata de rap, eu nu, așa c-a ținut o reprezentație sub stele. Era cald, iar cerul senin. Lui Kanye nu i-ar fi plăcut.

Eram în cort și Daniel adormise, după ce dăduse la boboci printre rugi și se întorsese pe șapte cărări la noi, cu ditamai zgârietura pe brat, iar Aled spunea, Aled spune:

— Pe de o parte, mă gândesc, mda, tot efortul ăsta e important, adică, e important să iau note bune și să fiu admis, dar, pe de altă parte, creierul meu îmi zice, nu știu, că nu-mi pasă de fapt, că totul o să se rezolve până la urmă, sau ceva de genul, așa încât aproape c-am ajuns în punctul în care nu mai fac niciun efort dacă nu e musai, fac doar ceea ce trebuie să fac, dar pur și simplu mi se rupe? Nu știu, n-are nicio noimă…

Nu știu de ce, eu tot dau din cap, zâmbind, și-i zic:

— Da.

Și apoi îl întreb pe Aled:

— Cine e February Friday?

Dar el îmi zice:

— Nu pot să-ți spun!

Iar eu zic:

— Dar suntem prieteni!

— Nu contează!

— Ești îndrăgostit de February Friday? Așa cum cred fanii?

Aled râde, fără să-mi răspundă.

Ne proțăpim în mijlocul câmpului și ne întrecem, să vedem cine țipă mai tare.

Facem fotografii nocturne, tulburi, și ni le trimitem unul altuia pe Twitter și mă întreb dacă e o idee bună, deși știu că nimeni n-ar putea să ne deslușească fețele, dar cumva nu mă pot aduna, să fac ceva în privința asta.

RADIO @UniverseCity

@toulouse instantaneu cu toulouse [poză neclară, în care are bărbie dublă]

***toulouse* @touloser**

@UniverseCity Radio ni se dezvăluie [poză neclară cu tenișii lui Aled]

Suntem întinși în iarbă.

— Parcă aud o vulpe, zic.

— Vocea pe care o aud în minte e vocea lui Radio, spune Aled.

— Cum de nu ți-e frig? îl întreb.

— Am amorțit de nu știu când.

Suntem întinși în cort acum.

— Cândva aveam coșmaruri foarte nasoale, așa-numitele spaime nocturne, când te trezești și ți se pare că ești încă în coșmarul respectiv, îi spun.

— În fiecare noapte am dureri în piept și sunt convins c-o să mor, spune Aled.

— N-ar trebui să le mai ai, odată ce-ai ajuns la adolescență.

— Durerile în piept sau spaimele nocturne?

De vreo zece minute încercăm să înregistrăm un nou episod din Universe City, dar tot ce-am reușit până acum eu și Aled a fost să ne fugărim, până am ajuns să cad din nou peste el (de data asta din greșeală). Preț de câteva minute bune, m-am prefăcut c-aș fi un personaj inventat pe loc, numit „Toulouse“, ca identitatea mea de pe net, și acum ne jucăm toți trei Niciodată n-am…

— Niciodată n-am…

Aled se bate cu degetele pe bărbie, reflectând.

— Niciodată n-am dat vina pe altcineva, când am tras vreun pârț.

Daniel geme, iar eu râd și tragem amândoi câte o dușcă.

— Chiar n-ai făcut asta? îl întreb pe Aled.

— Nu, nu sunt chiar așa de nerușinat. Îmi asum responsabilitatea pentru faptele mele.

— Bine. Niciodată n-am…

Mă uit de la unul la altul.

— N-am depășit ora stingerii.

— Ești de toată jena, îmi spune Daniel râzând, apoi trage o dușcă, dar Aled îi aruncă o privire și-i spune:

— Și eu sunt de toată jena atunci.

Daniel pare spăsit.

— Niciodată n-am…

Daniel bate sticla cu degetul.

— …n-am spus „te iubesc“ fără s-o cred.

Eu scot un „Ooooo“ prelungit. Aled ridică paharul, de parc-ar vrea să tragă o dușcă, apoi pare să se răzgândească și se freacă la ochi, sau poate că de la început voia doar să se frece la ochi. Niciunul dintre noi nu bea.

— Bine, niciodată n-am…

Aled ezită, apoi pare să se uite în gol.

— Niciodată n-am vrut să merg la facultate.

Eu și Daniel nu spunem nimic pe moment, apoi Daniel râde, ca și cum Aled ar glumi, și apoi râde și Aled, de parcă ar fi fost o glumă, dar eu nu știu cum să reacționez, pentru că nu mi se pare deloc c-ar fi glumit.

La scurt timp după aceea ațipesc în cort și apoi mă trezesc, spre a-l descoperi pe Daniel adormit lângă mine, dar Aled nu e pe nicăieri, așa că ies poticnit din cort, spre a-l vedea cum se plimbă în cerc pe iarbă, cu telefonul la gură, mormăind ceva nelămurit. Mă apropii de el și-l întreb:

— Ce zici?

Când mă vede, se încordează tot și-mi spune:

— Doamne sfinte, nu te-am auzit.

Apoi uităm amândoi despre ce vorbeam.

Daniel se trezește și cântă Nothing Left For Us împreună cu noi. Grafica e alcătuită doar din siluete nelămurite — noi alergând pe câmp pe întuneric, ochi întrezăriți, străfulgerări de piele. Punem episodul pe YouTube, până nu ne răzgândim.

Eu și Daniel ne întindem unul lângă altul și-mi spune:

— Într-o zi, când aveam cinci ani, o fată a făcut mișto de numele meu adevărat toată ziua. Alerga de colo-colo pe terenul de joacă, zbierând „DAE-SUNG, DAE-SUNG, DAE-SUNG, DAE-SUNG ARE UN NUME IMBECIL“ cu o voce caraghioasă, și treaba asta m-a necăjit foarte tare, la modul că plângeam și educatoarea a trebuit s-o sune pe mama. Și încă mai plângeam când a venit mama să mă ia. Mama e, pe bune, cea mai cumsecade femeie din lume și m-a luat acasă și mi-a zis: „Ce-ar fi să-ți dăm un nume englezesc ca la carte, hm? Acum locuim în Anglia, iar tu ești un băiețel englez“. Chestia asta m-a bucurat foarte tare la momentul respectiv. Le-a spus celor de la grădiniță să-mi schimbe numele din catalog în Daniel și cu asta, basta.

Încuviințez.

— Ai vrea ca lumea să-ți spună Dae-Sung acum?

— Mda. Știu că mama a avut intenții bune, dar „Daniel“ mi se pare o minciună. Poate c-o să revin la numele dinainte, odată ce încep facultatea.

— Mi-aș dori uneori să am un nume etiopian, îi zic. Sau măcar un nume est-african… Mi-aș dori să mă simt mai aproape de originile mele etnice.

Daniel își întoarce capul spre mine.

— Dar părinții tăi? Nu sunt…

— Mama e albă. Tata e etiopian, dar a divorțat de mama când aveam patru ani, iar acum locuiește în Scoția, are o altă familie. Mai vorbim la telefon, destul de des, dar îl văd doar de câteva ori pe an și îmi întâlnesc foarte rar rudele — bunicii, unchii, mătușile și verii — din partea lui. Mi-aș dori să fiu mai apropiată de ei… uneori am senzația că nu cunosc nicio altă persoană de culoare. Adică, numele de familie al tatei e Mengesha. Mi-aș dori să mă cheme Frances Mengesha.

— Frances Mengesha. Sună bine.

— Știu, mie-mi zici?

— Inițialele tale ar fi FM. Ca la radio.

Se aude iarăși vulpea. Scoate niște sunete agonizante, precum un om ucis în chinuri.

Aled se întinde lângă foc și închide ochii, iar Daniel se întoarce, se lasă în genunchi și-și lipește palmele de iarbă, de-o parte și de alta a feței lui Aled, aplecându-se deasupra lui. Aled deschide ochii, dar nu-i întâlnește privirea. Începe să râdă, i se încrețesc ochii și se întoarce pe-o parte, împingându-l pe Daniel.

Eu mă duc să văd ce-i cu vulpea. O pornesc în direcția din care se aud sunetele, spre traseul parcului național, care taie pădurea, și te-ai aștepta să-mi fie teamă sau ceva, noaptea în pădure, prin beznă, dar nu-mi este.

Aproape c-am ajuns, când văd pe cineva că vine spre mine și atunci mi se face frică, mai să fac pe mine de frică, mai să mă împiedic sau s-o rup la fugă, dar apoi îndrept lanterna telefonului spre persoana din fața mea și, pe bune, e Carys Last, umblă de nebună pe întuneric, în miez de noapte, și eu zic:

— Iisuse!

Nu — stați așa. Nu e ea. E doar un vis.

Stați așa, am adormit?

— Nu e el, zice Carys. Sunt eu.

Dar nu m-aș mira dacă ar fi Iisus, deoarece Carys pare să fi coborât direct din rai, sau poate e doar lanterna care-i luminează pielea și părul platinat.

Nu visam. Chestia asta chiar s-a întâmplat, acum doi ani, în noaptea de după anunțarea rezultatelor.

Fuseserăm la o petrecere. Plecase de capul ei prin pădure.

De ce-mi amintesc tocmai acum faza asta?

— Ești, gen… vulpe-vârcolac? am întrebat-o.

— Nu, doar că-mi place să privesc animalele. Noaptea.

— N-ar trebui să umbli de una singură noaptea.

— Nici tu.

— Păi, la naiba. Cu asta m-ai prins.

Poate că nu se întâmpla nimic.

Băuserăm. Mai ales eu. Și fuseserăm la o mulțime de petreceri ca asta. Începeam să mă obișnuiesc cu felul în care beau toți până nu mai știau de ei sau vomitau prin ghivece. Începeam să mă obișnuiesc cu grupul de băieți care stătea de fiecare dată în grădină și fuma iarbă pentru că, mă rog, nu știu de ce o făceau, de fapt. Începeam să mă obișnuiesc cu felul în care lumea se cupla, fără să stea prea mult pe gânduri, deși eu mă simțeam cumva scârboasă doar pentru că asistam la astfel de lucruri.

Ne-am întors împreună la petrecere. Era în jur de două-trei dimineața.

Am intrat pe poarta din spate, trecând pe lângă câteva corpuri tolănite în iarbă.

Fusese foarte tăcută în ziua aia. Tăcută și tristă.

Ne-am așezat pe o canapea în camera de zi. Era așa de beznă înăuntru, că de-abia ne vedeam.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Nimic.

N-am insistat, dar, după un răstimp, mi-a zis:

— Te invidiez.

— Poftim? De ce?

— Cum reușești să… aluneci așa prin viață? Prieteni, școală,

familie, mi-a spus, clătinând din cap. Cum de aluneci așa prin toate, fără s-o dai în bară?

Am dat să spun ceva, dar nu mi-a țâșnit niciun cuvânt de pe buze.

— Ai o putere mult mai mare decât crezi. Dar ți-o risipești. Faci ce-ți spun alții să faci.

Tot nu știam despre ce vorbește, așa că i-am spus doar:

— Ești bizară pentru o fată de cincisprezece ani.

— Ha. Tu vorbești de parc-ai fi adult.

M-am încruntat.

— Tu ești cea care mă ia de sus, futu-i.

— Începi să înjuri când te îmbeți.

— Înjur mereu în gând.

— În gând toți suntem altfel.

— Ești așa de…

Deodată suntem lângă foc, Aled doarme lângă Daniel în cort și timpul tot saltă de colo-colo. Cum am ajuns aici? Carys chiar e aici? În lumina aurie a focului are ceva demonic.

— De ce te porți așa? o întreb.

— Vreau…

Ține în mână un pahar — de unde a apărut? Chestia asta nu se întâmplă aievea. Nu s-a întâmplat.

— Vreau doar să mă asculte cineva.

Nu-mi amintesc când a plecat sau dacă a mai zis altceva, în afară de momentul când s-a ridicat, două minute mai târziu, și a zis:

— Nimeni nu mă ascultă.

Mormanul de pături

Eram întinși pe covor, în camera de zi a lui Aled. Cortul fusese o idee proastă — era frig, rămăseserăm fără apă și niciunul dintre noi nu voia să facă pipi afară —, așa că ne întorseserăm poticnit în casă. Cel puțin așa cred. Nu-mi amintesc când ne-am întors. Îmi amintesc doar că Aled a mormăit ceva cum că maică-sa era plecată câteva zile la rude, ceea ce mi s-a părut bizar, pentru că de ce n-ai vrea să fii cu fiul tău de ziua lui?

Daniel a adormit din nou pe canapea, iar eu și Aled ne-am cuibărit laolaltă pe jos. Eram înveliți cu pături, toate luminile erau stinse și nu-i vedeam decât ochii lui Aled, nu auzeam decât un duduit înfundat de sintetizator, venind dinspre radioul în formă de zgârie-nori. Nu-mi venea să cred cât de mult îl iubesc pe Aled Last, pe bune, chiar dacă nu era la modul ideal, care ne-ar fi permis să trăim împreună toată viața de-acum înainte, fără să ne judece nimeni.

Aled s-a întors pe-o parte, cu fața la mine.

— Te vedeai des cu Carys? m-a întrebat, aproape șoptit. În afara dăților când vă întâlneați în tren.

Nu mai vorbiserăm despre Carys până atunci.

— Nu eram chiar prietene, drept să spun, l-am mințit. Ne vedeam când eram într-a noua, dar nu eram prietene, de fapt.

Aled se uita în continuare la mine. I-au zvâcnit un pic sprâncenele.

Voiam să-l întreb de ce nu stătea niciodată în același compartiment cu sora lui, când luau trenul spre școală. Voiam să-l întreb dacă sora lui îi pomenise vreodată de mine în vara aceea, când aveam cu toții cincisprezece ani. Voiam să-l întreb ce zisese când se întorsese acasă în noaptea aia, după ce-am sărutat-o, dacă mai era supărată, dacă îi spusese c-a țipat la mine, dacă îi spusese că mă urăște acum, dacă

mă urâse dintotdeauna.

Voiam să-l întreb dacă mai are vești de la ea, dar nu puteam să-l întreb, așa că m-am abținut. Voiam să-i spun că din vina mea plecase.

Voiam să-i spun că la un moment dat îmi plăcuse de sora lui și că într-o zi o sărutasem când era tristă, deoarece mi se păruse că asta se cuvine să fac, deși mă înșelasem.

— Știi…

Vocea lui Aled părea gâtuită și jumătate de minut n-a mai zis nimic.

— Mama nu vrea să-mi spună unde e Carys. Sau cum se simte.

— Poftim? De ce nu?

— Nu vrea s-o văd. Mama o urăște. O urăște, la propriu. Nu e doar nemulțumire sau așa ceva. Mama nu vrea s-o mai vadă vreodată.

— Chestia asta e… super aiurea.

— Mm…

Uneori mă copleșeau toate lucrurile pe care nu le știam, nu doar despre Carys, ci despre orice, despre tot. Cum e să ai un părinte care nu-ți place sau care nu te suportă? Cum e să fugi de-acasă? Nu știu, nu voi ști niciodată. Întotdeauna o să mă simt oribil din cauză că nu știu.

— Cred că s-ar putea să fi fost din vina mea, i-am zis.

— Ce anume?

— Din vina mea a fugit Carys de-acasă.

Aled m-a privit intrigat.

— Poftim? De ce spui asta?

Trebuia să-i spun.

— Am sărutat-o, i-am zis. Am distrus prietenia dintre noi.

Aled a clipit, șocat.

— Ce — chiar ai sărutat-o?

Am încuviințat, suflând aerul din plămâni, și am avut senzația că tocmai țâșnisem din ocean.

— E… n-a fost vina ta, mi-a spus. Nu ăsta a fost…

Şi-a dres glasul.

— N-a fost vina ta.

Mă uram. Așa de tare, c-aș fi vrut să se deschidă pământul și să mă înghită cu totul.

— Nu m-am împrietenit cu tine din cauza ei, i-am spus.

— Nici nu mi-am imaginat asta.

Și apoi m-a îmbrățișat. Era un pic cam greu, pentru că eram amândoi întinși pe jos, dar practic ne-am transformat din două mormane de pături într-un singur morman uriaș.

Nu știu cât timp am rămas așa. Nu mă mai uitasem la telefon de nu știu când.

Și apoi mi-a zis:

— Crezi c-o să ajungem celebri cândva?

— Nu știu, i-am spus. Nu cred că-mi doresc cu adevărat să ajung celebră.

— Cred că e stresant, faptul că lumea încearcă tot timpul să ne ghicească identitatea. Fanii… sunt cu capul. E o comunitate minunată, plină de pasiune, dar… oamenii sunt cu capul.

Am zâmbit.

— E plăcut, pe undeva. Ca și cum am fi părtași la un mister

profund.

Mi-a zâmbit la rândul lui.

— Chiar suntem părtași la un mister profund.

— Tu vrei să ajungi celebru?

— Vreau doar… să fiu special.

— Chiar ești.

— Mai taci, mi-a spus râzând.

Albastru-închis

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit pe covor, degerând pe întuneric — să fi fost vreo 3–4 dimineața —, cu un gust în gură, de parcă aș fi băut vreo substanță folosită într-un experiment la ora de chimie, cu totul încremenit în jur și praf plutind în aer, iar Aled și Daniel dispăruseră fără urmă.

Aveam o nevoie urgentă la baie, așa c-am ieșit dintre pături și am luat-o în direcția băii, dar m-am oprit brusc când am auzit voci în bucătărie.

Nu m-au văzut stând în prag, pentru că era o beznă aproape totală. De-abia dacă îi vedeam și eu — nu se zăreau decât niște pete nelămurite, scăldate difuz în lumina lunii —, dar nici nu era nevoie să-i văd, de fapt. Erau așezați la masă, Aled cu capul sprijinit pe brat, Daniel cu bărbia în palmă, uitându-se unul la celălalt. Daniel a tras o dușcă dintr-o sticlă, vin probabil, nu eram sigură.

A urmat o pauză lungă, până să spună vreunul din ei ceva.

— Da, dar nu e vorba c-ar afla lumea, i-a spus Aled. Nu e vorba de nimeni altcineva, efectiv nu-mi pasă de ce-ar crede ceilalți.

— E evident că m-ai evitat, i-a zis Daniel. De-abia dacă ne-am văzut toată vara.

— Erai… erai ocupat. Lucrai…

— Mda, dar mi-aș face timp pentru tine, dacă ai vrea să ne vedem. Doar că nu pari să vrei asta.

— Ba vreau!

— Atunci nu poți să-mi spui pur și simplu care-i problema?

Daniel părea enervat.

Vocea lui Aled suna și mai stins.

— Nu e nicio problemă.

— Dacă nu-ți place de mine, doar spune-mi. N-are rost să mă minți.

— Păi, e evident că-mi place de tine.

— La modul ăla, vreau să spun.

Aled a ridicat cealaltă mână și l-a împuns în braț, dar, când i-a răspuns, părea să vorbească mai mult pentru sine.

— Păi, de ce-am face chestia asta, dacă nu mi-ar plăcea de tine la modul ăla?

Daniel părea încremenit.

— Păi, tocmai.

— Tocmai.

Cred că în momentul ăla mi-am dat seama ce se întâmplă. Cu câteva secunde înainte să se întâmple, nici nu-mi amintesc să fi fost surprinsă. Nu știu ce simțeam. Poate m-am simțit doar un pic însingurată.

Aled și-a ridicat capul și a întins mâinile. Daniel i s-a cuibărit la piept, iar Aled l-a strâns în brațe, mângâindu-l încet pe spate. Când s-au desprins din îmbrățișare, Aled a rămas locului, așteptând. Daniel a ridicat o mână, trecându-și degetele prin părul lui, și i-a spus:

— Ar trebui să te tunzi.

Și apoi s-a aplecat spre el și l-a sărutat. Le-am întors spatele. Îmi ajungea cât văzusem.

M-am trezit la ceva vreme după aceea pe jos, degerând pe întuneric,

și Aled respira de parcă era un astronaut rămas fără oxigen, stând ghemuit lângă mine, cu capul aplecat și cu fața în mâini. Daniel nu era în cameră. Aled continua să respire poticnit, cu fața în mâini, așa că m-am ridicat în capul oaselor, punându-i o mână pe umăr, și l-am strigat. Însă nu s-a uitat la mine, tremura în continuare, iar deodată mi-am dat seama că plângea. Am încercat să mă mișc, să-l fac să se uite la mine, apoi i-am rostit din nou numele, dar nu s-a întâmplat nimic, după care a scos un geamăt oribil, și nu doar că plângea, era genul de plâns în care-ți vine să-ți smulgi ochii din cap și să tragi un pumn în perete și asta era de neîndurat. Niciodată nu suport să-i văd pe alții plângând, mai ales genul ăsta de plâns. L-am strâns în brațe, dar tremura din tot corpul și n-am știut ce altceva să fac, așa c-am rămas în poziția asta și l-am întrebat „Ce s-a întâmplat?“, de un milion de ori probabil, dar el tot clătina din cap și nu știam ce înseamnă gestul ăsta. Când l-am convins în sfârșit să se întindă, l-am întrebat din nou și mi-a zis doar:

— Iartă-mă… Iartă-mă…

Și apoi, după câteva minute:

— Nu vreau să merg la facultate…

Cred că încă plângea când m-a luat somnul.

Când m-am trezit din nou, Daniel era instalat într-un sac de dormit pe canapea, de parcă ar fi ieșit cu cortul sub cerul liber.

Am înțeles pe dată că Daniel era February Friday.

Sigur că el era. O iubire secretă, cel mai bun prieten din copilărie — se putea ceva mai romantic de-atât? Nu c-aș fi avut habar de chestii de-astea. M-am gândit c-o să mă bucur că aflasem în sfârșit, dar n-am simțit nimic. M-am uitat la tavan, aproape sperând c-o să descopăr cerul înstelat deasupra, dar nu se vedea absolut nimic.

Iar aveam nevoie urgentă la baie, așa că m-am ridicat în șezut și am tras cu ochiul la Aled, care adormise din nou, întins pe jos, lângă mine, cu capul întors spre trupul meu, cu o mână sub obraz, și l-am privit cu ochii mijiți — mi s-a părut că era cam încercănat, ceea ce era bizar, dar e posibil să fi fost din cauza luminii, care părea să

bată mereu într-o nuanță de albastru-închis.

2. vacanța de vară

b)

Cel mai prost episod

Mă mai trezisem de multe ori după petreceri în pijama, dar niciodată spre a descoperi că cineva mă strânge în brațe, ceea ce făcea Aled când m-am trezit a doua zi la 11:34 a.m., cu senzația că se declanșase un foc de artificii în creierul meu.

Nu-mi aminteam mare lucru, dar îmi aminteam că Aled și Daniel erau un cuplu, că Daniel era February Friday, că Aled începuse să plângă din senin și că înregistraserăm și postaserăm un episod din Universe City la beție.

Aveam sentimentul că se întâmplase o chestie nasoală, deși nu se întâmplase nimic, de fapt.

Când m-am întors în camera de zi, cu un castron plin cu fulgi de cereale, Aled și Daniel erau așezați unul lângă altul pe jos. M-am întrebat dacă se certaseră cumva peste noapte, ceea ce-ar fi explicat criza de plâns a lui Aled, dar stăteau aproape rezemați unul de altul și se uitau la un videoclip pe telefonul lui Aled. Mi-a luat două secunde să-mi dau seama la ce se uitau.

M-am așezat lângă ei și m-am uitat la videoclip, fără să zic nimic.

Când s-a terminat, Daniel a spus:

— Păi, jenant.

— E cel mai prost episod pe care l-am făcut vreodată, a comentat Aled.

— Uitați-vă câte vizualizări avem, le-am zis.

În mod normal, erau vreo cinci sau șase mii de vizualizări pentru un episod nou, acum ajunseseră la 30 327.

5 chestii bizare de care sunt obsedat

Un youtuber celebru promovase Universe City pe canalul lui. Videoclipul era intitulat „5 CHESTII BIZARE DE CARE SUNT OBSEDAT“ și, pe lângă o pușculiță în formă de purcel îmbrăcat în tutu, o aplicație de Dogecoin, un joc numit Can Your Pet? și un telefon fix în formă de burger, youtuber-ul pomenea cât de mult îi place un podcast bizar, subestimat, intitulat Universe City.

Tipul avea peste trei milioane de abonați. La doar patru ore după ce postase videoclipul, avea 300 000 de vizualizări și în descriere inclusese un link către episodul din Universe City.

Mi-a luat doar două minute pe Tumblr ca să aflu că se întâmplase treaba asta și, fără să ne ridicăm de pe covor, ne-am uitat toți trei la videoclip, pe telefonul lui Aled.

„Și, la final, vreau să vă povestesc despre acest canal bizar de care sunt obsedat — youtuberul a ridicat o mână, iar pe ecran a apărut o poză cu sigla podcastului —, Universe City. Este un podcast în serial, despre un student care lansează mesaje SOS din universitatea futuristă în care este captiv. Ce-mi place la serial e că nimeni nu știe cine este creatorul și există tot felul de teorii ale conspirației pe tema asta, cum ar fi ideea că personajele sunt bazate pe persoane din viața reală. M-am hotărât să-l adaug la videoclip pe ultima sută de metri, deoarece creatorul serialului a postat un nou episod acum aproximativ o jumătate de oră — probabil acum câteva ore pentru voi, cei care vă uitați la videoclipul de față — și tocmai a atins un nou prag al bizareriei. De-abia dacă reușești să deslușești ce se întâmplă, acum se aud doar foșnete și țipete, acum auzi niște persoane jucând Niciodată n-am…, apoi personajul principal, Radio Silence, ține un soi de tiradă… e așa de bizar și-mi place la nebunie faptul că bună parte din timp efectiv habar n-ai ce se întâmplă. Sincer, la un moment dat am stat până la 6 dimineața, să citesc despre toate misterele și conspirațiile țesute în jurul serialului. Dacă vă plac poveștile bizare de pe canalul de față, categoric ar trebui să ascultați podcastul ăsta — vă las un link în descriere!“

— E ceva ireal, a spus Aled.

— Mda, am încuviințat.

Eu urmăream canalul tipului de când aveam paisprezece ani.

— Aș fi preferat să dea link la primul episod, a comentat Aled. Pe-ăsta voiam să-l șterg.

M-am încruntat.

— Vrei să-l ștergi?

— Da. E absurd. Și de toată jena.

A şovăit.

— Nici măcar nu l-am postat într-o vineri. Întotdeauna postez episoadele noi vinerea.

— Păi… măcar a atras mai mulți ascultători. Asta-i de bine!

— Mm, a făcut Aled.

Apoi a gemut, lăsându-şi capul în mâini.

— De ce-oi fi postat chestia asta?

Nici eu, nici Daniel n-am zis nimic. Nu cred c-am fi știut ce să zicem. Eu credeam că-i un motiv de bucurie, dar poate că mă înșelam. Aled nu părea prea bucuros. S-a ridicat și-a zis c-o să pună niște pâine la prăjit, iar eu și Daniel ne-am privit complice, apoi Daniel s-a ridicat și s-a dus după el, iar eu am rămas încremenită locului și m-am uitat încă o dată la episodul nou.

UNIVERSE CITY: Ep. 126 — școala-fantomă

UniverseCity 598 230 de vizualizări

??? ce

Derulați în jos, pentru a citi

transcrierea înregistrării > > >

[…]

Mai ții minte ce priviri chiorâșe ne aruncau iepurii când treceam cu mașina prin dreptul lor? Erau invidioși, poate, sau speriați. Eu eram așezat mereu în spatele ei, așteptând să deschidă geamul. Denumirea latinească pentru vulpe este Vulpes vulpes. Mereu ți-a plăcut cum suna. Mă înfurie așa de tare toate problemele astea legate de școala-fantomă. „Probleme“ pare prea mult. O să tragi o țigară cât scoți capul pe geam, sub cerul înstelat? Mereu ai dat dovadă de curaj, curajul de a lăsa Focul să te atingă. Mă întreb dacă-ți regreți obsesia pentru Bukovski. Eu o regret și nici măcar nu era obsesia mea. Măcar tu ai fost în stare de o asemenea nepăsare, încât să recunoști că aveai o obsesie. Eu doar spun grozăvii, pentru că mă simt vinovat. Nu vreau să mai am de-a face cu asta, nu suport să mi se spună ce trebuie să fac. De ce-ar trebui să merg acolo, doar pentru că-mi spun ceilalți? Pentru că așa-mi spune m-mama? Nimeni n-ar trebui să aibă dreptul să ia decizii în numele meu. Sunt aici acum și aștept și o să se întâmple. A existat vreo alegere, de fapt? Pare că mi-ar păsa de școală? Nu-mi amintesc să fi fost cazul. Nu-mi amintesc nimic din ce-am făcut, nici de ce. Totul e foarte

încurcat. Totul pare mai ușor sub cerul înstelat, probabil. Dacă există viață după moarte, ne vom revedea acolo, bătrâne…

[…]

Culcă-te

Vineri, 16 august

(21:39) Aled Last

frances, am ajuns la 50 270

ajutor!

(23:40) Frances Janvier

Mda… la naiba, tipul ăla e foarte influent

E incredibil, de fapt

(23:46) Aled Last

dintre toate episoadele care ar fi putut să ajungă virale…

trebuia să ajungă fix ăla, este?

lol, minunat

(23:50) Frances Janvier

Ah, amice… Îmi pare rău

Ai putea oricând să-l ștergi? E serialul tău, tu iei deciziile

(23:52) Aled Last

nu, nu pot să irosesc chestia asta

deja m-am ales cu peste 3 000 de noi abonați

(23:53) Frances Janvier

La naiba, pe bune???!

(23:54) Aled Last

mda

mulți dintre cei care au comentat pe youtube zic că le-a plăcut foarte mult Toulouse

(23:55) Frances Janvier

Pe bune??? dar am fost dezastru, omg

(23:55) Aled Last

sincer, n-am mai avut asemenea reacții pozitive la apariția unui acolit de nu știu când

vrei să apari și în următorul?

(23:56) Frances Janvier

DA, ești sigur???

(23:57) Aled Last

nu te-aș fi întrebat, dacă nu eram sigur, haha

(23:58) Frances Janvier

<3 <3 <3 <3 <3 <3 <3 <3 <3 <3 <3 <3 <3 <3

Marți, 20 august

(11:20) Aled Last

CINCIZECI DE MII DE ABONAȚI, cred că se impune o masă la pizza hut, ai ceva cash?

(11:34) Frances Janvier

FELICITĂRI, AMICE! da, ne vedem în cinci minute

Miercuri, 21 august

(02:17) Aled Last

hei, vrei să cânți nothing left for us când înregistrăm mâine?

de una singură

(02:32) Frances Janvier

De una singură???!???

Știi că nu sunt în stare să cânt, da?

Sunt complet afonă

(02:34) Aled Last

bun, așa o să fie mai interesant

Vineri, 30 august

(04:33) Aled Last

ȘAPTEZECI ȘI CINCI DE MII DE ABONAȚI

CUM

DE CE

EFECTIV NE-AM ÎMBĂTAT ȘI-AM ABERAT ÎN FAȚA CAMEREI

(10:45) Frances Janvier

VIN ACUM LA TINE

amice, n-ai adormit, nu?

Trezirea sau o să sun întruna la ușă

(11:03) Aled Last

nu mai suna la ușă, te rog

Duminică, 1 septembrie

(00:34) Frances Janvier

Nu vreau să merg la școală mâine

Pot să vin cu tine la facultate?

(00:35) Aled Last

nu

culcă-te

(00:36) Frances Janvier

În mod evident nu mă cunoști

(00:37) Aled Last

gata, nu mai poți să te culci la 4, acum că s-a sfârșit vara

(00:37) Frances Janvier

:(

(00:38) Aled Last

vrei să-ți cânt un cântec de leagăn?

(00:38) Frances Janvier

Da, vreau!

(00:39) Aled Last

cuuuuulcă-te

cuuuuuuuulcă-te

cuuuuuuulcă-te, micuța mea frances

atâta știu

(00:41) Frances Janvier

A fost minunat, îmi voi aminti acest moment toată viața

(00:42) Aled Last

acum taci și culcă-te

3. semestrul de toamnă

a)

Copii năuci la costum

— Nu-mi vine să cred că nu te-am mai văzut de două luni! mi-a zis una dintre prietenele mele de la școală în prima zi a semestrului de toamnă.

Ne instalaserăm din nou la masa noastră de la cantină, intrați toți în ultimul an acum, nu ne mai simțeam atât ca niște copii năuci la costum, cât veterani ai sistemului educațional.

— Ce-ai mai făcut?

Nici mie nu-mi venea să cred. Nu-mi dădusem seama că trecuse atâta timp decât când mă întorsesem la școală, iar trei dintre ele își schimbaseră culoarea părului și una era așa de bronzată, încât avea aproape aceeași culoare a pielii ca mine.

— Ăă… nu mare lucru! am zis, fără să vreau.

„Nu mare lucru.“ Ăsta da eufemism.

A așteptat să mai zic ceva, dar nu știam ce-aș putea spune. Despre ce vorbeam cu prietenele mele anul trecut? Despre orice? Sau despre nimic?

— Hei, Frances, mi-a spus alta. Nu ți-ai făcut veacul cu Aled Last vara asta?

— Cine-i Aled Last? a întrebat prima.

— Cred că e prietenul lui Daniel Jun — a studiat la colegiul de băieți.

— Și Frances s-a cuplat cu el?

Prietenele mele s-au uitat la mine, așteptând.

— Ăă, nu, am zis, râzând stingherită. Suntem doar prieteni.

Niciuna dintre ele nu m-a crezut. M-am uitat prin jur după Raine, dar n-am văzut-o.

— Ce-ai făcut cu el, atunci? m-a întrebat o prietenă, zâmbind.

Aled îmi spusese cu săptămâni bune în urmă că nimeni nu trebuie să afle că el a creat Universe City. Mi-o spusese destul de răspicat, de fapt, cu o urmă de panică în priviri — un contrast față de atitudinea lui obișnuită, timidă. A zis că, dacă i-ar afla cineva identitatea, întregul concept, misterul și vraja serialului ar fi spulberate. Dar apoi a râs înfundat și mi-a spus, în glumă, că nu voia să afle maică-sa, pentru că ar fi stânjenitor și s-ar simți aiurea când scrie și produce serialul, dacă ar ști că-l ascultă și ea.

Am ridicat din umeri.

— Doar ne-am umplut timpul! Locuim vizavi, așa că… mda.

Știam că nu e o explicație convingătoare și o știau și ele, dar nu m-au contrazis. Au început să vorbească despre altele, iar eu n-am zis nimic, pentru că nu aveam nimic de zis, ceea ce nu era neobișnuit pentru mine în prezența lor, dar mi s-a părut straniu, pentru că uitasem că așa mă purtam de obicei.

Touloser

— … La momentul acela trăiam într-o asemenea confuzie cu privire la prietenie, încât mă resemnasem cu gândul că n-am niciun prieten adevărat, amice, a spus Aled la microfon, cu vocea pe care o folosea pentru Radio, apoi a tras cu ochiul la mine, văzând că nu-mi spun replica, și m-a bătut ușor peste mână. E rândul tău.

Era o seară de joi, la vreo două săptămâni de la începerea semestrului, și tocmai înregistram episodul de la jumătatea lunii septembrie. Camera lui Aled era cufundată în întuneric, cu excepția ecranului luminat al laptopului și a luminițelor înșirate în jurul patului. Nu eram atentă, pentru că rămăsesem cu ochii la telefon. Asta din cauză că tocmai primisem un e-mail care mă anunța că aveam un mesaj anonim pe Tumblr. Iar mesajul anonim de pe Tumblr suna astfel:

Anonim a postat:

numele tău adevărat este cumva frances janvier?

M-am holbat la mesaj. Apoi s-a holbat și Aled la el. Și apoi mi-a zbârnâit telefonul, semn că primisem un nou e-mail.

Anonim a scris:

Hei, nu știu dacă ai văzut, dar o mulțime de fani Universe City de pe tumblr spun că te cheamă Frances? Nu te simți presată să răspunzi, dar m-am gândit c-ar fi cazul să știi

— Futu-i, a comentat Aled, care nu înjura prea des.

— Mda, am încuviințat.

Fără să spună nimic, Aled a deschis un tab pe net și s-a dus direct pe Tumblr. Avea și el cont, dar nu posta nimic acolo — îl folosea doar ca să vadă ce mai fac fanii.

Prima postare cu tagul Universe City, care avea peste 5 000 de comentarii, era o postare kilometrică în care eram expusă drept vocea lui Toulouse, graficiana și autoarea blogului touloser, cunoscută online sub numele de „Toulouse“.

Cineva — o persoană de la școală sau cineva din oraș, nu știu — crease o postare în care compara un videoclip în care țineam un discurs adresat Consiliului Părinților la un eveniment de la școală (care fusese postat pe site-ul școlii) cu vocea mea din ultimele câteva episoade și cu câteva cadre neclare cu mine, din episodul cu școala-fantomă.

Dedesubt, persoana scrisese:

OMG! Credeți că Toulouse e tipa asta, Frances Janvier? Arată și vorbesc la fel, lol!!! XD @touloser @touloser @touloser

Mi-a venit să scrâșnesc din dinți când am văzut „XD“.

— Sunt la un pas de a-mi descoperi identitatea, a spus Aled.

I-am aruncat o privire și am văzut că-și făcea de lucru cu mânecile puloverului.

— Ce vrei să fac? l-am întrebat, o întrebare sinceră. Ce să facem? Probabil că mi-ar respecta rugămintea, dacă le-aș zice să nu încerce să descopere cine ești.

— N-o să-i împiedice treaba asta, mi-a spus, masându-și fruntea.

— Aș putea să neg…

— N-o să te creadă…, a zis gemând. E doar din cauza episodului ăluia imbecil… Sunt bătut în cap…

M-am foit pe scaun.

— Păi… vreau să zic, nu e vina ta, dar…, și dacă ar descoperi cine ești… n-ar fi așa un dezastru, nu? Vreau să zic, probabil c-o să iasă la iveală la un moment dat, mai ales dacă tot atragi noi abonați…

— Nu, ideea era să rămână mereu un mister! De-asta e așa de fain!

Aled a clătinat din cap, uitându-se la ecranul laptopului, fără să-l vadă.

— De-asta e așa special… e așa de… totul e desprins de lume, e ceva… ceva eteric, un glob fermecat, plin de bucurie, suspendat deasupra capetelor tuturor, la care nu poate ajunge nimeni. Și e doar al meu, și nimeni nu poate să intervină aici, nici fanii, nici mama, nimeni.

Nu mai reușeam să-l urmăresc, așa că nu i-am răspuns. Mi-am verificat din nou e-mailurile și am descoperit zece mesaje.

* * *

Chiar și-așa, am scris o postare.

touloser

da, ați ghicit, lol

deci, în ultimii doi ani m-ați cunoscut aici pe tumblr drept toulouse sau touloser, un nume care cred că v-ați prins că nu e numele meu

adevărat. mi-am păstrat anonimatul pentru că nimeni nu știa că fac astfel de desene sau că sunt obsedată la modul jenant de canalul ăsta minunat de youtube.

cred c-am subestimat abilitatea oamenilor de a asocia voci unor figuri și au circulat o mulțime de zvonuri despre mine în ultimele săptămâni.

deci, da. numele meu adevărat este Frances Janvier, sunt artista care face desenele pentru universe city și vocea lui toulouse. cândva eram o mega-fană a serialului, iar acum colaborez la el, ceea ce e bizar, dar asta-i treaba.

nu, n-o să vă spun cine este radio. vă rog să nu mă mai întrebați. de asemenea, ar fi mișto dacă n-ați începe să mă urmăriți în viața reală.

ok. pa!

#universe city #radio silence #universe citizens #lol puteți să nu-mi mai puneți toți aceeași întrebare? #mulțumesc #acum mă întorc la desenele mele

La momentul ăsta mă urmăreau 4 000 de persoane pe Tumblr.

În weekend ajunsesem la 25 000.

Până lunea următoarea, cinci persoane mă abordaseră la școală, să mă întrebe dacă sunt vocea lui Toulouse din Universe City și, desigur, a trebuit să răspund că da.

La o săptămână după asta, toată lumea din școală știa că eu, Frances Janvier, președinta Consiliului Elevilor, o tocilară plictisitoare, colabora la o chestie bizară pe YouTube în secret. Mă rog, nu mai era tocmai în secret de-acum.

Creațiile artistice erau o dezamăgire?

— Probabil că știi motivul pentru care te-am chemat să stăm de vorbă, Frances.

Mă aflam în biroul doamnei Afolayan, în cea de-a treia săptămână din septembrie, într-un scaun așezat aiurea, în lateral, astfel încât trebuia să întorc capul ca să mă uit la ea. Habar n-aveam de ce voia să stăm de vorbă, motiv pentru care fusesem extrem de șocată când primisem un mesaj în dimineața aceea, prin care eram convocată în biroul ei în pauză.

Afolayan era o directoare destul de bună, drept să spun. Era cunoscută în special pentru discursul ei anual despre cum ajunsese o fată dintr-un sătuc din Nigeria să obțină un doctorat la Oxford. Își ținea diploma de doctor pe peretele biroului, într-o ramă bogat decorată, doar pentru a reaminti oricui intra pe ușă că performanța era singura opțiune.

Drept să spun, mie îmi fusese dintotdeauna antipatică.

S-a așezat picior peste picior, împreunându-și mâinile pe birou. Apoi a schițat un zâmbet firav, menit să-mi spună „Ești o dezamăgire“.

— Ăă, nu, am zis, încheind cu un soi de râs stins, ca și cum asta ar fi putut să dreagă lucrurile.

A ridicat din sprâncene.

— Așa deci.

A urmat o pauză, timp în care s-a rezemat de spătarul scaunului și și-a împreunat mâinile pe picior.

— Pari să fi fost implicată într-un videoclip care a devenit viral pe internet, care creează o impresie foarte nefericită despre valorile pe care le cultivăm aici, la Academie.

Oh.

— Oh, am spus.

— Da, e un videoclip foarte distractiv, a spus, cu chipul lipsit de expresie. Și abundă în… mă rog, „propagandă“.

Nu știu sigur ce se citea pe chipul meu în momentul ăla.

— A atras foarte mult interes, nu-i așa? a continuat. A ajuns la aproape 200 000 de vizualizări de-acum? Câțiva dintre părinți au început să ne pună întrebări.

— Oh. Cine… cine v-a spus despre asta?

— Am auzit de la un elev.

— Oh, am repetat.

— Deci mă întrebam de ce ai posta așa ceva, de fapt? Ideile tale coincid cu cele exprimate în — se uită la un post-it — Universe City? Crezi c-ar trebui să desființăm școlile, să trăim cu toții în pădure și să învățăm să facem focul? Să facem troc cu găini și să cultivăm cu toții zarzavaturi? Să răsturnăm capitalismul?

Aveam mai multe motive s-o antipatizez pe doamna Afolayan. Era nepoliticoasă fără motiv cu elevii și credea cu tărie în „instrumente care dezvoltă gândirea“. Dar nu-mi aminteam când mai simțisem o asemenea antipatie la adresa cuiva. Dacă există ceva care să mă înfurie de-a binelea, sunt momentele când sunt tratată condescendent.

— Nu, am zis, pentru că eram gata să țip sau să încep să plâng, dacă aș fi încercat să spun altceva.

— Atunci de ce ai postat videoclipul ăla?

Pentru că mă pilisem.

— Mi s-a părut ceva artistic.

— Așa deci, a comentat rânjind. Bun așa. În cazul ăsta… păi,

trebuie să spun că e o dezamăgire. Mă așteptam la mai mult.

Creațiile artistice erau o dezamăgire? Deja nu mă mai puteam concentra. Încercam din răsputeri să nu izbucnesc în plâns.

— Mda, am zis.

S-a uitat la mine.

— Va trebui să te demit de la conducerea Consiliului Elevilor, Frances.

— Oh, am spus, dar ghicisem că asta va urma, o ghicisem de la o poștă.

— Pur și simplu nu reprezinți cum se cuvine școala noastră. Avem nevoie de o echipă de președinți care cred cu adevărat în valorile școlii și cărora le pasă dacă ne atingem țelurile și, în mod evident, nu e cazul tău.

Iar mie mi se luase.

— Mi se pare un pic nedrept, am zis. În mod evident, videoclipul a fost o greșeală și îmi pare rău pentru asta, dar, ca s-o spunem pe-a dreaptă, ați aflat că apar în el doar pentru că v-a spus altcineva, nici măcar n-a fost postat pe un cont de YouTube care să-mi aparțină și doar porniți de la premisa că împărtășesc toate acele idei. Dincolo de asta, ceea ce fac în timpul liber n-ar trebui să-mi afecteze statutul în Consiliul Elevilor.

Afolayan s-a schimbat la față de cum am deschis gura. Acum părea furioasă.

— Dacă activitățile tale din timpul liber au un impact asupra școlii, atunci îți afectează statutul, mi-a spus. Videoclipul ăsta a ajuns la mulți dintre elevii noștri.

— Poftim, deci toată viața mea ar trebui să graviteze în jurul faptului că sunt președinta Consiliului Elevilor și că cineva ar putea să vadă din întâmplare ce fac?

— Cred că te comporți foarte imatur.

N-am mai zis nimic. N-avea rost să încerc s-o conving. Nici măcar nu încerca să asculte ce aveam de zis.

Nu te ascultă niciodată, nu-i așa? Nici măcar nu încearcă să te asculte.

— Bine, am zis.

— N-ai început prea bine clasa a douăsprezecea, este?

A ridicat încă o dată din sprâncene, schițând un zâmbet oarecum compătimitor, menit să-mi spună „Probabil c-ar fi cazul să pleci, până nu te dau eu afară“.

— Mulțumesc, am zis, nu știu de ce, pentru că nu aveam niciun motiv să-i mulțumesc.

M-am ridicat de pe scaun și m-am îndreptat spre ușă.

— Oh, o să te rog să-mi înapoiezi ecusonul de președintă, mi-a spus.

M-am întors și am văzut că ținea mâna întinsă.

— Oh, Doamne, Frances, ce s-a întâmplat? Te simți bine?

Doar una dintre prietenele mele — Maya — era instalată la masa noastră de studiu din CSI, când am ajuns acolo. Plângeam, ceea ce era penibil — nu plângeam tare sau ceva, dar aveam ochii umezi și trebuia să mă șterg încontinuu, ca să nu mi se întindă rimelul.

I-am explicat ce se întâmplase. Maya părea ușor jenată de faptul că plângeam. Niciuna dintre ele nu mă mai văzuse plângând până atunci.

— Nu-i nimic — asta n-o să schimbe nimic de fapt, nu-i așa? mi-a spus, râzând stingherită. Adică, măcar nu va mai trebui să ții discursuri sau să organizezi evenimente!

— Chestia asta mi-a dat peste cap dosarul pentru facultate… adică, un paragraf întreg din eseul meu personal era despre faptul că sunt

președinta Consiliului Elevilor, efectiv ăsta e singurul motiv pentru care am vrut să ajung președintă, de fapt, să pot spune c-am făcut ceva… N-am alte hobbyuri sau… Cei de la Cambridge vor să vadă c-ai… c-ai dovedit calități de lider…

Maya m-a ascultat, cu o expresie compătimitoare, mângâindu-mă pe spate și încercând să mă consoleze, dar mi-am dat seama că nu înțelegea, așa că i-am spus că mă duc la baie să-mi refac machiajul, dar m-am încuiat într-o cabină și am încercat să mă liniștesc, furioasă pe mine pentru că plânsesem în fața altcuiva și că ajunsesem să plâng din cauza altcuiva, de fapt.

Raine

— Deci, Frances, m-a abordat o fată din grupa mea de la istorie, Jess, aplecându-se peste spătarul scaunului de la pupitrul învecinat, ca să-mi vorbească. Dacă tu ești Toulouse din Universe City, cine e vocea lui Radio Silence? E prietenul tău Aled cumva?

Era a patra săptămână din septembrie. Într-o miercuri. Peste trei zile, Aled urma să plece la facultate.

Toți elevii din anul terminal fuseseră mânați cu forța în CSI încă de la prima oră, ca să lucrăm la eseurile noastre personale pentru facultate, nu c-ar fi lucrat cineva prea sârguincios, de fapt. Eseul meu era bunicel, altfel zis, era cea mai elocventă vrăjeală în 500 de cuvinte pe care o scrisesem vreodată, dar tot încercam să găsesc ceaș putea include în paragraful despre „activități extrașcolare“, acum că nu mă mai puteam lăuda cu postul de președintă a Consiliului Elevilor.

— Din cauza asta v-ați văzut toată vara?

S-ar părea că o mulțime de oameni auziseră că-mi petrecusem mult timp cu Aled peste vară. Singurul motiv pentru care li se părea interesantă treaba asta era faptul că mă considerau un soi de pustnică obsedată de școală. Ceea ce era adevărat, deci corect până la urmă.

Am fost tentată s-o mint pe Jess, dar intru în panică atunci când sunt prinsă la cotitură, așa c-am zis doar:

— Ăă, nu pot… n-am voie să spun.

— Nu locuiți în același sat? m-a întrebat o altă fată, care era așezată lângă Jess.

— Păi, da, am zis.

Deodată, toată lumea pe o rază de cinci metri se holba la mine.

— Pentru că, deoarece colaborezi la serial acum, probabil că ești destul de apropiată de creator.

— Ăă…

Am simțit că încep să-mi transpire palmele.

— Păi, nu e neapărat adevărat.

— Asta spune toată lumea de pe Tumblr oricum.

N-am răspuns nimic, pentru că avea dreptate. Toată lumea de pe Tumblr părea să creadă că eu și Creatorul eram cei mai buni prieteni.

Păi, probabil că nu erau foarte departe de adevăr.

— Cum de n-ai voie să ne spui? m-a întrebat Jess, rânjind de parcă se distra de minune.

Nu fusesem niciodată foarte apropiată de Jess, care era cunoscută mai ales pentru că folosea bronz artificial și se vedeau dârele de la o poștă. Într-a noua, un prof a primit o mustrare pentru că a poreclit-o „copane rumenite“ în timpul orei.

— Pentru că — m-am oprit înainte să spun „el“ — persoana nu vrea să i se afle identitatea.

Am râs, încercând să detensionez atmosfera.

— Gen, ca să păstreze misterul.

— E iubitul tău?

— Poftim — cine? Radio?

— Aled.

— Ăă, nu.

Jess rânjea în continuare. Cei care trăseseră cu urechea la

conversația noastră începuseră să se uite în altă parte, vorbind între ei.

— Stai așa, te referi la Aled Last? a intervenit o persoană așezată la celălalt capăt al mesei.

Am ridicat privirea și am dat cu ochii de Raine Sengupta, stând în scaunul rezemat de perete și bătând cu o riglă în masă.

— Nu cred că e el — adică, e cel mai tăcut om din lume.

S-a uitat la mine, ridicând din sprâncene și schițând un zâmbet, iar eu m-am prins deodată că mințea.

— De asemenea, Daniel Jun nu s-ar băga în vrăjeli d-astea, a continuat, gen, chestii de-astea de fițe. Nu cred c-ar fi prieten la cataramă cu un youtuber.

— Mm, așa e, a încuviinţat Jess.

Raine își legăna picioarele, stând în continuare pe scaunul înclinat mult pe spate, mai să cadă.

— Probabil că e o persoană pe care n-o cunoaștem.

— Dar vreau să știu.

Jess a rostit prea tare ultimele cuvinte, iar profa s-a prins în sfârșit că toată lumea stătea degeaba, așa că s-a ridicat și ne-a luat la trei păzește.

Raine a schițat discret semnul păcii spre mine, odată ce Jess se întorsese, și nu eram sigură dacă era cel mai stupid sau cel mai cool gest pe care-l văzusem vreodată, apoi am tras cu ochiul la coala din fața ei, care ar fi trebuit să fie eseul ei personal printat, dar era o foaie complet goală. Când m-am dus s-o caut la sfârșitul orei, ieșise deja din sală.

* * *

N-am mai văzut-o până după ore, când mergea pe stradă, la trei pași în fața mea. Oricum mergeam în direcția aia, spre gară. În mod normal aș evita orice posibilitate de a da nas în nas cu persoane doar vag cunoscute, dar… nu știu. Poate că doar îmi imaginam privirea pe care mi-o aruncase în timpul orei de istorie.

— Raine!

S-a întors. Aș fi făcut moarte de om să am un păr ca al ei. Eu am părul cârlionțat și mi-ar sta ca naiba dacă m-aș rade pe-o parte, deși oricum îmi prind părul în fiecare zi.

— Oh, hei! Toate bune, băi?

— Mda, sunt bine, mulțumesc, i-am zis. Tu?

— Sincer, sunt terminată.

Așa și părea. Dar așa eram cam toți.

— Deci, te-am căutat la prânz…

A râs. Zâmbea, de parcă știa ceva ce n-ar fi trebuit să știe.

— Oh, scuze, sunt pedepsită în aproape fiecare pauză de prânz.

— Poftim? De ce?

— Păi, știi că notele mele au fost cam dezastru.

— Mda.

— Practic, m-au pus să studiez la prânz și în pauze, ca să recuperez.

— Poftim, chiar și la prânz?

— Mda, am zece minute să mănânc, apoi trebuie să stau în dreptul biroului lui Afolayan timp de patruzeci de minute și să fac teme și chestii de-astea.

— Așa ceva e… imoral.

— Mie-mi zici?! Pauza de prânz este un drept fundamental.

Am cotit și a început să plouă, astfel că cerul gri a început să se confunde cu asfaltul gri. Am desfăcut umbrela și am ținut-o astfel încât să ne apere pe amândouă.

— Mda, deci, îl cunoști pe Aled Last? Am avut senzația c-ai mințit-o în față pe Jess, ceea ce a fost caraghios la culme, apropo.

A început să râdă și a încuviințat.

— Oh, Doamne, efectiv n-o suport pe fata aia. Stai așa… — a întors brusc capul spre mine, nu ești prietenă cu ea, nu?

— Nu vorbim prea des. Tot ce știu despre ea e incidentul ăla cu copanele rumenite.

— Oh, Doamne — copane rumenite. Am auzit de faza aia. Categoric, așa o să-i spun de-acum.

A scuturat ușor din cap, zâmbind.

— Mda, nu suport de nicio culoare cum încearcă să afle toate bârfele tot timpul, nu-i pasă deloc de sentimentele altora. Tipic pentru Copane Rumenite.

S-a lăsat tăcerea. Mi-am dat seama deodată că se uita cu atenție la ceva de vizavi. Urmărindu-i privirea, am văzut că se uita lung la un golden retriever care ieșise la plimbare cu stăpânul.

Am privit-o din nou și s-a întors brusc spre mine.

— Oh, scuze, îmi plac la nebunie câinii, pe bune. Dacă ar fi să-mi doresc ceva, mi-aș dori un câine. Cum ziceam…

Am început să râd. Pur și simplu spunea orice voia, oricând voia. Era incredibil.

— Aled Last…

— Mda.

— Daniel Jun mi-a spus despre canalul lui de YouTube.

M-am uitat la ea cu gura căscată.

— Pe bune?

— Mda, a încuviinţat Raine râzând. Era mangă. Și eu sunt întotdeauna cea care are grijă de ceilalți când se îmbată rău de tot, știi, când trebuie să se asigure cineva că nu se îneacă atunci când dau la boboci. Eram la o petrecere și pur și simplu a început să-mi zică de asta.

— Doamne… crezi că Aled știe?

Raine a ridicat din umeri.

— Habar n-am, eu nu stau de vorbă cu el. Nici măcar nu mă uit la videoclipuri, așa că… nu cred că are vreo importanță. Știu că nu vrea să afle nimeni, așa că nu e ca și cum o să încep să spun mai departe.

— S-a întâmplat… recent?

— Oh, da, acum vreo două luni.

Raine a făcut o pauză.

— Daniel părea oarecum supărat pe Aled, sau ceva de genul. Mi-a dat impresia că Aled ține la canalul ăsta de YouTube un pic mai mult decât ține la Daniel, știi?

Mi-am amintit scenele la care asistasem în noaptea de după primirea rezultatelor. Aled și Daniel împreună, apoi Aled plângând așa de tare, încât am crezut c-o să se scurgă cu totul.

— E chiar trist dacă e așa, am zis. Sunt cei mai buni prieteni.

Raine m-a studiat.

— Mda, cei mai buni prieteni.

A urmat o pauză.

Am privit-o cu coada ochiului.

— Știi… știi ceva?

Mi-a zâmbit larg.

— Dacă știu că Aled și Daniel și-o trag în taină? Da, băi, știu.

A spus-o pe un ton așa de blazat, încât am chicotit nervos. Nici măcar nu-mi trecuse prin minte că fac sex. Ideea m-a cam speriat, pentru că întotdeauna presupusesem că eu și Aled avem același nivel de experiență sexuală.

— Oh. N-am știut că mai știe cineva.

— Doar eu, cred. Datorită lui Daniel, la beție.

— Așa deci…

Ajunseserăm la strada principală. Trebuia s-o iau la stânga, spre gară, iar ea mergea înainte. Nu știam încotro.

— Oricum, mulțumesc, i-am zis. Practic m-ai salvat la faza asta — încep să mă bâlbâi când sunt pusă la zid.

— Oh, băi, n-ai pentru ce, mi-a spus zâmbind. Fac orice ca s-o împiedic pe Copane Rumenite să stârnească scandal. Și, oricum, nu prea ai avut chef de vorbă în ultimul timp. Pari să fii cu gândul aiurea.

M-a mirat faptul că observase. Raine, Maya și prietenele noastre nu prea mă băgau în seamă.

— Oh, am zis. Ăă, știi tu. Am niște chestii pe cap.

— Toate chestiile legate de Universe City?

— Mda. Doar… doar că e complicat. Și acum știu și cei care mă cunosc în viața reală… e stresant.

— Of!

M-a privit cu compătimire.

— Nu-ți face griji. Lumea n-o să mai vorbească despre asta în cele din urmă.

Am râs înfundat.

— Mda, în cele din urmă.

A luat-o din loc, spunându-mi un „Ne vedem“ nelămurit și schițând un nou semn al păcii neașteptat de cool, înainte să apuc să-i răspund, și am simțit două lucruri. În primul rând, eram mirată că Raine știa atâtea chestii, deși părea cea mai superficială persoană pe care o cunosc. În al doilea rând, eram oarecum mâhnită că o considerasem vreodată superficială.

Uite-așa

Joi seară am rămas la Aled până mai târziu decât de obicei, pentru că maică-sa plecase câteva zile la rude. Era doar nouă și jumătate și știam că Aled are optsprezece ani, dar amândoi ne simțeam în continuare copilași, drept să spun. Niciunul din noi nu reușea să se prindă cum funcționa mașina lui de spălat.

Eram așezați la masa din bucătărie, așteptând să se coacă pizza de la Morrisons, și în mod evident eu vorbeam despre ceva complet ridicol, iar Aled mă asculta în tăcere, comentând doar când și când, și totul era normal.

Mă rog, nu era.

— E totul în regulă? m-a întrebat Aled, odată ce a intervenit o pauză în conversație. La școală și cu tot restul?

M-a surprins, pentru că Aled rareori punea astfel de întrebări generice.

— Mda. Mda, am spus râzând. Dar sunt frântă. Jur că nu mai închid un ochi.

S-a auzit soneria cuptorului, iar Aled a bătut din palme și s-a dus să scoată tava din cuptor, în timp ce eu repetam ca pe un refren „pizza“.

În două zile urma să plece la facultate.

După ce am început să mâncăm, i-am zis:

— Trebuie să-ți spun ceva important.

Aled s-a oprit o clipă din mestecat.

— Da?

— O știi pe Raine Sengupta?

— Vag.

— Mi-a spus ieri că știe de Universe City. Că tu ești Creatorul.

Aled s-a oprit cu totul din mâncat și s-a uitat în ochii mei. Oh. Probabil că spusesem ceva ce n-ar fi trebuit să spun. Din nou. De ce mi se tot întâmpla chestia asta? De ce tot descopeream treburile astea?

— Oh.

Aled şi-a trecut mâna prin păr.

— Doamne…

— A zis că n-o să spună nimănui.

— Mda, așa zice.

— Mi-a zis și că…

M-am oprit. Fusesem cât pe-aci să-i spun că știe despre el și Daniel, dar apoi mi-am amintit că Aled nu știa nici despre faptul că eu știam.

Aled se uita lung la mine și părea un pic speriat.

— Oh, Doamne, ce mai e?

— Ăă, OK, știe despre… ăă, despre tine și Daniel.

S-a lăsat o tăcere oribilă. Aled părea să fi încremenit.

— Ce anume știe despre noi doi? m-a întrebat încet.

— Știi tu…

Dar n-am putut duce la capăt propoziția.

— Oh, a făcut Aled.

M-am foit în scaun.

Oftând, Aled şi-a lăsat ochii în farfurie.

— Știai deja?

Habar n-aveam de ce nu-i vorbisem până atunci despre asta. Cred că pur și simplu nu-mi place să aduc vorba de lucruri care doar îi îndurerează și-i stingheresc pe ceilalți.

— V-am văzut sărutându-vă de ziua ta, i-am zis, adăugând imediat: N-am văzut altceva! Doar asta. Și apoi, un pic mai încolo, m-am trezit și tu erai… plângeai în hohote.

Aled şi-a trecut mâna prin păr.

— Oh, da, am crezut că băuseși prea mult, ca să mai ții minte.

Am așteptat să spună mai mult, dar n-a continuat, așa că l-am întrebat:

— De ce nu mi-ai spus?

Mi-a întâlnit din nou privirea și i-am citit tristețea din ochi. Apoi a râs înfundat.

— Sincer, din același motiv din care n-am vrut să te întâlnești cu mama. Ești cumva… într-un loc separat de toate… chestiile complicate care se întâmplă în viața mea…

A râs din nou.

— Oh, Doamne, ce scuză de toată jena. Iartă-mă.

Am râs și eu, pentru că suna într-adevăr a scuză de toată jena, dar înțelegeam ce voia să spună.

Nu era o chestie pe care mi-ar fi putut-o rezuma simplu prin „Eu și Daniel suntem un cuplu“.

Nimic nu era niciodată așa de simplu, nu-i așa?

— De ce plângeai? l-am întrebat.

Aled m-a mai privit o clipă, apoi și-a coborât privirea spre farfurie, pigulind blatul de pizza.

— Nu mai țin minte. Probabil că doar mă îmbătasem prea tare.

A râs, dar mi-am dat seama că era un râs prefăcut.

— Mă năpădesc emoțiile la beție.

— Oh.

Nu l-am crezut, dar în mod evident nu voia să-mi spună.

— Deci, Daniel e gay? l-am întrebat, pentru că nici nu se punea problema să nu întreb.

— Mda.

— Hm.

Eram încă șocată că nu ghicisem.

— Știi… eu sunt bisexuală.

Aled a făcut ochii mari.

— Poftim? Chiar ești?

— Haha, da. Doar ți-am zis c-am sărutat-o pe Carys, nu?

— Da, mi-ai zis, dar…

Aled a clătinat din cap.

— Nu știu. Nu m-am gândit prea mult la asta.

A ezitat.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— Nu știu, am început, dar era o minciună. N-am mai spus-o nimănui până acum.

Deodată, Aled părea foarte trist.

— Nu?

— Nu…

Am luat amândoi câte o îmbucătură de pizza.

— Când ți-ai dat seama că ești bi? m-a întrebat Aled, așa de încet, încât aproape că nu l-am auzit peste clefăielile mele.

Nu mă așteptasem deloc la întrebarea asta. Aproape că n-am vrut să-i răspund.

Dar apoi m-am prins de ce mă întreba.

— N-a fost, vreau să spun, un moment anume. A fost… mă rog, am descoperit definiția pe net și apoi pur și simplu mi-a picat fisa…

Nu mai încercasem să-i explic cuiva până atunci. Nici măcar mie însămi, de fapt.

— Adică… pare stupid, dar întotdeauna m-am putut imagina și cu un băiat, și cu o fată. Adică, evident, e un pic diferit, dar la modul că, în mare, sentimentele sunt aceleași… are noimă? Nimic din ce spun n-are noimă.

— Nu, are. De ce nu le-ai spus prietenelor tale de la școală?

M-am uitat la el.

— N-a existat niciodată cineva căruia să merite să-i spun.

A holbat un pic ochii. Poate și-a dat seama că, practic, era singurul meu prieten. Speram pe undeva să nu-și fi dat seama. Treaba asta mă făcea doar să mă autocompătimesc.

Am continuat.

— Adică, ăsta e unul dintre motivele pentru care m-a prins așa de tare Universe City, de fapt. Pentru că Radio se îndrăgostește de tot felul de persoane, de băieți și de fete și de persoane care n-au un

gen anume și… ăă, de extratereștri și toate cele.

Am râs și a zâmbit și el.

— Cred că toată lumea s-a plictisit de poveștile de dragoste cu un băiat și o fată, oricum, mi-a spus. Cred că din alea avem destule, drept să spun.

Voiam așa de tare să-l întreb.

Dar ăsta e singurul lucru despre care nu poți să întrebi pur și simplu.

Trebuie să aștepți până când ți se spune.

Când s-a deschis ușa de la intrare, am tresărit amândoi așa de tare, încât a fost cât pe-aci să răstorn sticla de limonadă.

Mama lui Aled a intrat în bucătărie și m-a privit șocată, cu o sacoșă de pânză de la Tesco pe umăr și cu cheile de la mașină în mână.

— Oh, bună, Frances, scumpo, mi-a spus, ridicând din sprâncene. Nu mă așteptam să te găsesc aici așa de târziu.

M-am uitat la ceasul de perete. Era aproape 10. Am sărit de pe scaun.

— Oh, Doamne, așa e, scuze, ar fi cazul să plec acasă…

Nici nu părea să mă asculte, dar, după ce și-a trântit sacoșa pe bufet, m-a întrerupt.

— Nu fi caraghioasă, tocmai luați cina!

Nu prea știam ce să spun, așa că m-am așezat încet la loc pe scaun.

— Credeam că ești la bunicul, mamă, i-a spus Aled, și vocea lui suna straniu.

Oarecum… oarecum artificial.

— Păi, am fost, dragule, dar au niște trebușoare de rezolvat weekendul ăsta…

A început să ne înșire de-a fir a păr planurile de weekend ale bunicilor lui Aled. Tot încercam să întâlnesc privirea lui, dar el se uita lung la Carol, ca o sălbăticiune care încearcă să rămână încremenită, pentru a nu fi observată.

Carol s-a apucat să spele vasele și, pentru prima dată de când intrase în cameră, i-a aruncat o privire fiului ei.

— Ți-a cam crescut părul, Allie, nu-i așa? Să-ți fac o programare la frizer?

S-a lăsat o tăcere prelungită, stingheritoare.

— Ăă… de fapt, îmi place așa, i-a spus Aled.

Carol s-a încruntat şi a oprit apa. A început să frece cratițele, de parcă încerca să le găurească.

— Poftim? Nu crezi că pare cam neîngrijit, dragule? Parcă ai fi un drogat din ăia care stau la coadă la forțele de muncă.

— Mie îmi place așa, i-a spus Aled.

Carol s-a şters pe un prosop de bucătărie.

— Aș putea să te tund eu dacă vrei.

S-a uitat la mine.

— Când era mic, mereu îl tundeam eu.

Aled n-a spus nimic și am fost oripilată s-o văd pe Carol luând foarfeca de bucătărie de pe bufet și îndreptându-se cu ea în mână spre Aled.

— Nu, mamă, nu-i nevoie…

— Uite, aș putea să-ți tai doar vârfurile, cât ai zice pește…

— Sincer, nu-i nevoie, mamă.

— Ai arăta mult mai inteligent, Allie.

Nu mi-am imaginat c-o să se întâmple. Am intuit că s-ar fi putut întâmpla, dar nu mi-am imaginat c-o să se întâmple cu adevărat. Eram în viața reală, nu în vreun serial TV.

— Nu, nu, nu, nu, mamă, nu…

A înșfăcat pur și simplu o șuviță din părul lui Aled și a retezat vreo zece centimetri din ea.

Aled s-a smucit înapoi și s-a ridicat atât de repede, încât mi-a fost clar că nici el nu-și imaginase c-o să se întâmple așa ceva. Deodată mi-am dat seama că mă ridicasem și eu — când se întâmplase asta?

Tocmai îi tăiase părul.

Ce. Mama. Naibii.

— Mamă…

Aled a dat să spună ceva, dar Carol l-a întrerupt.

— Oh, zău așa, dragule, ți-a crescut mult prea lung, nu crezi? O să te ocolească toată lumea, dacă apari în halul ăsta la facultate!

S-a întors din nou spre mine. Într-o mână ținea smocul de păr, iar în cealaltă, foarfeca desfăcută.

— Nu-i așa, Frances?

Dar eu amuțisem.

Aled rămăsese cu mâna în locul unde fusese adineauri șuvița de păr. Cu încetinitorul, ca în transă, a spus:

— Frances… trebuie să se întoarcă acasă acum…

Carol a zâmbit, cu aerul cuiva care era fie pierdut în lumea lui, fie absolut malefic.

— Ah, păi, probabil că e aproape ora stingerii!

— Da…, am zis, deși vorbeam ca și cum aș fi fost gâtuită.

Aled m-a tras repede de mână spre ușă, până să reușesc eu să-mi urnesc picioarele. A deschis ușa fără să se uite la mine și aproape că m-a împins afară.

Era senin. Cerul era plin de stele.

M-am întors spre el.

— Ce… ce s-a întâmplat mai exact?

Aled şi-a tras mâna, lăsând o pată roșie în părul lui blond-închis. L-am prins de încheietură și, întorcând-o, am descoperit o tăietură nu foarte adâncă în podul palmei, cu care se alesese când încercase să dea laoparte foarfeca.

Și-a tras mâna înapoi.

— Nu-i nimic. Așa face mereu.

— Te agresează? Spune-mi. Spune-mi în momentul ăsta. Vorbesc serios.

— Nu. Jur că nu.

A gesticulat cu mâna la care se tăiase.

— A fost un accident.

— Nu e normal. Nu poate să… Tocmai ți-a… Ce mama naibii, vreau să zic…

— Nu-i nimic, mergi acasă, îți trimit un SMS mai târziu.

— Da, dar de ce ar…

— Așa face ea, e doar un joc pentru ea. Îți trimit mesaj mai târziu.

— Nu, vreau să vorbim despre chestia asta acum, Aled…

— Păi, futu-i, eu nu vreau.

Aled Last nu înjura niciodată, mai puțin când chiar simțea nevoia.

Mi-a închis ușa în nas.

Și n-am putut să fac nimic în privința asta.

Absolut nimic.

UNIVERSE CITY: Ep. 132 — telefonul

UniverseCity 98 763 de vizualizări

Cyborgul atacă (din nou)

Derulați în jos, pentru a citi

transcrierea înregistrării > > >

[…]

M-am ascuns timp de patruzeci și șapte de minute fix — aveam lunometrul la mine —, în cabina telefonică de lângă centrala de pe strada Tomsby. Nimeni nu se gândește să caute acolo. Toată lumea știe că locul ăla e bântuit. Nu vreau să vorbesc despre ce-am văzut.

Cât așteptam în ascunzătoare, mă gândeam și hotăram ce-o să fac. Oare o să las cyborgul să mă vâneze la infinit? Oare va trebui să mă întorc din două în două minute, să văd dacă mă pândesc ochii aceia împietriți și circuitele aruncătoare de scântei? Nu. Asta nu-i viață. Nici măcar pe baricadele necruțătoare din Universe City.

Rezist la o bătaie când și când, amice, crede-mă. Îmi fac veacul în orașul ăsta de când mă știu, parcă. Ăsta nici măcar nu se mai cheamă semnal de alarmă — pe legea mea, dacă m-ar fi ascultat cineva, aș fi primit un răspuns până acum.

Rezist la o bătaie când și când. Sunt tare. Sunt o stea. Am pieptul de oțel și ochi de diamant. Cyborgii trăiesc o vreme și apoi clachează, dar eu nu voi claca niciodată. Chiar și când pulberea oaselor mele va pluti pe deasupra zidurilor orașului, eu voi dăinui, voi zbura, vă voi face cu mâna, râzând.

[…]

Pe întuneric

Primesc e-mail de fiecare dată când îmi scrie cineva un mesaj pe Tumblr și am fost surprinsă, ca să nu zic mai mult, când mi-am verificat mailurile a doua zi la școală și m-am trezit cu douăzeci și șapte de mesaje de la Tumblr, cu titlul „Cineva ți-a adresat o întrebare“.

Am deschis aplicația și am parcurs mesajele.

Anonim a postat:

tu ești February Friday???

M-am încruntat la vederea mesajului, dar am citit mai departe.

Anonim a postat:

Vreun comentariu la zvonurile c-ai fi February Friday? Xx

Anonim a postat:

NU, DAR TREBUIE SĂ NE SPUI DACĂ EȘTI FEBRUARY

E DE DATORIA TA, CA FAN SUPREM

Anonim a postat:

pe bune, ești february friday??

Anonim a postat:

Deci numele tău practic înseamnă „ianuarie“ în franceză, ești prietenă cu creatorul, iar școala ta a luat foc într-o vineri din februarie… Doar o COINCIDENȚĂ? explică-mi, te rog x

Aveam mai mult de douăzeci și șapte de mesaje. În mod evident, Tumblr nu se mai obosise să-mi trimită notificări la un moment dat, în cursul dimineții. Toate mesajele erau legate de February Friday.

Mi-a luat cinci minute de răscolit pe net, până am descoperit sursa zvonurilor.

univers3c1ties

O posibilă February Friday?

În regulă, lume, ce urmează sunt doar speculații, dar ce-ar fi dacă Frances Janvier (touloser) e February Friday? Am săpat un pic pe net (lol, nu sunt obsedată, jur) și cred că există câteva argumente în acest sens

Școala la care studia Frances a ars într-o zi de vineri, în data de 4 februarie 2011(sursa)

E fană a serialului de când a început — oare a fost prima persoană care a știut de el?? A aflat de la Creator?

Faptul că e unul dintre numele de referință din fandom și că acum colaborează la serial?? În mod evident are conexiuni cu Creatorul și cu serialul, pe care nu ni le-a împărtășit pe deplin.

Numele ei de familie înseamnă practic „ianuarie“ în franceză?? Să fie doar o coincidență??

De asemenea, tweeturile astea vorbesc de la sine:

***toulouse* @touloser**

Cred că scrisorile către february sunt secțiunea mea preferată din fiecare episod, creatorul e un geniu!!!

13 aprilie 11

***toulouse* @touloser**

mi-aș dori să fie mai multe scrisori către February, nu mai apar așa de des în serial ;_; mi-e dor de delirul de cuvinte

14 dec 11

***toulouse* @touloser**

sincer, Universe City mi-a salvat viața <3

29 aug 11

Nush. Oare când ne va destăinui guvernul adevărul, lol? Doar speculații, desigur…

#universe city #universe citizens #radio silence #toulouse #frances janvier #touladio #february friday #scrisori către february

Nimic din toate astea nu mă mai mira. Eu și Aled lăsaserăm în urmă zona relaxată în care ne bucuram de intimitate, în care eram doar noi doi în camera lui și râdeam la microfon pe întuneric.

Oricum, niciunul dintre aceste argumente nu era câtuși de puțin convingător. Universe City începuse înainte s-o întâlnesc eu pe Carys, așa că nici măcar nu-l cunoșteam pe Aled pe atunci. Deci era imposibil să fiu February Friday.

Și știam deja că February Friday era Daniel.

Începea să fie cam agasant, sincer.

M-am hotărât să nu-i arăt postarea asta lui Aled. Nu era ca și cum ar fi putut face ceva în privința asta.

M-am gândit c-ar fi cazul să răspund măcar la unul dintre mesaje, altfel aveau s-o țină întruna cu întrebările.

Anonim a postat:

Vreun comentariu la zvonurile c-ai fi February Friday? Xx

touloser a răspuns:

Nu sunt February Friday. Toată faza cu February Friday e că nimeni nu știe cine este. De ce e toată lumea obsedată de ideea c-ar fi o persoană din viața reală? Din viața Creatorului?? Credeam că una dintre regulile fanilor e să respecte intimitatea Creatorului. În mod evident, are un motiv să rămână anonim. Și nu știu de ce vă imaginați c-aș fi prietenă cu Creatorul.

Am primit peste cincizeci de mesaje în care sunt întrebată dacă sunt February. Terminați. Bucurați-vă de serial și nu mă mai întrebați chestia asta, pentru că nu am un răspuns.

Eram epuizată. Mereu eram obosită la sfârșit de săptămână, dar de data asta era și mai nasol. Îmi amintesc c-a fost și mai și, pentru că am adormit în trenul spre școală și chiar am visat ceva. Era un vis despre doi prieteni care trăiau într-o peșteră înghețată.

Aled nu-mi trimisese niciun mesaj și eram îngrijorată.

Nu știam ce mă stresează mai exact. Nu era un singur lucru. Era mai curând un miliard de chestii mărunte care, combinate, alcătuiau un val uriaș, un tsunami de stres. Aveam senzația că mă înec, cumva.

Mi-am verificat mesajele încă o dată, înainte să se sune de intrare la oră. Și atunci am văzut mesajul ăsta.

Anonim a postat:

Spui „nu știu de ce vă imaginați c-aș fi prietenă cu Creatorul“, când efectiv avem dovezi că acesta e prietenul tău, Aled Last?

Celebru pe YouTube

— Mănânci în fiecare zi același fel de mâncare la prânz?

Mi-am ridicat privirea de la sendvișul cu brânză și șuncă. Raine Sengupta s-a așezat la masa noastră obișnuită din cantina pentru grupele din anul terminal. Ținea un ghiozdan portocaliu-aprins atârnat de braț și telefonul în cealaltă mână. Celelalte prietene ale noastre nu ajunseseră încă.

— N-am pic de imaginație, am zis, și nu-mi plac schimbările.

A înclinat un pic din cap, de parcă ar fi fost o explicație logică.

— De unde știi?

— Cam ieși în evidență, băi. Așezată la o masă de una singură, cu zece minute înainte să ajungem noi.

— Oh.

Minunat.

— Îmi propuneam fix contrariul.

— Nu e imaginea ideală din mintea ta, când vine vorba de prânz?

— Aspiram mai curând la „fata invizibilă, care vrea doar să-și mănânce sendvișul în liniște“.

A început să râdă.

— La asta visăm cu toatele!

Am râs și eu, iar Raine și-a trântit ghiozdanul pe scaunul din fața mea. După zgomotul care s-a auzit, ai fi zis că avea aproape jumătate din greutatea mea corporală.

Încercasem să nu mă gândesc la mesajul legat de Aled. Nu mă mai uitasem pe Tumblr din pauză.

Raine s-a sprijinit cu o mână pe masă.

— M-am gândit c-ar fi cazul să te anunț că se întâmplă ceva dubios la poarta școlii, un incident în care e implicat Aled Last.

— Poftim?

— Mda… Cred c-a venit să ia prânzul cu Daniel și e, gen… asaltat de puștime.

Am lăsat sendvișul din mână.

— Poftim?

— Îi pun întrebări legate de Universe City. Poate-ar fi cazul să dai o fugă, să vezi care-i treaba. Gen, până nu-l strivesc.

M-am ridicat imediat.

— Doamne, da, bine… Da.

— N-am știut că sunteți așa buni prieteni, mi-a zis, scoțând un sufertaș din ghiozdan. M-a surprins.

— De ce? am întrebat, dar ea doar a ridicat din umeri.

Uniformele celor din clasele VI-IX sunt negru cu galben, așa încât aveai impresia că Aled e atacat de un roi de albine uriașe.

Vreo cincisprezece adolescenți îl încolțiseră în dreptul porții și-l bombardau cu întrebări, de parcă ar fi fost o celebritate în toată regula. Un băiat mai mare îi făcea poze cu telefonul. Un grup de fete de-a șasea se hlizeau de fiecare dată când spunea ceva. Un băiat de-a șasea îi tot striga întrebări de genul „Cum ai ajuns celebru pe YouTube?“, „Cum pot să atrag mai mulți urmăritori pe Instagram?“ și „Ai vrea să mă urmărești pe Twitter?“.

M-am oprit la câțiva pași distanță de mulțime.

De unde știau?

De unde știau că e Radio Silence?

Nu asta ne doriserăm să se întâmple.

Nu asta își dorise el să se întâmple.

Aled ne-a observat în cele din urmă.

Se tunsese. Părul îi arăta oarecum normal acum.

Revenise la blugi și pulover.

Părea nefericit la culme.

— Tu ai făcut chestia asta? m-a întrebat, dar nu-l auzeam deloc, doar vedeam cum i se mișcă buzele.

Nu-l auzeam și eram agasată la culme de treaba asta. Voiam să-mi croiesc drum prin mulțime și să țip la toată lumea să-l lase în pace.

— Tu le-ai spus?!

Părea furios.

Și dezamăgit.

Nu era prea greu să mă las convinsă de faptul că-l dezamăgisem, deși nu făcusem eu chestia asta. Nu eu îi dădusem în vileag marele secret.

— ALO!

M-am trezit țipând, până să mă pot stăpâni.

Adolescenții s-au întors spre mine, potolindu-se un pic.

— Nu știu ce vă închipuiți că faceți, dar n-aveți voie să ieșiți din școală în timpul pauzei de prânz decât dacă sunteți în an terminal și, dat fiind că nu e cazul vostru, vă sfătuiesc să vă întoarceți în

perimetrul școlii.

Toată lumea s-a zgâit la mine.

Am luat o expresie tăioasă, încercând să înfrunt privirile tuturor.

— Imediat. N-oi mai fi eu președinta Consiliului, dar tot pot să fiu foarte convingătoare în fața lui Afolayan.

Și mi-a ieșit figura. Chiar mi-a ieșit.

Nu știu dacă știți, dar, când ești elev, e foarte greu să convingi alți elevi să te asculte.

Puștimea s-a cărat, iar eu și Aled am rămas singuri la poartă. Aled se uita la mine de parcă nu mă recunoștea.

Probabil că nici nu semănam cu mine, în uniforma de clasa a douăsprezece, țipând la alți elevi.

A început să clatine din cap. Părea mai curând șocat.

— Ce se întâmplă?

Vocea lui Daniel a spulberat tăcerea dintre noi și, când m-am întors, l-am văzut ieșind pe poartă și îndreptându-se spre noi.

— Au…

Mi-am dat seama că-mi tremura glasul.

— Au descoperit că Aled e Creatorul. Toată lumea știe.

— Tu le-ai spus? m-a întrebat din nou Aled, ca și cum Daniel nici n-ar fi fost de față.

— Nu, Aled, jur…

— Nu înțeleg, a spus Aled, care părea gata să izbucnească în lacrimi. Trebuia… Trebuia să rămână secret. Ești sigură că nu le-ai spus? Probabil că ți-a scăpat din greșeală…

— Nu, m-au întrebat, dar n-am… n-am spus nimic, jur.

Aled a clătinat din nou din cap, dar nu părea că gestul mi se adresa mie.

— Asta a fost, a spus.

— Poftim?

— Cu asta s-a terminat. O să afle mama și apoi o să mă oblige să-i pun capăt.

— Stai așa, ce? De ce ar face una ca asta?

— S-a terminat, a repetat, de parcă nu m-ar fi auzit, și apoi i s-au umezit ochii. Plec acasă.

S-a întors și a luat-o din loc, cu Daniel după el, și habar n-aveam dacă mă credea sau nu.

E mai ușor să minți pe internet

E mai ușor să minți pe internet.

touloser

uite ce e, fraților… Creatorul nu este Aled Last. Da, Aled Last este prietenul meu în viața reală, dar asta nu înseamnă nimic. Creatorul e cineva pe care-l cunosc online. și, încă o dată — nu, nu sunt February Friday.

nu-l mai hărțuiți pe Aled, nu mai postați poze cu el. nu-i mai trimiteți Creatorului mesaje agasante despre el. Aled e un prieten foarte bun de-ai mei și chiar îi faceți rău.

mulțumesc, pa!

#mi s-a luat de zvonuri #gen potoliți-vă #aș prefera să nu fi aflat cine sunt tbh #universe city #universe citizens #radio silence #touloser

Nu știu de ce nu reușisem să-i spun chestiile astea lui Jess, sau altcuiva, până atunci.

Imediat am fost asaltată de mesaje care mă numeau mincinoasă.

Anonim a postat:

lol știm că minți

Anonim a postat:

Care a fost scopul postării, lmao??

Anonim a postat:

ACUM ai decis că te pricepi să minți

Habar n-aveam de unde știu că mint, până când i-am trimis lui Aled un link la postare.

Mi-a răspuns aproape imediat.

Aled Last

n-are rost, au aflat că eu sunt

Frances Janvier

Cum??? Doar n-au dovezi, nu???

Și apoi mi-a trimis un link la o altă postare de pe Tumblr.

universe-city-analysis-blog

Aled Last = Creatorul?

S-a discutat mult astăzi sub tagul UC dacă un adolescent pe nume „Aled Last“ din Kent este vocea și Creatorul Universe City. M-am gândit să fac lumii întregi un serviciu, adunând laolaltă dovezile pe care le avem, majoritatea provenind de la artista care ilustrează UC,

Frances Janvier (touloser), și cred că acestea susțin concluzia.

Cei care o cunosc pe Frances touloser (a.k.a. artista care ilustrează UC) au confirmat că aceasta a legat o prietenie mai strânsă cu Aled Last pe parcursul verii — au fost văzuți împreună în orașul natal și apar în fotografii împreună, pe paginile lor personale de Facebook. De aici au pornit speculațiile legate de Aled Last.

Când s-a confruntat în viața reală cu ipoteza că Aled Last ar fi Creatorul, răspunsul lui Frances pare să fi fost „N-am voie să spun“ [sursa — evident, trebuie să luăm de bune spusele persoanei respective]. Dacă Aled n-ar fi fost Creatorul, ce ar fi împiedicat-o să confirme că nu este?

În mod similar, Frances nu a răspuns la nicio întrebare despre Aled Last pe Tumblr sau pe Twitter, deși fanii susțin că i-au trimis mesaje despre el. Din nou — de ce nu ar confirma pur și simplu că Aled Last nu este Creatorul?

Ce-i drept, nimic din toate acestea nu constituie dovezi solide ale faptului că Aled Last ar fi Creatorul. Dovada concludentă a apărut luna trecută.

În noaptea în care a fost postat controversatul episod cu „școala-fantomă“, pe contul de Twitter al lui Frances, @touloser, a fost postată o fotografie neclară cu o pereche de tenișI verde-deschis, cu textul „Radio ni se dezvăluie“ [link]. Îl puteți vedea pe Aled Last încălțat cu tenișii respectivi în diverse fotografii de pe contul lui personal de Facebook:

[fotografie]

[fotografie]

[fotografie]

Tenișii respectivi sunt un model mai vechi de Vans, care nu se mai fabrică de câțiva ani buni [sursa]. Conform contului personal al lui Aled, îi are de cel puțin trei-patru ani. În mod evident sunt un model foarte rar, deoarece majoritatea oamenilor s-ar fi descotorosit de ei până acum — foarte puțini oameni poartă aceeași pereche de încălțăminte câțiva ani la rând.

De asemenea, în câteva screenshot-uri din episodul „școala-fantomă“ se poate desluși silueta unei persoane blonde, cu părul mai lung, care seamănă cu cea din fotografiile lui Aled:

[fotografie]

[screenshot]

[screenshot]

Trageți ce concluzie vreți, desigur. Dar, după mine, e aproape sigur că Aled Last este Creatorul Universe City.

Peste zece mii de persoane interacționaseră cu postarea.

Era de-a dreptul dezgustător. Oameni care-l cunoșteau pe Aled din viața reală luaseră chestii de pe contul lui personal de Facebook. Trăseseră cu urechea la conversația mea cu Jess și mă citaseră. Ce era chestia asta? Drept cine mă luau? Vreo celebritate?

Partea mai nasoală e că aveau dreptate.

Aled Last era Creatorul. Puseseră cap la cap dovezile și aflaseră adevărul.

Și era numai vina mea.

Frances Janvier

Futu-i… Îmi pare rău, aled, n-am cuvinte să-ți spun cât de rău îmi pare

Aled Last

nu-i nimic

Vortex temporal

În jur de 6 p.m., am primit un mesaj pe Facebook de la Raine.

(18:01) Lorraine Sengupta

Hei, ce s-a întâmplat până la urmă cu aled?? S-a rezolvat??

(18:03) Frances Janvier

Toată lumea a aflat că el e creatorul. Au aflat fanii de pe tumblr :\

(18:04) Lorraine Sengupta

Și e supărat din cauza asta??

(18:04) Frances Janvier

Foarte supărat

(18:05) Lorraine Sengupta

De ce??

Se plânge din cauză c-o să se aleagă cu o mulțime de urmăritori pe net, lol?

Îmi cam vine să spun „zi mersi“, tbh…

(18:07) Frances Janvier

Cred că voia foarte mult să nu devină public, totuși

Ai înțelege, dacă ai asculta serialul, e ceva personal

(18:09) Lorraine Sengupta

Mda, dar există și chestii mai nasoale decât să ajungi celebru pe net lmao

Voiam să-i spun că nu e vorba de asta, de fapt.

Ce spusese Aled? Că maica-să o să-l oblige să pună capăt serialului?

Oare fusese o exagerare? Sau chiar avea să se întâmple chestia asta?

De ce ar face așa ceva?

(18:14) Lorraine Sengupta

De ce ești așa obsedată de puștiul ăsta alb, lol?

(18:15) Frances Janvier

Nu sunt obsedată de el, haha

Doar că mi-e drag, cred

(18:16) Lorraine Sengupta

Gen, vrei să ți-o tragi cu el??

(18:16) Frances Janvier

NU, omg

Nu pot să țin la un tip fără să vreau să mă cuplez cu el?

(18:17) Lorraine Sengupta

Ba da, poți, lol!!! Voiam doar să mă asigur :D

De ce ți-e așa de drag atunci??

(18:18) Frances Janvier

Cred că pur și simplu nu mă mai simt așa de bizară când sunt cu el

(18:18) Lorraine Sengupta

Pen' k e bizar și el?

(18:19) Frances Janvier

Mda, haha

(18:20) Lorraine Sengupta

Vai, e chiar drăguț ce zici

Păi, cred că-i ești o prietenă de nădejde, oricum, așa că bravo ție

Dar nu cred că aled are motive să fie supărat… efectiv s-a supărat pentru că e celebru

Ca să nu mai zic că e unul dintre cei mai deștepți tipi de la el din școală!!! La ce facultate merge? Gen, la aia care e chiar sub Oxford și Cambridge în topuri? Adică, dă-o naibii!!!

N-are dreptul să se plângă de nimic. Efectiv are viața ideală. A intrat la o universitate de top, are un canal de YouTube de succes, de ce stă îmbufnat?? Doar pentru că niște puști vor să-i pună niște întrebări? E efectiv cea mai stupidă chestie pe care am auzit-o vreodată. Aș face moarte de om să fiu în locul lui, tbh, are o viață perfectă.

Din nou, nu știam ce să spun și, sincer, voiam doar să închei conversația. Voiam să-mi iau zborul spre cer, să mă agăț de un avion și să dispar în zare.

(18:24) Lorraine Sengupta

Preferatul tău e cam dubios, lmao

(18:24) Frances Janvier

Haha, probabil

(18:27) Lorraine Sengupta

P.s. Vii diseară la petrecerea din spoons?

(18:29) Frances Janvier

Petrecere?

(18:30) Lorraine Sengupta

Mda, o să fie mai ales absolvenți. E ultima seară înainte de plecarea la facultate pentru majoritatea dintre ei

(18:32) Frances Janvier

Nu cunosc pe nimeni, de fapt

Doar aș sta într-un colț și m-aș îndopa cu cartofi prăjiți

(18:32) Lorraine Sengupta

Mă cunoști pe mine!! Și s-ar putea să fie și aled??

(18:33) Frances Janvier

O să fie?

(18:33) Lorraine Sengupta

Păi… poate… dar eu sigur o să fiu!!

Chiar nu voiam să merg. Voiam să stau acasă și să comand o pizza, apoi să mă uit la șapte episoade din Parks and Recreation și să-i trimit șaptezeci de mesaje lui Aled.

Dar de-acum era prea jenant să refuz și chiar voiam ca Raine să mă simpatizeze, pentru că puțină lume mă simpatizează. Sunt o fire slabă, ciudată, însingurată și bătută în cap.

— Oh, Doamne, Frances, cum e geaca ta!

Raine mă aștepta în mașină — un Ford Ka mov, care părea în pragul combustiei spontane — în fața casei la 9 p.m., privindu-mă în timp ce mă apropiam. Purtam o geacă neagră de blugi, cu textul „băieței“ scris cu alb pe mâneci. Arătam excelent (ridicol). De obicei, când ieșeam cu prietenele mele, încercam să mă îmbrac mai normal, dar eram într-o dispoziție sumbră și nu prea-mi păsa de nimic, în afară de ce-i făcusem lui Aled. Hainele sunt ferestrele sufletului.

— Ai vrut să zici „Oh, Doamne, arăți absolut ridicol“? am întrebat-o, urcând în mașină. Pentru că e o reacție firească.

— Nu, vreau să zic că nu știam că ești genul… pop punk. Mă gândeam că va trebui să corup o tocilară, dar… nu ești o tocilară de fapt, așa-i?

Părea sinceră.

— Ăsta e adevărul, așa sunt eu de fapt, i-am zis.

A clipit șocată.

— Tocmai mi-ai citat o replică din Camp Rock? Nu e o alegere foarte pop punk.

— Trebuie să merg pe drumul meu.

— Bine, în primul rând, replica asta e din High School Musical…

Am ieșit din sat. Raine purta adidași albi cu talpa groasă, șosete în dungi până la glezne, o rochie gri, stil tricou, și o jachetă în stil englezesc. Întotdeauna părea de un cool absolut, ca o reclamă dintr-o revistă indie pe care n-o poți comanda decât online.

— Chiar nu voiai să vii, nu-i așa? m-a întrebat, zâmbind în timp ce răsucea de volan.

Conducea neașteptat de bine.

— Haha, ce altceva am de făcut? am zis, fără să-i pomenesc de faptul că mă treceau toate apele de emoție, pentru că urma să merg din nou în Spoons, pentru că avea să fie plin de colegi de școală și de absolvenți pe care nu-i cunoșteam decât în treacăt, și avea să fie foarte stânjenitor, și urmau să fie o grămadă de grupuri de băieți care mă băgau în sperieți, și categoric ar fi trebuit să aleg o ținută mai discretă, și singurul motiv pentru care făceam chestia asta, singurul motiv pentru care aș fi fost dispusă să fac din nou chestia asta, era șansa să-i cer scuze lui Aled și să putem redeveni prieteni, înainte să plece la facultate a doua zi și să-și facă o grămadă de prieteni și să uite de mine…

— Exact, a încuviinţat Raine.

Ajunseserăm pe autostradă. Cu o mână, Raine a dat drumul la radio, a scos un iPod din buzunar și a meșterit ceva la el. Din boxe a început să se reverse muzica — iPodul ei avea un soi de transmițător FM.

S-au auzit acorduri de muzică electronică, tobe și chitară bas.

— Cine cântă? am întrebat.

— Madeon.

— Sună fain.

— E muzica mea preferată când dau ture.

— Ture?

— Cu mașina. Tu nu ieși niciodată cu mașina?

— Nu știu să conduc. Nu-mi permit.

— Găsește-ți de lucru, băi. Am lucrat patruzeci de ore pe săptămână toată vara, ca să-mi iau rabla asta.

A bătut ușurel volanul.

— Părinții mei sunt săraci lipiți, nici nu se punea problema să-mi ia mașină, și chiar aveam nevoie, pe bune. Ca să pot ieși din urbea

natală.

— Unde ai lucrat?

— La Hollister. Te privesc de sus, dar plătesc bine.

— Bun așa.

Raine a dat muzica mai tare.

— Mda, tipul ăsta, Madeon, e de-o seamă cu mine. Cred că de-asta îmi place așa de mult muzica lui. Sau poate doar am sentimentul că n-am realizat nimic în viață.

— Îți dă senzația că ești în spațiu, am zis. Sau într-un oraș futurist, unde totul e albastru-închis și lumea poartă haine argintii, iar pe deasupra ta zboară nave cosmice.

Mi-a aruncat o privire.

— Chiar ești fană Universe City, nu-i așa?

Am râs.

— Mda, pe viață.

— Am ascultat câteva episoade mai devreme. Câteva din cele mai recente, în care apari și tu.

— Pe bune? Cum ți s-a părut?

— E foarte tare.

A făcut o pauză, reflectând un pic.

— Are… are ceva. Poveștile nu sunt, gen, capodopere literare sau așa ceva, dar personajele, universul și limbajul te hipnotizează cumva. Mda.

— Deci, îi „shipuiești“ pe Radio și Toulouse?

Numărul celor care își imaginau o relație între Radio și Toulouse crescuse exponențial în cursul ultimei luni, ceea ce devenise cam

jenant, deoarece era vorba despre mine și Aled și mulți credeau că personajele reprezintă oameni în carne și oase. Cel puțin trei persoane de la școală mă întrebaseră dacă eu și Radio formam un cuplu în viața reală. Nici măcar nu încercaserăm să sugerăm o relație romantică între Radio și Toulouse.

A reflectat o clipă.

— Mmm. Nu știu. Nu despre asta e vorba, de fapt, nu-i așa? Adică, dacă se cuplează, va fi drăguț, dar asta n-o să schimbe nimic și nici nu vom pierde nimic, dacă nu se întâmplă. Serialul ăsta nu e despre relații romantice, de fapt.

— Fix asta cred și eu.

Muzica s-a auzit deodată amplificat. Raine a schimbat viteza și a trecut pe banda de accelerare.

— Chiar îmi place asta, am zis, lovind ușurel display-ul radioului.

— Poftim? m-a întrebat Raine.

Muzica era prea tare.

Am râs doar, clătinând din cap. Raine a schițat un zâmbet nedumerit. Doamne, de-abia dacă ne cunoșteam, dar iată-mă cumva aici, chiar distrându-mă, cât de cât. Autostrada ni se întindea dinainte, scăldată în albastru-închis, cu lumini scăpărătoare. Părea un vortex temporal.

Raine cunoștea practic pe toată lumea care se înființase în Spoons, pe toți cei care absolviseră diversele școli din oraș cu patru luni în urmă și care veniseră să se pilească pentru ultima dată înainte de a pleca la facultate, unde aveau să piardă treptat legătura unii cu ceilalți.

După trei conversații stingheritoare, aveam deja nevoie de o tărie, pe care mi-a comandat-o Raine, pentru că eu încă nu împlinisem optsprezece ani. Ea bea apă, fiindcă se urca la volan, dar la un moment dat mi-a zis:

— Mda, m-am lăsat de băut acum mult timp, pe vremuri făceam mari tâmpenii.

M-am întrebat la ce referea oare. Probabil c-ar fi trebuit s-o las și eu mai moale cu băutura, dar, pe de altă parte, conversațiile stingheritoare cu persoane necunoscute m-ar fi terminat emoțional.

Era arhiplin în Spoons. Era înspăimântător.

— Mda, eu și prietena mea voiam să mergem la Disneyland luna trecută, mi-a spus un tip în timp ce așteptam al treilea pahar. Dar ne-am hotărât să economisim banii pentru facultate, pentru că niciunul din noi n-a reușit să obțină grantul pentru cheltuieli de întreținere, așa că am nevoie de bani ca să mă susțin cât încerc să-mi găsesc de lucru.

— Poftim? Credeam că toată lumea obține grantul pentru cheltuieli de întreținere, am zis.

— Împrumutul pentru cheltuieli de întreținere, da. Dar nu-ți acoperă integral chiria, decât dacă stai într-o magherniță. Grantul îl obții doar dacă ești sărac, sau dacă ai părinții divorțați, sau ce-o mai fi.

— Oh.

— Mda, toată lumea a crezut că președintele Consiliului Elevilor o să intre la Cambridge, mi-a spus o fată, la vreo jumătate de oră după aceea.

Tocmai îmi beam al patrulea pahar, așezată la o masă circulară, iar Raine stătea de vorbă cu patru persoane în același timp. Fata clătina din cap.

— A fost primul pe clasă dintr-a șasea. Dar apoi pur și simplu n-a intrat. Gen, alte șapte persoane au intrat, el nu. Și toată lumea o ținuse atâta timp cu „Oh, el evident c-o să intre“. A fost oribil.

— E foarte trist, am zis.

— Sincer, habar n-am ce fac, mi-a zis un alt tip, care purta o geacă de blugi și un tricou cu Joy Division.

Avea o atitudine stângace, de parcă s-ar fi rușinat de ceva.

— Nu știu cum am trecut de primul an. N-am făcut nimic. Și acum intru în anul doi și e cumva… Sincer, habar n-am ce fac.

S-a uitat lung la mine, părea obosit.

— Mi-aș dori să pot da timpul înapoi și să pot proceda altfel. Mi-aș dori să pot da timpul înapoi și să schimb totul… Am făcut niște tâmpenii… Am făcut niște tâmpenii…

Din Spoons am ajuns în Johnny R, cum se întâmpla de obicei, și nici nu ne-am dat seama. Nici măcar nu știu cum am intrat fără vreun act de identitate, dar m-am trezit acolo, rezemată de bar, în capătul din stânga, cu o băutură care părea să fie apă, dar după gust sigur nu era.

M-am uitat în stânga mea și am văzut o fată care părea să facă ce făceam și eu — stătea rezemată de bar, cu o băutură în față, uitându-se la mulțime cu un aer absent. M-a prins că mă uit la ea și s-a întors, avea genul de frumusețe clasică — ochi mari, buze pline — și avea, de asemenea, cel mai frumos păr pe care l-am văzut vreodată. Îi venea până la brâu, iar șuvițele care nu erau violet-închis erau de un gri-liliachiu decolorat. Mi-a amintit de Aled.

— Te simți bine? m-a întrebat.

— Ăă, da. Da.

— Pari un pic ametită.

— Neah, doar plictisită.

— Haha, și eu la fel.

A urmat o pauză.

— Ești elevă la Academie? am întrebat-o.

— Nu, nu, sunt la facultate. Am făcut cele două colegii.

Făcuse cele două colegii. Asta spuneau cei care învățaseră la fosta mea școală, cea care arsese, și apoi trebuiseră să se transfere la colegiul de băieți.

— Oh, așa deci.

A sorbit din băutură.

— Dar nu-mi place deloc. S-ar putea să mă las.

— Ce nu-ți place?

— Facultatea. Intru în anul doi, dar…

Nu şi-a dus propoziția până la capăt. M-am încruntat involuntar. De ce nu i-ar plăcea cuiva la facultate?

— S-ar putea să plec acasă, a spus.

— N-ai prieteni acolo?

— Ba da, dar… Nu știu. Cred că nu sunt genul care… Nu știu.

— Ce anume?

— Cândva îmi plăcea să vin aici, dar nu cred…

A râs deodată.

— Ce-i?

— Una dintre prietenele mele de pe vremuri… mereu zicea c-o să mi se ia până la urmă. Întotdeauna mă refuza când încercam s-o trag după mine într-a doişpea, când aveam amândouă optsprezece ani. Mereu îmi spunea „nu, n-o să-mi placă“ și apoi îmi zicea că o să mi se ia și mie până la urmă, așa că a fost mai perspicace.

A râs din nou.

— Ei bine, a avut dreptate. Ca de obicei.

— Ah, e pe-aici acum?

Fata s-a uitat la mine.

— Nu…

— Pare cool.

Fata şi-a trecut o mână prin păr. Violetul arăta așa de frumos în lumina aia, încât părea o zână.

— Chiar este.

Se uita undeva dincolo de mine. Nu-i vedeam ochii în întuneric.

— Nu-mi vine să cred c-a avut dreptate de la bun început, a spus, cel puțin asta cred c-a spus, pentru că n-o auzeam, de fapt.

Muzica era prea tare și mă pregăteam s-o mai întreb o dată ce-a zis, dar apoi a ridicat din sprâncene, s-a silit să zâmbească și mi-a zis:

— Ne vedem mai târziu.

Dar n-am mai văzut-o, a dispărut și m-am întrebat dacă o să mă mai văd cu Aled, odată ce pleca la facultate, și dacă într-o zi o să mă trezesc de una singură într-un club, cu o băutură în față, uitându-mă la alți prieteni cum dansează, figuri terne, absente, pe care nu le-am mai văzut niciodată, aproape înecate de zgomot.

Am dat paharul pe gât.

Îmi pare rău

— Frances, Frances, Frances, Frances, Frances…

Raine a venit în fugă spre mine, în mijlocul celui de-al treilea ring, unde se cânta un remix dubstep la White Sky al celor de la Vampire Weekend.

Eu mă îmbătasem și habar n-aveam ce fac sau de ce. Doar făceam chestiile respective.

Raine ținea în mână un pahar de plastic plin cu un lichid transparent și, preț de o clipă, am fost convinsă că era umplut cu vodcă.

A observat că mă uitam la pahar.

— E apă, băi! mi-a spus râzând. Doar conduc!

Din boxe a început să se reverse Teenage Dirtbag.

Raine a ridicat o mână, arătând spre tavan.

— Băăăi! Frances, pe ăsta trebuie să dansăm.

Am râs. Râdeam întruna. Așa făceam mereu când mă îmbătam. M-am luat după ea, avântându-mă printre cei care dansau. Mirosea a transpirație și patru tipi au încercat să se frece de mine. Unul mi-a pus mâna pe fund, dar eu eram prea fraieră ca să fac ceva în privința asta, așa că Raine a turnat paharul cu apă peste el, iar tipul a țipat la ea. Am început să râd. Raine a râs și ea. Oricum dansez ca o cizmă. Raine dansa minunat. Era și frumoasă pe deasupra. Mă îmbătasem și m-am întrebat dacă nu cumva m-am îndrăgostit de ea, iar la gândul ăsta am râs o grămadă. Nu, nu sunt îndrăgostită de nimeni.

Aled îmi tot apărea și-mi dispărea dinaintea ochilor, de parcă s-ar fi teleportat. Te fermeca în multe privințe, dar nici de el nu eram îndrăgostită, chiar dacă îi stătea de minune în cămașă și avea părul răvășit și adorabil, pentru că eram cu toții leoarcă de transpirație. Mai târziu dansam cu Maya pe o melodie care te amețea, de la London Grammar, iar Maya îmi spunea:

— Frances, parcă ai fi alt om!

L-am văzut pe Aled în colț, stând de vorbă cu cineva — oh, mda, evident că era cu Daniel. Trebuia să vorbesc din nou cu Aled, însă nu voiam să mă urască, îmi doream nespus să revenim la normal, dar pur și simplu nu știam cum să dreg lucrurile.

Acum, știind că Aled și Daniel erau împreună, observam încontinuu lucrurile mărunte pe care nu le observasem până atunci, de pildă felul cum se uita Daniel la Aled când vorbea, cum îl trăgea Daniel de braț, iar Aled îl urma automat, cum se aplecau atât de aproape unul spre altul când stăteau de vorbă, de parcă erau pe punctul să se sărute. Chiar eram bătută în cap.

Maya, Jess și doi tipi cu care veniseră, Luke și Jamal, se îmbătaseră și o bârfeau pe Raine în timp ce dansau, jonglând mai multe chestii deodată. Au zis că-i o parașută, sau așa ceva, și că se simțeau foarte aiurea în preajma ei. Maya mi-a aruncat o privire ciudată în timp ce vorbeau și mi-am dat seama că mă încruntasem la ei.

Încă mă gândeam la ce zisese fata cu părul violet, că se gândea să se lase de facultate. Mă gândeam la vorbele ei pentru că nu pricepeam o iotă, nu mai auzisem pe nimeni propunând așa ceva, dar, pe altă parte… evident că nu oricui îi plăcea la facultate. Știam că mie o să-mi placă, însă. Așa că nu conta ce spusese. Eu eram Frances Janvier, mega-tocilara. Aveam să intru la Cambridge, aveam să obțin un loc de muncă bun, unde urma să câștig o căruță de bani, și aveam să fiu fericită.

Nu-i așa? Ba da. Facultate, loc de muncă, bani, fericire. Așa se face. Asta e rețeta. O știe toată lumea. O știam și eu.

Începuse să mă ia durerea de cap, tot gândindu-mă la asta. Sau poate că muzica era prea tare.

I-am văzut pe Aled și Daniel urcând scările, așa că m-am luat după ei, fără a mă obosi să-i spun lui Raine unde mă duc — se descurcă ea, ea intră în vorbă cu toată lumea. Nu știam ce aveam de gând să spun, dar știam că trebuie să spun ceva, nu puteam s-o las așa, nu voiam să rămân de izbeliște. Daniel fusese lângă el dinaintea mea, eram bătută în cap dacă-mi închipuiam că Aled m-ar putea considera cea mai bună prietenă a lui, când avea de-atâta vreme un prieten la cataramă, chiar dacă el fusese, fără exagerare, cel mai bun prieten pe care îl avusesem vreodată și chiar dacă, poate, în viața mea n-aveam să mai cunosc o persoană mai sclipitoare ca el.

A fost cât pe-aci să-i pierd prin mulțime, pentru că toată lumea începea să se confunde în ochii mei, o multitudine de figuri în blugi strâmți și rochii mini, tunsori cu creastă și tenișii cu talpa groasă, ochelari stil Wayfarer, elastice de păr din catifea și geci de blugi. Mi-am croit drum spre locul de fumat și nu mi-a venit să cred cât de frig era — nu era vară, oare? Stai așa — nu, e aproape octombrie. Când s-a întâmplat asta? Era așa de liniște afară, așa de frig, liniște și beznă…

— Oh, a exclamat Aled în clipa în care m-am ciocnit, practic, de el.

Niciunul din noi nu fuma, evident, dar fusese atât de cald înăuntru, încât am crezut c-o să mă topesc. Nu că m-aș fi plâns dacă mă topeam — ar fi rezolvat o mulțime de probleme.

Aled părea să fie singur, cu un pahar în mână. Purta o cămașă cu mânecă scurtă, din cele mai banale, și blugi mulați, la fel de anoști. Iar părul… parcă n-ar fi fost el. Îmi venea să-l îmbrățișez, ca și cum doar așa ar fi redevenit cum îl știam.

Afară era întuneric și aglomerat și toate banchetele erau ocupate. Dinspre ușa care dădea către parterul clubului se revărsa un remix la Chocolate, de la The 1975, și mai că mi-a venit să-mi dau ochii peste cap.

— Îmi pare așa de rău, am zis imediat, deși suna atât de infantil. Sincer, Aled, îmi… Nici nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare.

— Nu-i nimic, mi-a spus cu o expresie gravă, mințind. Doar că m-a luat prin surprindere. E OK.

Nu părea să fi fost doar luat prin surprindere.

Părea c-ar vrea să moară.

— Nu e OK. Nu e. Nu voiai să afle nimeni, iar acum a aflat toată lumea. Și mama ta, vreau să zic… spuneai că ar putea să te oblige să termini cu asta, sau așa ceva…

Stătea cu picioarele încrucișate. Nu purta tenișii verde-deschis — în schimb, purta o pereche de tenișI albi, comuni, pe care nu-i mai văzusem până atunci.

A clătinat ușor din cap.

— Doar… doar că nu înțeleg de ce n-ai putut să minți pur și simplu. Nu înțeleg de ce n-ai putut să spui „nu“ când te-au întrebat dacă eu sunt Radio.

— Am…

Nici eu nu știam de ce n-am fost în stare să mint în privința asta. Mințeam tot timpul. Până la urmă, întreaga mea personalitate era o minciună, de fiecare dată când intram în școală, nu-i așa? Stai puțin, nu… Frances-de-la-școală nu era o minciună, era doar… Nu știu…

— Îmi… pare rău.

— Mda, bine, știu, s-a răstit Aled.

Chiar s-a răstit la mine.

Voiam doar să-i fie bine. Voiam ca totul să revină la normal între noi.

— Ești OK? l-am întrebat.

S-a uitat la mine.

— N-am nimic.

— Nu, l-am contrazis.

— Cum?

— Ești OK? l-am întrebat din nou.

— Am zis că n-am nimic!

A ridicat glasul și mai că mi-a venit să mă trag înapoi.

— Doamne Dumnezeule, asta e, gata! Nu mai putem să facem nimic acum, nu mai face așa mare chestie din asta!

— Dar e mare chestie pentru tine…

— Nu contează, a spus și am avut senzația c-o să mă împrăștii într-un miliard de particule minuscule, care aveau să fie suflate de vânt. E jenant să mă necăjesc din cauza asta, așa că nu mai contează.

— Dar ești necăjit din cauza asta.

— Hai să încheiem discuția!

Vorbea și mai tare, părea aproape panicat.

— Ești cel mai important prieten al meu, i-am zis din nou.

— N-ai și tu grijile tale? m-a întrebat.

— Nu.

Am râs din nou, dar aș fi putut la fel de bine să plâng.

— Nu, totul e în regulă în viața mea, în perfectă regulă și într-o plictiseală totală. Mie nu mi se întâmplă niciodată nimic. Am note bune, am o familie minunată și cu asta, basta. Efectiv n-am motive să mă plâng. N-am voie să mă frământ din cauza problemelor prietenilor mei?

— Totul e în regulă în viața mea, a spus, dar părea gâtuit.

— În regulă! am zis, sau poate c-am țipat, poate că mă îmbătasem mai rău decât crezusem. În regulă, în regulă, în regulă. Totul e în regulă. Cu toții suntem în regulă.

Aled s-a tras un pic înapoi, părea să-l fi rănit ceva și mi-am dat seama că făcusem o greșeală, din nou, de ce-oi fi așa bătută în cap?

— Ce încerci să faci? m-a întrebat, vorbind mai tare acum. De ce ești așa obsedată de mine?

Treaba asta m-a durut atât de tare, de parcă m-ar fi înjunghiat în inimă.

— Doar… sunt gata să te ascult!

— N-am nevoie să mă asculți! Nu vreau să vorbesc despre nimic! Nu mă mai bate la cap!

Și cu asta, basta.

Nu voia să-mi spună nimic.

Pur și simplu nu voia.

— Doar… de ce-ai făcut chestia asta? m-a întrebat, încleștându-și pumnii.

— Ce să fac?!

— De ce le-ai spus tuturor că eu sunt Creatorul!?

Am început să scutur frenetic din cap.

— Nu… nu le-am spus, jur că nu…

— Minți!

— Ce… ce…

S-a apropiat de mine, iar eu m-am tras un pas în spate. O fi luat ceva la bord, dar eu băusem la greu, așa că nu mai eram sigură de nimic.

— Ai… ai vrut doar să te folosești de mine, ca să câștigi popularitate pe internet, nu-i așa?

Nu eram în stare să zic nimic.

— Nu te mai preface că-ți pasă de mine!

Țipa de-a binelea acum. Lumea începea să se uite la noi.

— Nu-ți pasă decât de Universe City! Nu ești decât o fană care încearcă să mă dea în vileag și să-mi răpească singurul lucru de care îmi pasă, de fapt! Nici măcar nu știu cum ești în realitate, te porți așa diferit de față cu alții. Ai plănuit totul de la bun început, te-ai prefăcut că-ți face plăcere să te vezi cu mine, că nu-ți pasă de popularitate și toate vrăjelile alea…

— Ce… N-nu…

Simțeam că-mi pier din minte toate gândurile.

— Nu-i adevărat!

— Atunci care-i adevărul? De ce ești așa obsedată de mine?

— Îmi pare rău, am zis, deși nu eram sigură dacă scosesem vreun sunet, de fapt.

— Nu mai spune chestia asta!

Chipul lui Aled era încrețit de o grimasă și îi dăduseră lacrimile.

— Nu mai minți! Ești prinsă din nou într-o fantezie stupidă, cum s-a întâmplat și cu Carys.

Am simțit deodată că-mi vine să vomit.

— Sunt doar substitutul. Ești obsedată de mine, cum ai fost și de Carys, și ai reușit să distrugi singurul lucru pe care-l aveam, singurul lucru bun pe care-l am, futu-i, cum ai reușit să distrugi lucrurile și pentru Carys. Ești atrasă și de mine?

— Nu… E… Nu sunt atrasă de tine…

— Atunci de ce ai fi venit în fiecare zi la mine?

A spus-o de parcă altcineva ar fi vorbit cu vocea lui. S-a apropiat din nou de mine, era furibund.

— Recunoaște!

De-acum zbieram, practic.

— Nu sunt atrasă de tine!

Mă crezi? m-am întrebat. Mă crede cineva? Mi-am zis că era posibil să nu mă creadă nimeni, în afară de mine.

— Atunci ce mama mă-sii e chestia asta?! De ce mi-ai făcut așa ceva?

Lacrimile mi se rostogoleau deja pe obraji.

— Am… a fost o greșeală…

Aled s-a tras înapoi.

— Mi-ai spus cu gura ta că sora mea a plecat din vina ta.

A rostit atât de tare ultimul cuvânt, încât m-am tras și mai mult înapoi, iar de-acum plângeam de-a binelea și, Doamne, chiar mă uram, mă uram din tot sufletul. Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău…

Până să mă dezmeticesc, Daniel stătea în fața mea și mai că mi-a dat un brânci, zicându-mi:

— Pleacă, Frances, lasă-l în pace!

Și apoi a apărut Raine, întoarsă spre el, spunându-i:

— Termină, amice! Ce i-ai spus?

Au început să țipe unul la altul, dar nu-i auzeam, până când Raine i-a zis ceva de genul:

— N-ai drept de proprietate asupra lui, futu-i!

Și apoi s-au făcut nevăzuți amândoi, iar eu ieșeam din club și mă așezam pe bordură, încercând să-mi stăvilesc lacrimile, dar nu se mai opreau…

— Frances, of, Doamne…

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău…

— N-ai greșit cu nimic, Frances!

— Ba da, am distrus totul, din nou…

— N-a fost vina ta.

— Ba da, totul s-a întâmplat din vina mea.

— Nu-i așa important, o să depășească momentul, crede-mă.

— Nu… Nu-i vorba doar de asta, e vorba și de Carys, ce-a fost cu Carys… a fost din vina mea, din vina mea a plecat… și nimeni nu știe unde este, iar Aled e acum singur cu maică-sa și totul e doar din vina mea…

Deodată eram așezată pe o banchetă, cu capul pe umărul lui Raine, iar ea ținea telefonul în mână și pusese muzică și aveai senzația că muzica i se revarsă direct din palmă, dar difuzorul telefonului era varză și muzica părea mai curând zumzetul înfundat pe care-l scoate radioul din mașină pe la 2 dimineața, pe autostradă, iar tipul cânta „Pot să mă cuibăresc înăuntru“ și muzica se revărsa precum cerul întunecat, purtându-mă cu ea, eram pilită și tulbure și nu mai țineam minte ce-am vrut să spun.

3. semestrul de toamnă

b)

Cu inima în dinți

A doua zi i-am trimis un SMS lui Aled. Apoi i-am trimis un mesaj pe Facebook. Și apoi l-am sunat. N-am primit niciun semn și, pe la șapte fără un sfert seara, am ieșit din casă cu gândul să-i bat la ușă, dar nu se vedea nicăieri mașina maică-sii și nu era nici el.

În weekend i-am trimis un mesaj kilometric pe Facebook, în care-mi ceream scuze și care mi s-a părut jalnic în timp ce-l scriam și la fel de jalnic când l-am recitit. În timp ce tastam, mi-am dat seama că n-aveam ce face pentru a drege lucrurile și că probabil tocmai îmi pierdusem singurul prieten adevărat pe care mi-l făcusem vreodată.

Comportamentul meu din toată luna octombrie a fost mai demn de milă decât aș fi crezut cu putință din partea mea. Plângeam în fiecare zi, nu reușeam să dorm ca lumea și mă înfuriam pe mine și dintr-un motiv și din celălalt. M-am îngrășat un pic, dar nu prea-mi păsa de chestia asta. Nu e ca și cum până atunci aș fi fost prea slabă.

În octombrie am avut și de lucru la greu. Aproape în fiecare seară îmi făceam temele. Aveam o grămadă de proiecte la arte și de scris eseuri la engleză în fiecare săptămână. Încercam să citesc o parte din bibliografia pentru interviul de admitere la Cambridge, dar nu reușeam să mă concentrez. Mi-am impus să citesc, totuși. Povestiri din Canterbury, Fii și amanți, Pentru cine bat clopotele. Dacă nu reușeam să intru la Cambridge, tot ce mă străduisem să fiu în toți anii de școală avea să se dovedească o risipă.

Într-o seară l-am văzut pe Aled venind pe strada dinspre gară, târând o valiză după el — se întorsese acasă la sfârșit de săptămână, am presupus. A fost cât pe-aci să-i fug în întâmpinare, dar mi-ar fi răspuns la mesajele de pe Facebook, dacă ar fi vrut să rămânem prieteni. Voiam să știu cum i se pare la facultate — fusese etichetat în câteva fotografii din Săptămâna Bobocilor pe Facebook, alături

de alți boboci, zâmbind, cu câte un pahar în mână, uneori în ținută de bal mascat. Nu știam dacă e fericit sau trist, dar m-am simțit oribil când m-am uitat la poze.

În mod evident nu mai eram vocea lui Toulouse în Universe City și nici nu mai făceam grafica. Aled a rescris povestea, surghiunind-o subit pe Toulouse din oraș. Treaba asta m-a întristat foarte tare, de parcă eu aș fi fost cea surghiunită.

Am primit o grămadă de mesaje pe Tumblr, în care eram întrebată de ce se întâmplase chestia asta. Le-am spus doar că așa curgea povestea — rolul lui Toulouse se încheiase.

Am primit o grămadă de mesaje pe Tumblr, în care eram întrebată de ce nu-mi mai apăreau desenele în episoadele din Universe City și de ce nu mai postasem desene în ultimul timp. Le-am zis că sunt stresată cu școala și că aveam nevoie de o pauză.

Am primit o grămadă de mesaje.

A fost cât pe-aci să-mi iau inima în dinți și să-mi șterg cu totul contul de Tumblr, dar nu mă simțeam în stare, așa c-am încercat să mă țin departe de el, cât de mult puteam.

Pe 1 noiembrie am împlinit optsprezece ani. Mă așteptam să mă simt altfel, dar, desigur, n-a fost cazul. Nu cred că vârsta are prea mult de-a face cu maturitatea.

Frances-de-la-școală

— Frances, pari așa de îmbufnată, mi-a spus Maya râzând. Ce s-a întâmplat?

În fiecare zi când luam prânzul cu „prietenele“ mele de la școală, mă simțeam cu un pas mai aproape de momentul în care aveam să-mi fac bagajul și să plec din oraș, eventual făcând autostopul până în Țara Galilor.

Prietenele mele de la școală nu erau fete rele. Doar că erau prietene cu Frances-de-la-școală — Frances cea tăcută și studioasă —, nu cu Frances-cea-adevărată — cea înnebunită după meme, fană a colanților cu model și în pragul unei căderi nervoase. Pentru că Frances-de-la-școală era foarte plictisitoare, nu le plăcea să stea de vorbă cu ea, de fapt, nici nu le păsa prea mult cum se simte. Frances-de-la-școală, începeam să-mi dau seama, n-avea cine știe ce personalitate, așa că nu puteam să învinovățesc pe nimeni că râdea pe seama ei.

Era pe la începutul lui noiembrie și-mi era din ce în ce mai greu să rămân Frances-de-la-școală.

I-am zâmbit Mayei.

— Haha, n-am nimic, sunt doar stresată.

„Doar stresată“ începea să capete aceeași conotație ca „n-am nimic“.

— Oh, Doamne, și eu, a spus și apoi a început să discute cu altcineva.

Raine s-a întors spre mine. Raine se așeza întotdeauna lângă mine la prânz și îi eram extrem de recunoscătoare pentru asta, deoarece era, practic, singura persoană cu care mă conversam.

— Ești sigură că n-ai nimic? m-a întrebat pe un ton mult mai puțin condescendent decât Maya. Arăți de parcă ți-ar fi rău, de fapt.

Am râs.

— Mersi!

A zâmbit.

— Nu! Vreau să zic — ah, vreau să zic doar că parcă n-ai prea fost în apele tale.

— Haha. Nu știu ce înseamnă asta.

— Încă ești supărată din cauza lui Aled?

Mi-a zis-o așa direct, încât mai că m-a pufnit din nou râsul.

— Parțial, aș zice… Doar că nu mi-a răspuns la niciunul dintre mesaje…

Raine m-a privit pentru o clipă.

— E o jigodie, a decretat, stârnindu-mi un hohot de râs oarecum șocat.

— Poftim? De ce?

— Dacă nu poate gândi rațional, cât să-și dea seama că i-ai fost prietenă în tot acest timp, ce rost mai are să încerci? În mod evident nu-i pasă îndeajuns de tine, încât să aprecieze relația dintre voi. N-ar trebui să-ți pese nici ție.

A clătinat din cap.

— N-ai nevoie de astfel de prieteni.

Știam că e mult mai complicat de-atât și știam că totul se întâmplase din vina mea și că nu meritam niciun fel de compătimire, dar tot m-am simțit bine când am auzit-o spunând lucrurile astea.

— Probabil, am zis.

Și apoi m-a îmbrățișat și mi-am dat seama că era prima dată când se întâmpla asta. Am strâns-o și eu în brațe, pe cât puteam de pe scaun.

— Meriți prieteni mai buni, mi-a spus. Ești un înger rupt din soare.

N-am știut ce să spun sau ce să cred. Doar am strâns-o în brațe.

Olimpiada de iarnă

— Frances, când ai interviurile la Cambridge?

Tocmai treceam prin dreptul ușii care dădea spre culise, în sala de festivități a școlii, când Daniel mi-a vorbit, pentru prima dată din septembrie. Stătea în dreptul cortinei, alături de un medaliat la olimpiada de iarnă, care venise să țină un discurs în fața elevilor din clasele mici.

În mod evident, Daniel avea motive întemeiate să fie supărat pe mine și, deoarece nu mai eram președinta Consiliului, n-aveam de ce să interacționăm, de fapt. Așa că nu mă mirasem când nici măcar nu-mi mai întâlnea privirea pe culoar.

Nu mă grăbeam nicăieri, așa c-am intrat în culise. Nici măcar nu-mi vorbise urât.

— Pe 10 decembrie, i-am spus.

Era pe la jumătatea lui noiembrie, așa că mai aveam câteva săptămâni până atunci. Nu citisem nimic din ce anunțasem în eseul personal că-mi propun să citesc. Pur și simplu n-avusesem timp și să mă pregătesc de interviuri, și să mă ocup de proiectele pentru școală.

— Ah, a spus. Și eu la fel.

Părea ușor schimbat față de ultima dată când stătusem de vorbă cu el. M-am gândit că și-o fi lăsat părul mai lung, dar nu puteam fi sigură, pentru că și-l pieptăna mereu peste cap, în creastă.

— Cum merge? l-am întrebat. Te simți pregătit? Știi tot ce trebuie… despre bacterii și… schelete… și chestii de-astea?

— Bacterii și schelete…

— Ce-i? Nu știu ce studiezi tu la biologie.

— Dar ai făcut și tu biologie pentru GCSE.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Nucleul este centrul coordonator al celulei. Membrana celulară — oare ce rol avea membrana celulară? Sper că tu știi. S-ar putea să te întrebe.

— Probabil că n-o să mă întrebe ce rol are membrana celulară.

— Dar ce-o să te întrebe?

M-a privit îndelung.

— Nimic din ce-ai înțelege tu.

— Noroc că nu vreau să intru la biologie, nu-i așa?

— Mda.

Am observat deodată că Raine era cu noi în culise. Tocmai îl descosea pe sportivul medaliat la olimpiadă și mi s-a făcut milă de el — era cu doar câțiva ani mai mare ca noi și avea un aer stângaci, mai curând de tocilar decât de atlet, foarte înalt, cu ochelari groși și blugi care-i veneau cam scurți. Părea ușor panicat la gândul că trebuia să le vorbească timp de douăzeci de minute unor elevi de gimnaziu, iar Raine îl ațâța. Se pare că fusese elev la colegiul din capătul opus al orașului, școala la care studiase Aled, și acum venise să vorbească despre succesul lui, realizări și chestii de-astea.

Daniel a observat că mă uit la ea și și-a dat ochii peste cap.

— Voia să-l cunoască.

— Oh.

— Oricum, uite care-i treaba, a continuat, privindu-mă în ochi. Am nevoie să mă ducă cineva cu mașina la Cambridge.

— Ai nevoie să te ducă cineva cu mașina…?

— Mda. Părinții mei lucrează, iar eu n-am destui bani să ajung de unul singur la Cambridge.

— Nu pot să-ți dea bani de tren?

A scrâșnit un pic din dinți, de parcă n-ar fi vrut să spună ce urma să spună.

— Părinții mei nu-mi dau bani pentru nimic. Și a trebuit să renunț la slujba pe care o aveam, ca să mă ocup de școală.

— Nu vor să-ți dea bani nici măcar pentru Cambridge?

— Nu li se pare c-ar fi mare chestie, a spus, clătinând un pic din cap. Nici măcar nu cred c-ar trebui să fac o facultate. Tata… Tata vrea să lucrez la el… are un magazin de produse electronice…

S-a poticnit.

M-am uitat lung la el. Și deodată mi s-a rupt sufletul de mila lui.

— Eu voiam să merg cu trenul, i-am zis. Mama lucrează.

Daniel a încuviinţat, lăsându-și privirea în pământ.

— Ah, OK. Mda. Nu-i nimic.

Raine s-a aplecat spre noi, de pe scaunul pe care stătea călare. Sportivul părea oarecum ușurat.

— Vă duc eu cu mașina, s-a oferit. Dacă vreți.

— Poftim? am întrebat.

— Poftim? a întrebat și Daniel.

— Vă duc eu.

Raine a zâmbit larg, lăsându-şi bărbia în palmă.

— La Cambridge.

— Dar o să ai ore, a spus Daniel imediat.

— Așa, și?

— Și… o să chiulești pur și simplu?

Raine a dat din umeri.

— O să-mi falsific o scutire. Îmi iese de fiecare dată figura.

În Daniel părea să se dea o luptă. În continuare mi se părea foarte ciudat faptul că Daniel i se destăinuise la beție unei fete cu care n-avea absolut nimic în comun. Dar, pe de altă parte, poate de-aia o și făcuse.

— Bine, a spus, încercând zadarnic să-și ascundă iritarea din glas. Mda. Ar fi excelent.

— Da, mulțumesc, am zis. E foarte drăguț din partea ta.

Preț de câteva secunde s-a lăsat o tăcere stânjenitoare, apoi un prof i-a făcut semn lui Daniel din capătul opus al scenei, invitându-l să intre și să-l prezinte pe medaliat, ceea ce a și făcut, după care sportivul a urcat pe scenă și Daniel a revenit în culise.

Eu și Daniel nu ne-am mai spus nimic cât a vorbit băiatul. Drept să spun, nu era un orator grozav — o tot lua pe arătură. Cred că ideea era să-și inspire auditoriul să învețe sârguincios și să le explice elevilor cum se construiește o carieră în sport și părea destul de sigur pe spusele lui, dar tot trântea chestii de genul „N-am fost foarte bun la învățătură“ și „M-am simțit cam înstrăinat de școală“ și „Cred că notele pe care le luăm la examene n-ar trebui să ne decidă viața“.

După ce-a terminat, eu și Daniel i-am zâmbit și i-am mulțumit pentru faptul că venise și alte chestii de-astea, iar el ne-a întrebat dacă se descurcase bine și, evident, i-am zis că da. Apoi l-a luat pe sus un prof, iar eu și Daniel am pornit-o înapoi spre sala de studiu.

Mergând pe culoar, l-am întrebat:

— Te vezi des cu Aled?

Iar el s-a uitat la mine și m-a întrebat:

— Știi despre noi, nu-i așa?

— Mda, am încuviințat.

— Păi, nu mai vorbește cu mine, mi-a zis.

— De ce?

— Nu știu. Pur și simplu, într-o zi nu mi-a mai răspuns la mesaje.

— Așa, din senin?

A ezitat și s-a clătinat un pic pe picioare, de parcă îl apăsa toată treaba asta, gata să-l strivească.

— Ne-am certat de ziua lui.

— Din ce cauză?

Nu știu de ce eram surprinsă. Oamenii te lasă în urmă mai repede decât pot eu să procesez. Te uită în câteva zile, fac poze noi, pe care le pun pe Facebook, și nu-ți mai citesc mesajele. Merg înainte și te împing în lături pentru că ai făcut mai multe greșeli decât era cazul. Poate că e corect. Ce drept am eu să judec, de fapt?

— Nu contează, a spus.

— Nu mai vorbește nici cu mine, i-am zis.

Și niciunul din noi n-a mai spus apoi nimic.

Spațiul cosmic

— S-a făcut cam târziu, nu-i așa, France? m-a întrebat mama, intrând în camera de zi cu o ceașcă de ceai în mână.

Mi-am luat ochii din laptop și m-am uitat năucă la ea. De cum m-am mișcat, m-a și luat o durere de cap.

— Cât e ceasul?

— Douăsprezece și jumătate.

S-a așezat pe canapea.

— Doar nu lucrezi tot pentru școală, nu? Ai lucrat la proiecte în fiecare seară săptămâna asta.

— Trebuie doar să termin paragraful ăsta.

— Peste șase ore va trebui să te trezești.

— Mda, termin imediat.

A sorbit din ceai.

— Așa faci mereu. Nu-i de mirare c-ai început să ai dureri pe fond de stres.

Chiar începusem să am dureri bizare undeva în capul pieptului de fiecare dată când mă așezam într-o anumită poziție. Uneori mi se părea că am un atac de cord cu încetinitorul, așa că încercam să nu mă gândesc prea mult la asta.

— Cred c-ar trebui să te culci, mi-a spus.

— Nu pot! m-am răstit la ea, mai tare decât îmi propusesem. Efectiv nu pot. Nu înțelegi. Trebuie să predau proiectul ăsta mâine, la

prima oră, așa că trebuie să-l termin acum.

Mama a rămas tăcută o clipă.

— Ce-ar fi să mergem la film weekendul ăsta? Să iei o mică pauză de la toate chestiile astea legate de Cambridge. Filmul ăla cu spațiul cosmic a fost lansat acum câteva săptămâni.

— N-am timp. Poate după interviuri.

— Bine, a încuviinţat, apoi s-a ridicat. Bine.

Şi a ieşit din cameră. Am terminat eseul pe la 1 dimineața și m-am culcat. M-am gândit c-aș putea să ascult ultimul episod din Universe City, pentru că încă nu apucasem, dar m-am simțit prea obosită și nu aveam chef de asta, așa c-am rămas întinsă pe pat, așteptând să mă ia somnul.

Ură

De câteva săptămâni, evitasem să intru pe Tumblr. Întotdeauna mă așteptau o grămadă de mesaje în care eram întrebată de ce nu mai postasem de ceva vreme și mi se amintea că nu mai desenasem nimic de mai bine de-o lună.

Și, ca s-o spun pe-a dreaptă, fanii mă băgau în sperieți.

Acum că toată lumea știa cine e Aled Last în viața reală, cei care urmăreau tagul Universe City au trecut printr-o fază în care postau și redistribuiau orice fotografie cu Aled. Ce-i drept, nu erau prea multe. Câteva poze furate de pe contul lui personal de Facebook. O poză furată de pe pagina de Facebook a clubului Johnny R's. Una neclară, făcută pe stradă, la universitate. Din fericire, după ce mai multe persoane au scris că toată chestia asta era o încălcare abjectă a intimității unui om care în mod evident voia să rămână anonim, majoritatea fanilor n-au mai postat fotografii.

Și totuși, nimeni nu părea să știe nimic despre el. Nu știau câți ani are, unde locuiește, ce studiază. Aled n-a confirmat nimic pe Twitter — pur și simplu a ignorat toată povestea, de parcă nu se întâmpla nimic. Și, treptat, lumea a pus punct discuțiilor despre el și a revenit la discuțiile despre Universe City. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

În mare, am început să-mi spun că, de fapt, nu era așa de grav cum crezuserăm cu toții.

Până la sfârșitul lunii noiembrie.

Atunci situația s-a agravat considerabil.

Prima postare care a circulat în rândul fanilor a fost o poză nouă cu

Aled.

Era așezat pe o bancă de piatră, în ceea ce părea să fie o piață publică. Nu fusesem până atunci în orașul în care studia, dar am presupus că acolo fusese pozat. Avea o sacoșă de la Tesco într-o mână și se uita la ecranul telefonului. M-am întrebat cui îi trimitea mesaj.

Părul îi crescuse din nou și îi cădea peste ochi și aproape că aducea cu Aled cel pe care-l cunoscusem mai bine în mai.

Poza nu era însoțită de niciun mesaj, iar blogul de Tumblr care o postase nu primea comentarii, așa încât cei care voiau să critice persoana care postase nu puteau s-o facă decât redistribuind poza, ceea ce s-a și întâmplat, astfel că în vreo două zile ajunsese la 20 000 de redistribuiri.

A doua postare nici măcar nu apăruse pe un blog cu tagul Universe City.

troylerphandoms23756

hei, deci am ascultat și eu „Universe City“, deoarece mi l-a recomandat phil recent, dar… mai are cineva impresia că e, gen… super-elitist? Adică scris din perspectiva cuiva crescut în puf? Toată chestia e o metaforă complexă despre cât de varză e sistemul educațional după părerea autorului, nu-i așa? Sunt oameni care fac foamea în țări din lumea a treia, ca să ajungă să studieze, lmao… Adică, „Universe City“ = „universitate“… nu e tocmai subtil, este? lol

Zeci de bloguri cu tagul Universe City au redistribuit postarea, cu tot soiul de comentarii acide, și mai că mi-a venit să le zic și eu vreo două — era o afirmație absolut absurdă.

Pe de altă parte, parcă Aled spusese ceva despre faptul că nu vrea să meargă la facultate. Nu? Sau glumise?

Și apoi a apărut și a treia postare, de pe blogul care postase poza făcută pe furiș, cu Aled prin oraș.

Persoana a postat o nouă fotografie cu Aled. Imaginea era destul de întunecată, iar Aled tocmai descuia o ușă. Pe zidul clădirii se citeau clar cuvintele „St John's College".

Altfel zis, oricine vedea poza avea să-și dea seama unde locuiește.

De data asta era și un text sub fotografie:

youngadultmachine

îl omor pe aled last jigodie crescută în puf e rău ce face, educația e un lux și nare dreptul să le bage îndoieli în cap la copii despre ce-au de făcut. Ne spală copii pe creier.

Mi s-a întors stomacul pe dos când am citit.

Doar nu vorbea serios, nu?

Era imposibil să-ți dai seama dacă persoana care postase textul era cea care făcuse și poza.

Nu știam ce să cred.

Era doar ură. Ură pe net.

Universe City era doar o poveste — o poveste de aventuri SF minunată, care-mi oferea un scurt răgaz de fericire preț de douăzeci de minute, în fiecare săptămână. Nu avea vreo semnificație profundă. Dacă ar fi existat vreuna, Aled mi-ar fi zis.

Nu-i așa?

UNIVERSE CITY: Ep. 140 — totul e în regulă

UniverseCity 96 231 de vizualizări

vă închipuiți că e doar o glumă?

Derulați în jos, pentru a citi transcrierea înregistrării > > >

[…]

Mă întreb de ce mă ascultați, de fapt! Doar dați drumul la radio în fiecare săptămână, ca să ascultați o poveste amuzantă despre cum elimină nerodul de Radio și prietenii lui un nou monstru și cum dezleagă misterul, de parcă am fi gașca din Scooby Doo în secolul XXVI? Vă și văd. Râdeți cu poftă în timp ce noi suntem aici, ne stingem sufocați de gazele de eșapament, suntem uciși în somn. Pun pariu că ați putea să ne contactați, dar nu vă deranjați. Ați ascultat măcar o vorbă din ce-am zis până acum?

Sunteți la fel ca toți cei pe care-i cunosc din lumea dinainte. Niciodată nu vă obosiți să faceți nimic.

[…]

Guy Denning

— Frances… nu te-aș sfătui să-ți lipești fața de birou după ce-am folosit henna, mi-a spus Raine în timpul orei de arte plastice, pe la începutul lui decembrie.

Tocmai lucram la o reproducere a unui portret de-ale lui Guy Denning în cărbune și cretă — proiectul meu avea ca temă izolarea. Raine tocmai aplica henna pe o mână scheletică din hârtie creponată — proiectul ei era despre rasismul la adresa hindușilor în Marea Britanie.

M-am tras înapoi și mi-am dus mâna la față.

— M-am mânjit?

Raine s-a uitat concentrată la mine.

— Nu, ai scăpat.

— Pfiu.

— Ce-i cu tine?

— Mă doare capul.

— Iar? Băi, ar trebui să mergi la un control.

— E doar pe fond de stres. Și pentru că nu m-am odihnit.

— Nu se știe niciodată. Ai putea să ai ditamai tumora pe creier.

M-am strâmbat.

— Te rog, nu pomeni de tumori pe creier. Sunt ultra-ipohondră.

— Poate că te paște un anevrism.

— Te rog să taci.

— Cum merge, fetelor?

Profesoara noastră de desen, domnișoara García, a apărut deodată lângă banca noastră, de parcă tocmai se teleportase. Am tresărit așa de tare, încât aproape că mi-am întins cărbunele pe desen.

— Bine, am zis.

Mi-a studiat lucrarea și apoi s-a așezat pe scaunul de lângă mine.

— Te descurci bine.

— Mulțumesc!

A lovit hârtia cu degetul.

— Te pricepi foarte bine să reproduci ceva, dar adaptând subiectul la stilul tău. Nu desenezi doar fotografic — chiar dai o nouă interpretare imaginii. O revendici.

M-au bucurat cumva spusele ei.

— Mulțumesc…

M-a studiat prin ochelarii ei cu rame pătrate, strângându-și jerseul tricotat în jurul trupului.

— La ce facultate vrei să mergi, Frances?

— La Litere.

— Oh, serios?

Am râs.

— Vă miră?

S-a aplecat peste bancă.

— Nu știam că te pasionează. Credeam c-o să optezi pentru ceva mai practic.

— Oh… cum ar fi?

— Păi, mereu m-am gândit c-o să studiezi arte plastice. Poate mă înșel, dar chiar pare să-ți placă.

— Păi, da…

Am ezitat. Nici măcar nu-mi trecuse prin minte să fac arte. Întotdeauna îmi plăcuse, dar ideea de-a obține o diplomă în așa ceva… ar fi oarecum inutil, nu? Și ce rost ar avea, când luam note așa de bune la materii mai utile? Mi-aș irosi potențialul.

— Dar nu pot să-mi aleg specializarea în funcție de ce mi-ar plăcea.

Domnișoara García a ridicat din sprâncene.

— Ah.

— Oricum, deja mi-am depus dosarul. Săptămâna viitoare am interviurile la Cambridge.

— Da, desigur.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare, iar domnișoara García s-a îndreptat de spate și ne-a spus:

— Țineți-o tot așa, fetelor.

Și apoi s-a îndepărtat.

Am tras cu ochiul la Raine, dar ea era concentrată din nou la aplicarea vopselei cu henna. Nu-și depusese dosarul la facultate, spre exasperarea conducerii — în schimb, își depusese candidatura la câteva stagii în cadrul unor companii. Voiam să-i cer părerea, dar nu știa cât de pasionată eram de desen, așa că probabil nu m-ar fi putut ajuta.

M-am uitat din nou la reproducerea la care lucram. Era chipul mânjit al unei fete cu ochii închiși. M-am întrebat dacă Guy Denning făcuse vreo facultate, deoarece era unul dintre artiștii mei preferați, așa încât m-am hotărât să fac niște investigații când ajungeam acasă.

Conform paginii de Wikipedia, își depusese dosarul la o mulțime de școli de artă și nu fusese admis la niciuna.

Apasă pe play

Cu trei zile înaintea interviurilor pentru Cambridge, mi-am dat seama că nu mai ascultasem niciun episod din Universe City de trei săptămâni. Nici nu mai urmărisem Twitterul lui Aled. Nu mai intrasem pe Tumblr. Nu mai desenasem nimic.

Nu era mare chestie. Doar că mă simțeam aiurea. Credeam că-mi plac toate chestiile astea, dar poate că, de fapt, pe mine scria profesor universitar. Tot dădeam laoparte aspecte ale personalității mele, dar mi se părea că mă învârt în cerc. De fiecare dată când credeam că m-am lămurit ce-mi place, începeam să am îndoieli. Poate că pur și simplu nu-mi mai plăcea nimic.

Eu și Aled fuseserăm prieteni buni — era imposibil să se mintă în privința asta. El hotărâse să pună capăt prieteniei noastre și să nu mai vorbească niciodată cu mine, așa că de ce m-aș fi întristat? El era cel care greșise. N-avea niciun drept să se supere pe mine. Eu eram cea care trebuise să redevină Frances-de-la-școală, tăcută, plictisitoare, stresată, obosită. El se distra de minune la facultate, iar eu dormeam cinci ore pe noapte și abia dacă schimbam o vorbă cu două persoane pe zi.

Am căutat un episod din Universe City, dar nu m-am simțit în stare să apăs pe „play“, pentru că aveam de lucru și treaba asta era mai importantă.

UNIVERSE CITY: Ep. 141 — ziua în care n-am făcut nimic

UniverseCity 85 927 de vizualizări

Azi n-am făcut nimic.

Derulați în jos, pentru a citi transcrierea înregistrării > > >

[…]

În fiecare săptămână se întâmplă ceva și totul pare cusut cu ață albă. Adevărul e, amice, că uneori n-am nimic de împărtășit. Uneori poate c-o înfloresc un pic, doar ca să am ceva incitant de povestit. Mai ții minte când ți-am zis c-am coborât în zbor cu BOT22 în Piața Leftley? Păi — a fost o minciună. Nu era decât un BOT18. Am mințit. Chiar am mințit. Și îmi pare rău.

Mă simt ca un BOT18 uneori. Vechi și ruginit, adormit și chinuit de dureri. Rătăcesc prin oraș, pierdut, mă învârt în cerc, singur. Nu mi-a mai rămas nicio rotiță în inimă, niciun segment de cod în creier. Doar energie cinetică, sunt împins ușurel înainte de forțe exterioare — zgomot, lumină, undele de praf, cutremurele. Sunt mai rătăcit ca oricând, prieteni. Se observă?

Mi-aș dori să mă salveze cineva în curând. Oh, cât mi-aș dori asta. Mi-aș dori asta. Mi-aș dori-o nespus.

[...]

Ce altceva ai putea face?

La 9 dimineața, în ziua interviurilor de admitere la Cambridge, Raine a tras în fața casei mele în Ford Ka-ul ei mov. Mi-a trimis mesaj: „HEI, AM AJUNS“, iar eu i-am răspuns „vin imediat, băi“, deși n-aș fi vrut de nicio culoare să ies pe ușă.

Aveam în geantă cele două eseuri pe care le depusesem deja, ca să le pot reciti pe drum. Mai aveam la mine o sticlă de apă, un pachet de bomboane mentolate, câteva episoade din Universe City descărcate pe iPod, ca să mă liniștească, și un mesaj de încurajare de la mama, pe care mi-l scrisese sub o poză cu Beyoncé, scoasă la imprimantă. Înainte să plece la lucru, mama mă strânsese tare în brațe și-mi spusese s-o țin la curent pe Messenger și s-o sun imediat după interviu. Treaba asta mă liniștise un pic.

Purtam o ținută care, după mine, era combinația perfectă între „sunt o tânără precoce, sofisticată și inteligentă“ și „nu cred că felul în care sunt îmbrăcată ar trebui să vă influențeze decizia“, anume blugi mulați bleu, un pulover negru foarte banal, purtat peste o cămașă verde în carouri. În mod normal, nu m-aș îmbrăca așa, dar mi s-a părut că aveam un aer oarecum intelectual, în care mă regăseam întrucâtva.

Pe scurt, nu eram deloc în apele mele. Am presupus că din vina emoțiilor.

Raine m-a urmărit din priviri în timp ce urcam în mașină.

— Arăți foarte banal, Frances, mi-a spus când m-am așezat pe scaunul din stânga ei.

— Bun, am zis. Nu vreau să-i sperii.

— Eu speram c-o să porți niște colanți țipători. Sau geaca neagră de blugi.

— Nu cred că se poartă așa ceva la Cambridge.

Am râs amândouă cu poftă și am luat-o din loc spre casa lui Daniel.

Locuia chiar în centrul orașului, vizavi de un Tesco Express, într-o casă foarte îngustă, dintr-un şir care nu avea alee la stradă. Lui Raine i-a luat trei minute bune să parcheze ca lumea.

I-am trimis lui Daniel un SMS — aveam numărul lui acum — și, când a ieșit din casă, era în uniforma lui obișnuită.

Am coborât din mașină, ca să poată urca el pe bancheta din spate.

— Ai optat pentru uniforma de-a doișpea, deci?

M-a măsurat din priviri.

— Credeam că asta poartă toată lumea.

— Da?

A ridicat din umeri.

— Așa am crezut. Poate că greșesc.

S-a întors și-a urcat în mașină. Emoțiile mele cu privire la ziua care urma se amplificaseră cel puțin întreit.

— Daniel, pui paie pe foc, amice, i-a spus Raine, dându-și ochii peste cap. Oricum aveam cu toții emoții la greu.

— Și tu?

Daniel a râs în timp ce eu mă urcam la loc în mașină.

— Tu nici măcar n-ai interviuri. O să stai la Costa Coffee șase ore și-o să te joci Candy Crush.

— Ba s-avem pardon, am mari emoții pentru voi. Și m-am lăsat de Candy Crush acum două luni.

Replica m-a făcut să râd din nou și, pentru prima dată de când căzuserăm de acord să facem treaba asta, m-am bucurat cât de cât

că nu mergeam singură la interviuri.

Drumul până în Cambridge durează două ore și jumătate. Daniel stătea pe bancheta din spate, cu căștile pe urechi, fără să zică nimic. Drept să spun, nu-l învinovățeam. Mie-mi sălta stomacul o dată la câteva minute și aveam senzația c-o să dau la boboci cât de curând.

Raine n-a insistat nici ea să facem conversație și i-am fost recunoscătoare pentru asta. Și m-a lăsat să aleg muzica de pe iPod-ul ei. Am ales câteva remixuri de la Bon Iver și apoi mi-am recitit eseurile timp de o jumătate de oră, după care m-am uitat pe geam aproape tot drumul. Autostrada avea ceva liniștitor.

Tot ce făcusem în anii de școală mă purtase spre acest moment.

Aflasem ce înseamnă Oxford și Cambridge când aveam nouă ani, iar de-atunci am știut că acolo trebuia să merg, fără îndoială.

Ce altceva ai putea face, când ai cele mai bune note din clasă, invariabil, an de an?

De ce aș irosi o asemenea ocazie?

Lucruri care nu ajută

— Zău, să fiu a naibii, a exclamat Raine în timp ce înaintam prin Cambridge. Zici că l-au făcut din caviar.

Era aproape ora prânzului. Primul meu interviu era la două, Daniel avea unul la două și jumătate. Încercam să nu fac un atac de panică.

— Totul bate în cafeniu, a continuat Raine. Adică, nu prea vezi gri. Zici că-i un decor de film.

Drept să spun, locul era superb. Părea aproape artificial în comparație cu orășelul nostru gri, tern. Râul din Cambridge părea desprins din Stăpânul inelelor, în timp ce râul care trece pe la noi prin sat pare mai curând genul de loc unde riști să descoperi cărucioare de cumpărături aruncate sau chiar un cadavru.

După vreo zece minute în care am tot virat la întâmplare încoace și încolo, am reușit să găsim un loc de parcare. Raine nu știa sigur dacă era tocmai legal să parcheze acolo, dar s-a hotărât să nu se frământe prea mult pe tema asta. Eu m-am stresat la greu, dar ea conducea, așa că nu prea aveam ce să zic. Daniel părea să fie deja în altă dimensiune și nu prea percuta la nimic din ce-i spuneam.

Câteva dintre colegiile din Cambridge arătau ca niște palate. Le văzusem în poze, desigur, dar pozele nici nu se comparau cu realitatea.

Nici măcar nu părea să fie lumea reală.

Am găsit rapid un Starbucks.

— Îmi retrag spusele, cum c-ar fi totul cafeniu pe-aici, a comentat Raine, odată ce ne-am instalat. N-am văzut nici măcar o persoană de culoare de când am ajuns.

Deși părea oarecum stingherită, ceea ce era de înțeles, pentru că ieșea în evidență cu părul ei ras, geaca de aviator de un albastru pastelat și adidașii cu talpă groasă.

— Că bine zici!

Am luat o gură de cafea, dar nu eram sigură dacă voi fi în stare să mănânc vreun pic din sendvișul pe care mi-l luasem. Daniel venise cu pachet de acasă și mi-am amintit de Ron Weasley în trenul spre Hogwarts, văzând sendvișurile împachetate în celofan. Nu c-ar fi mâncat ceva — stătea complet nemișcat, bâțâind doar dintr-un picior.

Raine s-a rezemat de spătarul scaunului și s-a uitat lung la noi pentru o clipă.

— Păi, am câteva lucruri de spus, ne-a zis apoi.

— Mai bine nu, a protestat Daniel imediat.

— Lucruri care să vă ajute.

— Nimic din ce spui tu n-o să ne ajute.

— Atunci… lucruri care nu ajută.

Daniel i-a aruncat o privire menită să spună „Vedea-te-aș moartă“.

— Fraților, mă gândesc în felul următor, dacă voi doi nu reușiți să intrați la Cambridge, atunci cine ar putea să intre?

Și eu, și Daniel ne-am uitat la ea.

— Chestia asta chiar nu ne ajută, a zis Daniel.

— Pe bune acum.

Raine a întins mâinile.

— Voi sunteți cei mai buni din anul nostru din, de când, dintr-a șasea? Și pun pariu că ați fost primii din an și în școala generală. Adică — dacă voi doi nu reușiți să intrați la Cambridge, atunci chiar

nu înțeleg cine ar intra.

N-am mai spus nimic.

— Și dacă o dăm în bară la interviuri? am întrebat încet.

— Mda, a încuviinţat Daniel.

Raine a părut să se blocheze un pic, apoi a zis:

— Păi, nu cred c-o să se întâmple. Amândoi știți o grămadă de chestii despre materia voastră, amândoi sunteți niște genii.

A rânjit, arătând spre sine.

— Gen, dacă aș încerca eu să susțin un astfel de interviu, probabil c-ar trebui să mă ridic și să plec. Sau să le dau șpagă ca să intru.

Am râs înfundat. Până și Daniel a zâmbit un pic.

Ne-am mâncat prânzul, după care eu am pornit-o spre colegiul la care voiam să intru — îl alesesem pentru că era unul dintre cele mai cunoscute, unul de nivel foarte înalt. Raine m-a strâns tare de tot în brațe înainte să plec. Daniel a înclinat oarecum din cap, dar chiar și gestul ăsta mi s-a părut liniștitor, în felul lui. I-am trimis mesaj mamei, informând-o că urma să intru, și ea mi-a scris că are încredere în mine. Mi-aș fi dorit să am și eu încrederea ei, drept să spun.

Era doar din cauză că aveam emoții. Mă simțeam aiurea din cauză că aveam emoții. Atâta tot.

Planul meu inițial, la care mă gândisem cu luni în urmă, fusese să ascult un episod din Universe City, ca să mă liniștesc înainte să intru în clădire. Nu mai voiam să fac asta.

Un student m-a condus în colegiu. Avea un zâmbet larg, un accent foarte sclivisit și purta sacou de bunăvoie.

După cum mă așteptasem, cu o jumătate de oră înainte de interviu mi s-a înmânat un petic de hârtie cu o poezie pe o parte și un scurt fragment de roman pe verso. Le-am citit așezată pe o canapea, în

biblioteca colegiului. Nu prea aveau vreo noimă, dar am încercat să identific metaforele. Fragmentul de roman zicea ceva de o peșteră. Nici măcar nu mai țin minte despre ce era poezia.

Și apoi jumătatea de oră a trecut și simțeam că-mi transpiră palmele și că inima mi-a luat-o la goană. Toată viața mea mă purtase spre acest moment — viitorul meu avea să depindă de asta. Trebuia doar să par inteligentă, entuziastă, originală, cu mintea deschisă. Studenta ideală la Cambridge — stai așa, cum suna oare? Mă uitasem la toate interviurile date ca model pe site-ul universității. Oare trebuia să dau mâna cu cei care mă intervievau? Nu mai țineam minte. Fata care intrase înaintea mea era îmbrăcată la costum. Oare toată lumea era la costum? Arătam ca și cum nu mă ducea vreun pic mintea? Oare îmi pusesem telefonul pe „mut“? Dacă o dădeam în bară? Oare ăsta avea să fie sfârșitul? Dacă o dădeam în bară acum, după atâtea nopți nedormite, după ce citisem atâtea cărți și poezii tot anul? Dacă îmi irosisem timpul? Dacă tot efortul fusese în zadar?

Boșorogi albi

Ambii intervievatori erau boșorogi albi. Sunt sigură că nu toți cei care te intervievează la Cambridge intră în categoria asta și, la al doilea interviu pe care l-am avut în ziua aia, din comisie făcea parte și o femeie, dar la primul interviu am avut parte de boșorogi albi și nu m-a mirat chestia asta.

Nu s-au oferit să dea mâna cu mine, așa că n-am inițiat nici eu gestul.

Interviul meu a decurs cam așa:

BOȘOROGUL ALB (B.A.) #1: Deci, Frances, văd că ai optat pentru arte plastice la A-level, pe lângă engleză, istorie și politică. Și ai făcut matematică la AS-Level. De ce ai ales o combinație de materii așa diverse?

FRANCES: Oh… păi, știți, dintotdeauna m-au interesat diferite materii. M-am gândit doar că, la A-level, știți, ar fi bine să, cumva, s-o țin tot așa, știți, să-mi folosesc ambele emisfere ale creierului, să am o experiență de învățare mai largă… mai vastă. Îmi plac mai multe materii, deci, da.

B.A. #1: [clipește și dă din cap]

B.A. #2: Iar în eseul tău ai scris că romanul care ți-a stârnit interesul pentru studiul literaturii engleze a fost [se uită la foaie] De veghe în lanul de secară, de J.D. Salinger?

FRANCES: Da!

B.A. #2: Ce anume din cartea respectivă te-a inspirat, mai exact?

FRANCES: [complet nepregătită pentru o astfel de întrebare] Ah… da. Păi, cred că m-am regăsit mai ales în teme, știți, în tema dezamăgirii și a alienării, [râde] știți, experiențele tipice prin care trec adolescenții! Ăă, dar da, au fost nenumărate chestii în cartea aia, care m-au interesat sincer, adică, din punct de vedere academic, cum ar fi, ăă… Unul dintre lucrurile care mi-au plăcut a fost felul în care Salinger a surprins cumva limbajul adolescenților din anii ’40 și ’50? A fost prima dată când am citit o carte de pe vremuri — mă rog, o carte clasică — care să mi se pară, știți, că suna autentic? Am simțit o conexiune reală cu protagonistul, cred… și am vrut să înțeleg de ce.

B.A. #2: [dă din cap și zâmbește, dar nu pare să fi auzit nimic din ce-am zis]

B.A. #1: Deci, Frances, bănuiesc că întrebarea principală este: de ce vrei să studiezi literatură engleză?

FRANCES: [o pauză oribilă] Păi… [încă o pauză oribilă — de ce nu-mi venea nimic în minte?] Păi, am… mi-a plăcut dintotdeauna literatura engleză. [O a treia pauză oribilă. Zău așa. Ai mai multe motive. Nu-i nimic. Nu te grăbi.] Literatura engleză a fost dintotdeauna materia mea preferată. [Nu-i adevărat, este?] Mi-am dorit cu pasiune să studiez asta la facultate, de când eram mică. [Ce bălării! Va trebui să termini cu textele astea de roboțel, dacă vrei să te creadă.] Îmi place să analizez texte și să aflu mai multe despre… despre context. [Nu înțeleg de ce te porți așa? Ai zice că minți.] Cred că o specializare în literatură mi-ar da imboldul de a citi mult mai mult. [Stai așa, vrei să zici că nu citești deja o grămadă? De ce candidezi, de fapt, la un program de literatură engleză?] Cred… [De ce candidezi la un program universitar de literatură?] Cred că dintotdeauna… [Dintotdeauna ce? Dintotdeauna te-ai mințit pe tema asta? Ai crezut dintotdeauna că ești pasionată de ceva care nu te pasionează, de fapt?]

B.A. #2: Ei bine, hai să trecem la altceva.

Singurul lucru special

Imediat după asta, a trebuit să dau un examen în care mi se cerea să compar două fragmente de proză. Nu mai țin minte despre ce era vorba și nu mai țin minte ce-am scris. Eram într-o sală cu încă vreo douăzeci de persoane și trebuia să stăm cu toții la aceeași masă mare. Eu mă tot foiam și, spre sfârșit, toată lumea părea să fi scris mai mult decât mine.

Și apoi am avut al doilea interviu, care a mers în mare cam la fel ca primul.

Când m-am întors la Starbucks, Raine citea un ziar. Și-a ridicat privirea și a împăturit ziarul.

M-a izbit să constat ce prietenă extraordinară era.

N-avusese niciun motiv să ne aducă până aici. Probabil că ne aștepta de trei ore.

— Cum a mers, băi?

— Ăă…

Fusese oribil. Pe la jumătatea interviului de admitere îmi dădusem seama că nu vreau să studiez materia pentru care candidam la o universitate la care țînteam să merg de cel puțin zece ani. Mă blocasem, uitasem să torn vrăjeli și îmi spulberasem orice șansă de a fi admisă.

— Nu știu. Cred c-am dat ce aveam mai bun.

Raine m-a privit o clipă.

— Păi… asta e de bine? Doar atât poți să faci.

— Mda, exact.

Dar nu asta făcusem, nu-i așa? Mă pusesem în cea mai proastă lumină. Cum de nu anticipasem treaba asta? Cum de lăsasem lucrurile să ajungă așa departe?

— Probabil ajută faptul că te duce mintea, a spus, râzând încetișor.

Şi-a coborât privirea și deodată părea foarte tristă.

— Eu una trăiesc cu teama c-o să ajung pe străzi, sau ceva de genul ăsta. Mi-aș dori ca notele să nu ne decidă întreaga viață.

„Ajută“, mi-am zis, e o formulare bună.

Eu și Raine ne-am învârtit prin Cambridge o vreme, cât era Daniel la al doilea interviu. Raine explorase deja o bună parte din campus, așa că m-a dus în toate locurile care i se păreau demne de văzut, între care un pod vechi peste râu și o cafenea la care aveau milkshake-uri.

Pe la șase și jumătate ne-am întors la Starbucks, iar între timp ar fi trebuit să se termine și interviul lui Daniel, așa încât i-am zis lui Raine c-o să încerc să dau de el, ca să nu se întoarcă de unul singur pe întuneric. Raine mi-a atras atenția că în cazul ăsta trebuia să merg eu de una singură pe întuneric, până la colegiul lui. I-am propus să vină și ea, dar s-a smiorcăit și mi-a zis că n-are chef să se miște, pentru că reușiserăm să ocupăm canapelele din colț.

Așa că i-am ieșit doar eu înainte lui Daniel, cu un pahar pe jumătate plin de latte cu lichior de ouă. Chiar n-aveam chef să mai stau la Starbucks oricum.

King’s College, la care voia să intre Daniel, arăta ca un palat, chiar și din unghiul din care-l priveam eu pe întuneric. Era o clădire imensă, albă, în stil gotic, și nu semăna deloc cu colegiul stil căsuță rustică la care candidam eu. Chiar era locul ideal pentru Daniel.

L-am văzut stând de unul singur pe un zid jos de cărămidă, cu fața scăldată în lumina telefonului, înfofolit într-o geacă groasă, vătuită. Încă i se vedeau costumul și cravata pe dedesubt și, sincer, părea de-al locului. Chiar mi-l imaginam pe la douăzeci și unu de ani,

îndreptându-se spre catedrală pentru ceremonia de absolvire, într-o robă de fițe sau râzând cu un tip pe nume Tim în drum spre clubul de dezbateri, unde Stephen Fry urma să țină un discurs despre privatizarea NHS-ului.

Și-a ridicat privirea când am ajuns în dreptul lui. Am schițat un zâmbet stângaci, cu buzele strânse, tipic pentru Frances.

— Hei, i-am zis, așezându-mă lângă el.

A încercat să-mi zâmbească, dar nu prea i-a ieșit.

— Ești bine?

Nu-mi dădeam foarte bine seama dacă plânsese.

Dar părea foarte plauzibil.

— Mda, a spus, oftând, dar nu era așa.

S-a lăsat deodată în față, cu coatele pe genunchi și cu capul în mâini.

Se vedea de la o poștă că nu se simte bine.

— Doar că… trebuie neapărat să intru, a spus. E singurul lucru… N-am…

S-a îndreptat din nou, fără să se uite la mine.

— Când aveam treisprezece ani, am obținut un premiu la școală… Am luat cel mai mare punctaj la CAT dintre toți cei care susținuseră vreodată testul la școala noastră…

Tot bâțâia din picior. A clătinat din cap, râzând.

— Și am fost așa de… Mă gândeam că sunt tare deștept. Am crezut că-s cel mai deștept om din lume.

A scuturat iar din cap.

— Dar acum… Sunt doar… Când ajungi la vârsta asta, îți dai seama că nu ești special, de fapt.

Avea dreptate. Eu nu eram vreo persoană specială.

— Eu… doar atât am, a spus. E singurul lucru special la mine.

Era pasionat de materia lui, măcar atâta lucru știam. Spre deosebire de mine.

Mi-a aruncat o privire. Părea obosit, avea părul răvășit și dădea încontinuu din picior.

— Ce-i cu tine aici?

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de sprijin moral, i-am spus, apoi mi-am zis că eram o scârbă să-i spun asta, așa c-am continuat. Pe deasupra, e periculos pentru un tânăr să umble de unul singur pe întuneric.

Daniel a pufnit.

Am rămas tăcuți o clipă, uitându-ne la strada întunecată și la magazinul pustiu de vizavi.

— Vrei niște latte cu lichior de ouă? l-am întrebat, întinzându-i paharul. Parcă ai bea țărână.

L-a studiat ca și cum ar fi fost ceva dubios, dar apoi a luat paharul şi a gustat.

— Mulțam.

— N-ai de ce.

— Ce facem acum?

— Mergem acasă, mă gândesc. Eu efectiv deger aici.

— Sună bine.

S-a lăsat din nou tăcerea.

— Interviul a decurs chiar așa nasol? l-am întrebat.

Daniel a râs în barbă. Nu-l mai văzusem făcând asta altfel decât la

beție.

— Chiar trebuie să vorbim despre interviu?

— Oh. Nu. Scuze.

A tras aer în piept.

— N-a fost nasol. Doar că n-a fost perfect.

A clătinat din cap.

— Ar fi trebuit să fie perfect.

— Cred că ești prea exigent cu tine.

— Nu, sunt doar realist, mi-a spus, trecându-și o mână prin păr. La Cambridge nu sunt acceptați decât cei mai buni. Așa că trebuie să fiu printre cei mai buni.

— Aled ți-a urat baftă măcar?

A râs.

— Aled… uau! Tu chiar zici tot ce-ți trece prin cap, nu-i așa?

— Doar ție.

Am clătinat din cap.

— Scuze, asta a sunat aiurea.

— Ha. Păi, nu, nu mi-a urat baftă. Doar ți-am zis că nu mai vorbim, nu?

— Mda.

— Nu vorbește nici cu tine?

— Nu.

— Oh. Mă așteptam să vă fi împăcat până acum.

Părea aproape înciudat.

— Cred că s-ar împăca mai întâi cu tine…, am început, dar Daniel a râs, întrerupându-mă.

— Chiar crezi asta? m-a întrebat, clătinând din cap. Uau. Chiar ești mai bătută în cap decât credeam.

M-am foit stingherită.

— Cum adică?

S-a întors spre mine, privindu-mă șocat.

— Ești mai bună decât mine pe toate planurile, Frances. Chiar crezi că ține mai mult la mine decât la tine?

— C-cum?…, m-am bâlbâit. Dar ești… ești iubitul lui. Și cel mai bun prieten al lui.

— Nu, nu sunt. Sunt doar un tip cu care se sărută uneori.

Săruturi copilărești

A început să bureze și străzile păreau mult mai puțin cochete pe întuneric. Daniel ținea în mână paharul pe jumătate gol de la Starbucks, lovindu-l de genunchi.

A râs și m-a privit din nou, de parcă se săturase să mai fie răutăcios cu mine.

— Acum o să facem chestia aia în care îți depăn povestea vieții mele?

— Doar dacă vrei…

— Dar vrei să știi, nu-i așa? Vrei să știi care-i treaba cu noi.

Voiam.

— Oarecum, am recunoscut.

Daniel a luat o gură de cafea.

— Și vreau să-l înțeleg mai bine pe Aled, i-am spus.

A ridicat din sprâncene.

— De ce?

Am dat din umeri.

— Nu înțeleg, de fapt, niciunul dintre lucrurile pe care le face… sau deciziile pe care le ia. E… e interesant, într-un fel.

M-am așezat picior peste picior.

— Și încă țin la el. Chiar dacă mi-aș dori să nu fie așa.

Daniel a înclinat din cap.

— E de înțeles. Doar ați fost prieteni.

— Voi când v-ați împrietenit?

— De la naștere. Mamele noastre au fost colege și apoi au rămas însărcinate la doar câteva luni distanță.

— Și sunteți cei mai buni prieteni de-atunci?

— Mda. Am mers la aceeași școală primară, apoi am făcut amândoi colegiul de băieți, până când eu m-am transferat la Academie, desigur, într-a unsprezecea. Ne vedeam în fiecare zi — am locuit în același sat cu voi, știai? Până am împlinit unsprezece ani.

Am clătinat din cap.

— Mda, ne vedeam în fiecare zi, jucam fotbal pe câmp, sau ne clădeam baze secrete, sau ne plimbam cu bicicleta, sau jucam jocuri video. Doar… genul de chestii pe care le faci cu cel mai bun prieten. Eram cei mai buni prieteni.

N-a mai spus nimic apoi, dar a luat o gură din cafea.

— Și… atunci…

Nu prea știam cum să deschid subiectul.

— Când ați început să, ăă…, ieșiți împreună? Dacă nu te superi că te întreb…

Daniel a rămas tăcut o clipă.

— N-a existat un început, de fapt, a spus. N-a fost… Nici măcar nu știu dacă se poate spune că ieșeam împreună.

A fost cât pe-aci să-l întreb ce vrea să spună, dar apoi mi-am zis că-i mai bine să-l las să explice în ritmul lui. Părea agitat și se tot poticnea — stătea cu privirea în pământ.

— Știa că sunt gay de nu știu când, a spus, cu un firicel de voce.

Amândoi știam. De când aveam vreo zece-unsprezece ani, probabil. De îndată ce am înțeles ce înseamnă „gay“, ne-am dat seama că asta sunt. Ne…

Şi-a trecut mâna prin păr.

— Ne sărutam uneori, când eram mici. Când eram doar noi. Doar săruturi copilărești, ne pupam pe buze, pentru că ni se părea drăguț. Mereu am fost… foarte afectuoși unul cu celălalt. Ne cuibăream laolaltă și… ne purtam frumos unul cu celălalt, în loc să fim răutăcioși, cum sunt copiii de obicei. Cred că eram așa de preocupați unul de celălalt, încât pur și simplu… ne-a scăpat toată propaganda heteronormativă care ți se bagă pe gât când ești la vârsta aia.

Părea ceva minunat, dar lui Daniel îi tremura glasul, de parcă vorbea despre cineva care murise.

— Nici măcar nu ne-am dat seama că era ciudat, până când — mda, până pe la vreo zece-unșpe ani. Dar am ținut-o tot așa. Cred… Cred că dintotdeauna mie treaba asta mi s-a părut mai romantică decât i se părea lui Aled. El se purta ca și cum ar fi fost genul de lucru pe care-l fac mai curând prietenii decât iubiții. Aled… mereu a fost ciudat. Nu-i pasă de ce cred alții. Nici măcar nu, ăă…, nu percutează la normele sociale… e prins în lumea lui.

Doi studenți au trecut pe lângă noi, râzând, și Daniel a așteptat până s-au făcut nevăzuți.

— Și cred că… știi… în adolescență, toată treaba a devenit un pic — un pic mai serioasă. N-au mai fost doar săruturi, știi? îmi spuse, râzând stingherit. Pe la paisprezece ani, cred, am… eu am inițiat prima chestie serioasă. Ne jucam un joc video în camera lui și am… l-am întrebat direct dacă pot să-l sărut ca lumea. A fost un pic mirat, dar mi-a zis „Da, bine“, așa că l-am sărutat.

Îmi țineam respirația și Daniel a râs, văzându-mi expresia.

— De ce ți-oi spune toate astea? Doamne. Mda, deci… cumva de-acolo am pornit… am ajuns să ne sărutăm mai des și… să facem alte chestii. Mereu îi ceream permisiunea, știi… nu e… Niciodată n-

a știut să explice foarte clar ce vrea… e așa de tăcut și… și se lasă ușor intimidat… așa că, indiferent ce făceam, mereu îl întrebam mai întâi. Mereu îi spuneam că poate să refuze dacă nu vrea să facă ceva… Dar mereu zicea „da“.

Daniel s-a oprit apoi, de parcă retrăia tot ce se întâmplase. De-abia dacă puteam să-mi imaginez o astfel de viață. De-abia dacă puteam să-mi imaginez cum e să împărtășești așa de mult din tine cu altcineva, atâta timp.

— Era, de fapt… ceva doar pentru noi. Nu voiam să fim „într-o relație“ sau să ne purtăm ca un cuplu în preajma altor persoane cunoscute. Era ceva doar al nostru, doar între noi, de parcă trebuia să-l ocrotim, pentru că nu voiam să fie distrus de restul lumii. Chiar nu știu de ce… Cred că nici nu ni se părea c-am fi într-o relație. Pentru că eram în primul rând cei mai buni prieteni. Așa că nu știam niciodată cum am putea să explicăm toată treaba altora.

A tras aer în piept.

— Eram așa de importanți unul pentru celălalt. Ne spuneam totul, ne spuneam orice. Am fost primul, unul pentru celălalt, în toate privințele. Primul și unicul. Aled e… e un înger.

Nu cred că mai auzisem pe cineva vorbind așa despre o altă persoană.

— Dar chestia e că Aled… nu voia să declare că e gay pentru că… el nu crede c-ar fi gay, spune că nu e atras de nimeni, de fapt, în afară de mine.

— Ar putea să fie multe lucruri, am spus imediat.

— Păi, orice-ar fi, nu știe nici el. Iar eu chiar nu voiam să declar public că sunt gay la un colegiu de băieți. Asta se cheamă să ți-o cauți cu lumânarea. Adică, au mai fost persoane care au făcut-o… a fost un tip cu un an mai mare ca noi, pe care l-am admirat sincer, un prieten de-ai lui Aled… dar… îmi era prea teamă de ce-ar spune lumea. M-am gândit să aștept până mă transferam la Academie și să-mi asum public identitatea sexuală atunci, dar apoi… nu mi-am făcut niciun prieten apropiat și… n-am ajuns niciodată să discut

subiectul ăsta cu nimeni dintre cei cu care vorbeam…

A clătinat din cap, sorbind din nou cu nesaț din cafea.

— Dar, de vreun an încoace, de când a plecat Carys… Aled s-a schimbat. M-am schimbat și eu. Ne vedem mai rar… și am senzația că, atunci când ne vedem, vine la mine doar ca să uite de problemele lui, nu e ca și cum ar vrea sincer să mă vadă, de fapt. Știi de chestia cu maică-sa, nu?

— Mda.

— Păi… până să vă împrieteniți voi doi, venea des pe la mine, ca să nu fie în preajma ei. Și apoi ai apărut tu și… cred că n-a mai avut nevoie de mine.

— Este… Dar sunteți prieteni de când v-ați născut. Sunteți împreună de ani de zile.

— Dacă i-ar păsa de mine, am vorbi mai des.

A tras aer în piept, de parcă era prima dată când o recunoștea față de el însuși.

— Nici măcar nu cred că-i place așa mult de mine, la modul ăla. Cred c-o face doar pentru că s-a obișnuit, pentru că se simte în largul lui cu mine și… pentru că îi e milă de mine. Nu cred că e… interesat cu adevărat… sau ceva.

S-a oprit și-am observat că-i dădeau lacrimile. A clătinat iarăși din cap și s-a șters la ochi.

— De obicei eu sunt cel care face primul pas.

— Atunci de ce…

Vorbeam aproape în șoaptă, deși nu mai era nimeni pe stradă.

— De ce nu… pui capăt relației? Dacă niciunul din voi nu mai e atras de celălalt, de fapt?

— N-am spus niciodată că eu nu sunt atras de el. Țin enorm de mult

la el.

O lacrimă i s-a prelins pe obraz și Daniel a râs înecat.

— Scuze. E jalnic ce-ți zic.

— Nu e.

Am întins mâinile spre el și l-am strâns în brațe. Am rămas o clipă așa, apoi i-am dat drumul.

— Am încercat să vorbesc cu el despre asta de ziua lui, a continuat, dar nu voia să audă. Tot încerca să mă convingă că-i place de mine. Și treaba asta m-a înfuriat, pentru că-mi dădeam seama că minte. A mințit și când ne-am jucat Niciodată n-am… când s-a prefăcut că n-a mințit niciodată când i-a spus cuiva „te iubesc“, mie adică. Îmi dau seama. Îmi dau seama când mă minte! De ce m-ar evita, dacă m-ar iubi cu adevărat, la naiba? Nici măcar nu vrea să-și recunoască orientarea sexuală. Nici măcar față de mine.

S-a șters din nou la ochi.

— Și… în noaptea aia… tot îmi spunea că vrea să, știi tu, s-o facem, dar nu l-am crezut, așa că l-am refuzat și apoi s-a înfuriat și el.

Daniel a clătinat din cap.

— Pur și simplu s-a obișnuit cu mine și nu vrea să mă supere, pentru că știe… știe că sunt îndrăgostit de el. Dar nu mă place la modul ăla.

— Cum poți să fii așa de sigur?

Mi-a aruncat o privire.

— Ești de un optimism incurabil.

— Nu, vreau să zic…

Mi-am mușcat buza.

— Dar… dacă… știu că îi vine greu să spună ce gândește cu

adevărat… și știu că și mie mi-e greu să ghicesc ce-i în mintea lui, dar… dacă te… ăă… te iubește, totuși? Cum poți să fii sigur, dacă nu ți-a spus că nu-i așa?

Daniel a râs. Părea să fi capitulat definitiv.

— Toată lumea își dorește un final fericit pentru cuplul gay, nu-i așa?

Mă întristasem așa tare, c-aș fi vrut să plec.

— Cea mai mare spaimă a mea e că l-aș putea împinge să facă ceva ce nu-și dorește să facă… fără să știu…

Îi curgeau din nou lacrimi pe obraz.

— Ș-și… cred că oamenii se schimbă și trebuie să mergem înainte, dar…

S-a aplecat înainte, luându-și fața în mâini.

— Ar fi putut măcar… măcar să se despartă oficial de mine, în loc să mă abandoneze așa…

Glasul îi tremura atât de tare printre lacrimi și mi-a fost așa de milă de el, încât mai c-am crezut c-o să-mi dea și mie lacrimile.

— Nu-i nicio problemă dacă nu-i mai place de mine la modul ăla… nicio problemă… dar îmi vreau cel mai bun prieten înapoi… Vreau doar să înțeleg ce simte, de fapt. Nu știu de ce mă evită. De fiecare dată când trag concluzia că nu-i mai place de mine, încep să am îndoieli, pentru că nu mi-a spus nimic. Vreau doar să-mi spună adevărul. Când… când mă minte pentru că-și închipuie c-o să mă simt mai bine așa, mă doare.

I-a scăpat un hohot de plâns și l-am îmbrățișat din nou. Aș fi vrut să-l pot ajuta cu ceva — cu orice.

— Uneori cred că-i pasă doar de canalul lui de YouTube. Universe City e doar despre el. E sufletul lui în formă audio. Radio, și February Friday, și sentimentul că e prins într-o lume gri, ternă… asta e viața lui. O… analogie stupidă, cu imagini SF.

Când a pomenit de February Friday, am simțit o strângere de inimă. M-am întrebat dacă știa măcar că era vorba despre el.

— E singurul meu prieten adevărat, a zis. Și pur și simplu m-a lăsat de izbelițe. Mi-e dor de el… nici măcar de sex, doar… mi-e dor de prezența lui… de momentele când rămânea peste noapte la mine… când jucam jocuri video… Vreau doar să-i aud glasul… Vreau să-mi spună adevărul…

L-am strâns în brațe minute întregi, în timp ce plângea, și m-a izbit faptul că ne aflam în aceeași situație, deși era însutit mai greu pentru Daniel. Și eu voiam ca Aled să se întoarcă. De ce nu ne răspundea la mesaje? Oare chiar așa de tare ne ura?

Totul fusese din vina mea, nu-i așa?

Îi trădasem încrederea. Îl alungasem. Și n-avea să se mai întoarcă.

Nu știam dacă îi vom mai auzi vocea de aproape.

Odată ce Daniel s-a liniștit cât de cât și se ținea din nou bine pe picioare, mi-a zis:

— Știi ce? Prima dată când l-am sărutat ca lumea… s-a crispat.

Extrem de obosită

Pe drumul spre casă, eu și Daniel nu ne-am mai spus nimic, deși aveam senzația nelămurită că eram prieteni de-acum. După vreo jumătate de oră în care a domnit tăcerea, Raine ne-a zis:

— Fraților… și dacă nu intrați, nu e un dezastru, nu?

Amândoi aveam sentimentul că ar fi un dezastru, dar eu am zis imediat:

— Nu. Nu-i nimic.

Cred că Raine s-a prins că mințeam. N-a mai încercat să ne antreneze în conversație după aceea.

Ajunsă acasă, i-am reprodus mamei, exagerând un pic, poate, expresiile celor care mă intervievaseră, în timp ce eu îmi rosteam aberațiile. Mama s-a amuzat și i-a făcut în toate felurile. Apoi am comandat o pizza și ne-am uitat la Scott Pilgrim vs. The World.

Eram ușurată că terminasem cu chestia asta, sincer.

Mă stresasem timp de aproape un an.

Chiar dacă, poate, nu mai voiam de fapt să mă specializez în literatură engleză, nu conta. Decizia fusese luată. Avea să se întâmple ce era menit să se întâmple.

M-am hotărât să-mi acord o pauză de la teme pentru o seară. M-am trântit în pat pe la miezul nopții și m-am cuibărit sub plapumă cu laptopul în brațe. M-am gândit să desenez un pic — nu mai desenasem nimic de săptămâni bune —, dar, nu știu de ce, nu voiam. Nu-mi venea în minte nicio idee. Am parcurs postările de pe Tumblr, până când m-a năpădit sentimentul că n-ar trebui să-mi mai pierd vremea, așa c-am închis tab-ul, ca să nu reîncarc mereu

pagina.

M-am gândit c-aș putea să recuperez câteva dintre episoadele recente din Universe City — oare câte ratasem? Patru? Cinci? Niciodată nu ratasem atât multe episoade consecutiv.

Era… era destul de ciudat, nu-i așa?

Pentru cineva care se mândrea c-ar fi unul dintre cei mai împătimiți fani.

Pentru cineva care-l cunoștea așa de bine pe Creator.

Nici măcar nu mă mai uitam pe Twitterul lui Aled. Nu mai verificam tagul cu Universe City de pe Tumblr. Dezactivasem de mult opțiunea de comentarii de pe contul meu de Tumblr, ca să nu-mi mai pună lumea întrebări despre Aled și Creator. Nu mai colaboram la serial și nu mai cream grafica — nici măcar nu mai aveam vreo legătură cu serialul. Nu mai postasem desene pe blogul meu de mai bine de-o lună.

Deodată m-am simțit extrem de obosită. Am închis laptopul — chiar nu aveam nimic interesant de făcut pe laptop — și am stins instalația cu luminițe. Mi-am pus căștile, mi-am descărcat cel mai recent episod din Universe City și am început să ascult.

UNIVERSE CITY: Ep. 142 — da

UniverseCity 93 937 de vizualizări

bună

Derulați în jos, pentru a citi transcrierea înregistrării > > >

[…]

Nu știu… Începe să mă cuprindă oboseala…

[pauză de 10 secunde]

Deci, mă plimbam ieri-seară pe strada Brockenborne și am văzut o… o chestie fosforescentă…

Hm.

Știți ce, nu contează.

Mă gândeam, de fapt — adică, mi-a venit o idee… Mă gândeam…

ce-ar fi… ce-ar fi dacă i-am pune capăt?

Haha, nu, scuze, chestia asta e… nu e…

Ah.

Tare mi-aș dori ca February Friday să fie aici. Nu ne-am mai văzut de… mă rog, de ani și ani.

[…]

Ore întregi

Era un dezastru.

Era un episod penibil.

Radio de-abia dacă își ducea la bun sfârșit propozițiile. N-am sesizat niciun fir narativ. N-a apărut niciun alt personaj. Doar Radio, care a aberat timp de douăzeci de minute despre chestii pe care nu le putea înțelege nimeni, în afară de Aled.

Și referirea aia la February Friday de la final?

Ce era cu faza aia?

Nu se mai văzuseră de ani de zile?

February Friday nu era Daniel? Se văzuseră cu doar câteva luni în urmă. Oare doar exagera? De bună seamă doar exagera.

Daniel spusese că Aled scria despre propria lui viață în Universe City, ceea ce mi s-a părut ridicol la momentul respectiv, dar după ce-am auzit chestia asta…

Adică, February Friday era un personaj inspirat de o persoană din viața reală. Aled îmi confirmase asta, practic.

Poate că era adevărat și restul.

M-am ridicat în capul oaselor. Îmi trecuse oboseala.

February Friday era inspirat de Daniel.

Sau — nu știu.

Dacă Aled zisese adevărul când spusese că nu s-au mai văzut de ani și ani…

M-am hotărât să mai ascult o dată episodul, ca să văd dacă mai găseam vreun indiciu pe-acolo, dar asta nu m-a făcut decât să-mi dau încă o dată seama cât de vlăguită părea vocea lui Aled, în ce hal se poticnea, părând că nu mai știe unde vrea să ajungă. Nici nu se mai obosise să schimbe tonalitatea vocii — era doar el, cu accentul acela ridicol, ca al crainicilor de pe vremuri. Până și aici dăduse rateuri de câteva ori.

Era ceva nefiresc pentru el. Dacă exista un lucru la care să țină, un lucru pe care nu-l făcea niciodată de mântuială, acela era Universe City.

Se întâmplase ceva.

Am încercat să adorm, dar mi-a luat ore întregi.

4. vacanța de crăciun

Un mister pe internet

Cândva aveam tot timpul o pagină deschisă pe contul de Twitter al lui Aled, @UniverseCity.

Iată câteva exemple de tweeturi de-ale lui de pe @UniverseCity:

RADIO @UniverseCity

SUNETELE SE AUD MAI TARE PE ÎNTUNERIC

RADIO @UniverseCity

Știu ce-au făcut visele tale vara trecută… da, cu tine vorbesc, romy. nu te mai poți ascunde

RADIO @UniverseCity

ultima modă în universe city: adio spiridușilor, acum se poartă pietrișul, să aveți mereu un perforator la voi (v-am !!! AVERTIZAT!!!)

RADIO @UniverseCity

@NightValeRadio noi ascultăm “” ascultăm mereu

De obicei n-aveau nicio noimă și asta îmi plăcea la ele. Se înțelege

de la sine că le redistribuiam întotdeauna.

Dar, după ce-am ajuns să descopăr persoana care se ascundea în spatele contului, am început să atribui semnificații mai profunde decât era cazul, poate, tweeturilor lui Radio/Aled.

După examenul de literatură engleză a postat asta:

RADIO @UniverseCity

\alfabetul a fost compromis, au mai rămas doar șapte litere… !! SALVAȚI-LE !!

Într-o noapte din septembrie, pe la 4 dimineața, la câteva ore după ce mi-a spus că se certase cu maică-sa, a postat asta:

RADIO @UniverseCity

*** ANUNȚ IMPORTANT: stelele sunt întotdeauna de partea ta. ***

Dar acum, că era la facultate, tweeturile lui deveneau din ce în ce mai sumbre.

RADIO @UniverseCity

de câți tineri nefericiți e nevoie pentru a schimba un bec? vă rog, întreb pe bune, stau pe întuneric de 2 săptămâni

RADIO @UniverseCity

opțiuni de carieră: praf metalic, vid cosmic, casier la supermarket

RADIO @UniverseCity

Are cineva vreun sfat despre cum să nu te înghită asfaltul?

M-am gândit că o făcea dinadins, probabil. Universe City începea să capete o notă mai sumbră, oricum. Nu m-am frământat prea mult din cauza asta.

În schimb, am petrecut bună parte din cele trei săptămâni ale vacanței de Crăciun ascultând din nou fiecare episod din Universe City, în încercarea de a-mi da seama cine era February Friday.

Dar în continuare habar n-aveam.

Aled menționase, de fapt, de mai multe ori că nu se mai văzuseră de „ani și ani“. Deci nu putea fi Daniel, mă înșelasem.

Ceea ce era agasant. Nu-mi place de nicio culoare să descopăr că mă înșel.

Și știți ce? La urma urmelor, nimic nu-mi displace mai mult decât un mister pe internet.

Galaxia din tavan

Era după-amiaza zilei de 21 decembrie și mama încerca să mă convingă să-i bat la ușă lui Aled.

Eu băteam pasul pe loc pe terasă, iar mama mă privea de sus, cu mâinile încrucișate la piept.

— Dacă-ți deschide Carol, mi-a spus, să nu pomenești de următoarele subiecte: politică, legislația cu privire la mesele de la școală, alcoolul și bătrâna care lucrează la poștă.

— Ce-are cu bătrâna de la poștă?

— I-a luat odată o taxă mai mare decât era cazul, din greșeală, și Carol nu iartă niciodată, nici nu uită.

— Desigur.

— Și, dacă-ți deschide Aled…

A oftat.

— Nu începe să turui iarăși despre cât de rău îți pare. Cred că știe și el, doar i-ai spus-o deja de un miliard de ori.

— Mulțumesc, mamă, ești foarte finuță că-mi spui asta.

— Tre’ să ți-o spun pe-a dreaptă, știi ce te așteaptă.

— Super.

Mama m-a bătut pe umăr.

— O să fie bine. Nu-ți face griji. Dacă vorbești cu cineva, întotdeauna e un pic mai bine, îți promit, mai ales față în față. Tot n-am încredere în voi, tineretul din zilele noastre, și chestia aia…

cum îi zice? „Tumble“?

— Tumblr, mamă.

— Păi, mda, mie îmi sună cam dubios. Discuțiile față în față sunt cea mai simplă metodă de a depăși un hop.

— Bine.

A deschis uşa, arătând dincolo de ea.

— Du-te!

Când mi-a deschis Carol Last, era prima dată când o vedeam, după incidentul cu tunsul, la care încă mă gândeam, sincer vorbind, cel puțin o dată pe zi.

Arăta neschimbată. Părul tuns scurt, o constituție rotunjoară, chipul lipsit de expresie.

— Frances! a exclamat, vădit șocată să mă vadă. Toate bune, scumpo?

— Bună seara, da, sunt bine, mulțumesc, i-am zis, turuind deja. Ce mai faceți?

— Oh, mă descurc, știi tu, mi-a răspuns, zâmbind și privind undeva pe deasupra mea. Am niște trebușoare pe cap. Mi-am umplut timpul, mișunând de colo-colo!

— Ah, am zis, încercând să par interesată, dar nu cât s-o antrenez într-o conversație. Păi, mă întrebam doar dacă Aled e acasă.

Zâmbetul i-a pierit de pe buze.

— Am înțeles.

M-a studiat, de parcă încerca să decidă dacă să se pună sau nu pe țipat.

— Nu, scumpo. Îmi pare rău. E încă la facultate.

— O-oh.

Mi-am îndesat mâinile în buzunar.

— Se… se întoarce în vacanță?

— Probabil c-ar trebui să-l întrebi chiar tu asta, mi-a spus, cu buzele subțiate.

De-acum eram îngrozită, dar am hotărât să insist.

— Doar că… nu mi-a răspuns la mesaje în ultimul timp. Eram doar… ăă… un pic îngrijorată în privința lui. Voiam să mă asigur că e bine.

— Oh, scumpo, mi-a spus, râzând compătimitor. N-are nimic, crede-mă. Doar că e cam prins cu proiectele de la facultate. Chiar îl pun la muncă acolo — serios de tot! A rămas la facultate și în vacanță, pentru că a ratat predarea la timp a câtorva lucrări.

A clătinat din cap.

— Băiat nătâng. Probabil că s-a ținut de petreceri, în loc să-și vadă de treabă cum se cuvine.

Să se țină de petreceri era ultimul lucru pe care l-ar fi făcut Aled, dar n-am vrut s-o acuz că minte.

— Și știi, mereu a avut probleme cu ținutul de treabă. Are un potențial imens — ar putea să facă un doctorat, dacă s-ar putea concentra. Dar mereu se lasă distras de proiecte stupide și chestii de-astea. Lucruri complet inutile. Știai că-și pierdea vremea scriind o poveste absurdă și citind-o cu voce tare pe calculator? Nu știu cum Doamne iartă-mă a reușit să facă rost de microfon.

Am râs, deși nu era amuzant.

— Ce caraghios! a continuat. Asta e o etapă esențială din viață, să știi. Ar trebui să vă concentrați sută la sută asupra învățăturii, astfel riscați să vă distrugeți viața!

— Da, am zis, silindu-mă să rostesc cuvântul.

— Mereu l-am sprijinit foarte mult pe Aled al nostru, dar… uneori mă tem că n-are atitudinea potrivită, știi? E de o inteligență excepțională, dar pur și simplu nu și-o folosește. Și m-am străduit din răsputeri să-l ajut, de când era mic, dar efectiv nu mă ascultă. N-a fost niciodată o pacoste așa de mare ca sora lui, desigur, a adăugat, cu un râs amar. Ce copil odios!

Am început să mă simt foarte stingherită, dar ea mi-a întâlnit privirea, entuziasmată deodată.

— De fapt, lucrez la un mic proiect, de când am vorbit cu el la telefon, acum câteva săptămâni. Se plângea că nu se simte motivat de programul pe care și l-a ales și… mă rog, cred sincer că depinde de atitudinea pe care o adoptă. Așa că am făcut niște schimbări în camera lui.

Nu mi-a sunat deloc a bună.

— Chiar trebuie să fii în locul potrivit, ca să rămâi motivat, nu-i așa? Și cred sincer că dormitorul lui era una dintre problemele principale. Era așa dezordonat tot timpul — mai ții minte, nu?

— Ăă, probabil…

— Păi, l-am rearanjat un pic și cred c-o să-i meargă mult mai bine în noul decor.

S-a tras brusc un pas în spate.

— Ce-ar fi să vii să vezi, scumpo?

Începea să mă ia cu greață.

— B-bine, am zis, intrând după ea și urcând la etaj, spre camera lui Aled.

— Sunt doar niște modificări mărunte, pe ici, pe colo. Sunt sigură c-o să-i placă toate schimbările.

A deschis ușa.

Primul lucru care m-a izbit a fost cât de alb era totul. Pilota

multicoloră și pătura cu conturul orașului dispăruseră, fiind înlocuite de o lenjerie simplă, în dungi alb și crem. Același lucru se întâmplase cu draperiile. Mocheta era neschimbată, dar acum apăruse un covoraș alb deasupra ei. Luminițele fuseseră strânse și stăteau făcute ghem într-o cutie de carton, într-un capăt al camerei. Toate abțibildurile fuseseră jupuite de pe comoda cu sertare și nu mai era nici urmă de poster, carte poștală, bilet, fluturaș sau orice petic de hârtie pe pereți — mai rămăseseră câteva, boțite în cutia cu luminițele, dar categoric nu erau toate. Plantele din ghivece erau încă în cameră, dar toate se uscaseră. Pereții erau de un alb tern și nu știam dacă așa fuseseră mereu sau dacă îi zugrăvise Carol.

Am fost oripilată să descopăr că peste galaxia din tavan sigur zugrăvise.

— Arată foarte proaspăt, nu crezi? Un spațiu mai curat, mai liber te ajută să-ți păstrezi mintea mai limpede, mai ageră.

M-am silit să rostesc un „da“, dar sunt sigură că s-a auzit gâtuit.

Aled avea să plângă în hohote când va vedea chestia asta.

Îi răpise spațiul lui intim — căminul lui — și îl distrusese.

Îi răpea tot ce avea el drag și distrugea totul.

3:54 a.m.

Probabil c-am îngrijorat-o serios pe mama, când m-am întors acasă cu o cutie de carton la subsuoară și cuvertura cu orașul pe braț, turuindu-i ceva despre reamenajări.

Pe măsură ce-i explicam pe îndelete situația, pe chipul mamei se citea un dispreț nestăpânit.

— Ar trebui să-i fie rușine, a spus.

— Pun pariu că de-asta a rămas Aled la facultate — pun pariu că se gândește că nu poate veni acasă, e blocat acolo, n-are pe nimeni să-i poarte de grijă…, am început din nou să turui, iar mama m-a silit să mă așez pe canapea, ca să mă liniștesc.

S-a dus în bucătărie, mi-a făcut o ciocolată caldă și apoi s-a așezat lângă mine.

— Sunt convinsă că are prieteni la facultate, mi-a spus. Și există o mulțime de rețele de sprijin în cadrul universităților — consilieri pastorali, terapeuți și centre de sprijin sub anonimat. Sunt convinsă că nu e singur.

— Dar dacă e? am întrebat șoptit, încercând să nu izbucnesc pentru a mia oară în plâns. Dacă… suferă?

— Chiar n-ai cum să-l contactezi?

Am clătinat din cap.

— Nu-mi răspunde nici la mesaje, nici la telefon. Locuiește la șase ore distanță. Nici măcar nu-i știu adresa.

Mama a inspirat adânc.

— Atunci… știu că ești îngrijorată, dar… nu prea ai ce face. Nu e

vina ta, crede-mă.

Dar părea să fie vina mea, doar pentru că știam de situație și nu-l puteam ajuta în niciun fel.

De-acum îmi lua vreo trei-patru ore să adorm, noapte de noapte, dar în noaptea aia a fost și mai nasol. Nu voiam să sting laptopul, pentru că mă simțeam prea singură în camera mea și nu voiam să sting luminile, pentru că nu-mi plăcea întunericul.

Nu reușeam să-mi stăvilesc gândurile. Nu reușeam să-mi sting creierul. Aveam o senzație de panică.

Dar chiar așa era. Intrasem în panică.

Ultima dată când nu ajutasem pe cineva aflat la ananghie, persoana fugise de-acasă, iar de-atunci nu mai știa nimeni de ea.

Nu puteam să fac și acum aceeași greșeală.

Trebuia să fiu atentă la ce se întâmplă și să acționez.

Parcurgeam postările mele de pe Tumblr, uitându-mă la toate desenele pe care le făcusem. Mi-am imaginat cum ar fi să le șteargă cineva, să-mi spargă laptopul — m-am înfuriat fie și numai la gândul ăsta. Țineam la desenele mele mai mult ca la orice, îmi plăcea să desenez, mai mult decât orice altceva. Ce-ar fi dacă cineva mi-ar răpi asta, cum îi răpise mama lui Aled lumea lui, refugiul lui minuscul?

Am luat la rând numerele din agendă, cuibărită în pat, până am dat de Aled. Ultima dată îl sunasem în octombrie.

Nu strica încă o încercare.

Am inițiat apelul.

Suna.

Și apoi n-a mai sunat.

A: …Alo?

Vocea lui era exact cum mi-o aminteam. Blândă, un pic guturală, un pic sfioasă.

F: A-Aled, oh, Doamne, n-am… n-am crezut c-o să răspunzi…

A: … Oh. Scuze.

F: Nu, nu-ți cere scuze, doar… doar că e tare bine să-ți aud glasul.

A: Ah…

Ce să-i spun? S-ar putea să fie singura mea șansă.

F: Deci… ce mai faci? Cum e la facultate?

A: E… în regulă.

F: Bine… e bine.

A: Am mult de lucru.

A râs înfundat. M-am întrebat cât de mult îmi ascundea în continuare.

F: Dar ești bine?

A: Ăă…

A umat o pauză lungă, îmi auzeam bătăile inimii.

A: Știi tu. E… dificil. Mi-e un pic cam greu.

F: Da?

A: Dar cred că multora le e greu.

Era ceva aiurea în glasul lui.

F: Aled… poți să-mi spui dacă nu-ți merge grozav. Știu că nu prea mai vorbim, dar eu încă… sincer… încă țin la tine… Știu că s-ar putea să mă urăști și-acum și nu știu ce crezi despre mine, de fapt… și știu că nu vrei să-ți mai spun întruna cât de rău îmi pare. Dar chiar… chiar țin la tine. De-asta te-am sunat, de fapt.

A: Haha, da, parcă ziceai că ți-e teamă să abordezi oamenii la telefon.

F: Nu mi-a fost niciodată teamă să te sun pe tine.

N-a mai spus nimic.

F: Am trecut pe la tine pe-acasă azi, să văd dacă ești.

A: Ah, da? De ce?

F: Ăă… voiam să vorbesc cu tine. Nu mi-ai mai răspuns la mesaje.

A: Scuze… doar că… mi-a fost un pic cam… greu să, ăă…

Vocea i s-a frânt și habar n-aveam ce voia să spună.

F: Păi, mama ta… Am vorbit cu mama ta. Ți-a… ți-a redecorat dormitorul. A zugrăvit peste desenul de pe tavan și chestii de-astea.

A: … Ah, da?

F: Da… dar am recuperat o mulțime dintre lucrurile tale, am convins-o c-o să le folosesc, că e mai bine decât să le arunce…

S-a lăsat tăcerea.

F: Aled? Mai ești?

A: Stai așa… d-deci, pur și simplu a… aruncat toate lucrurile mele…?

F: Da, dar am salvat multe dintre ele! Adică, nu știu dacă am recuperat totul, dar măcar o parte…

A:

F: De ce… de ce ar face așa ceva… fără permisiunea ta?

A: E…

F:

A: Haha. Nu-ți face griji.

Habar n-aveam ce să spun.

A: Așa a fost dintotdeauna. Nu mă mai miră. Nu mă miră deloc.

F: Ai… de gând să vii acasă de Crăciun?

A: … Nu știu.

F: Ai putea să vii să stai la mine, dacă vrei?

Eram aproape convinsă c-o să refuze, dar, când colo, n-a refuzat.

A: Nu ești… N-o să se supere familia ta?

F: Nu, deloc! Pe mama o știi deja, iar bunicii mei, unchii, mătușile și verii sunt foarte gălăgioși și de treabă. Și o să le spunem că ești iubitul meu.

A: Bine… ar… Da, n-ar fi rău deloc. Mulțumesc.

F: N-ai pentru ce…

Mă iertase. Nu mă ura. Nu mă ura.

F: Cum de ești treaz la ora asta, de fapt?

A: Ăă… sunt… încerc să scriu un eseu… A trebuit să cer o prelungire…

S-a lăsat tăcerea o bună bucată de vreme.

F: Ah… Sună plictisitor.

A: Mda…

Deodată l-am auzit trăgând aer în piept cu sete. M-am întrebat dacă nu cumva răcise.

F: E cam târziu să scrii un eseu.

A: (o pauză) Mda…

Încă o pauză chinuitor de lungă.

F: Și… merge?

A: Ăă… păi… nu prea…

Când a continuat, îi tremura glasul și atunci mi-am dat seama că plângea.

A: Doar că… sincer… nu… nu vreau să-l scriu. Am stat cu ochii în ecran, fără să scriu nimic… o zi întreagă…

F:

A: Nu vreau să… să mai fac chestia asta…

F: Aled, e prea târziu să mai scrii la eseu acum, culcă-te și poți să-l scrii dimineață.

A: Nu pot, e… Termenul-limită e mâine, la 10 dimineața.

F: Aled… de-asta nu lași eseurile pe ultima sută de metri…

Inițial n-a spus nimic. L-am auzit inspirând din nou poticnit.

A: Da.

F:

A: Mda, scuze. Scuze, n-ar fi trebuit… mda.

F: Nu-i nimic.

A: Ne vedem mai încolo.

Mi-a închis înainte să-l pot opri.

M-am uitat la telefon. Era 3:54 a.m.

Focul care mistuie

— Oh, Doamne, cum îți stă părul!

Aled a coborât din tren în seara zilei de 23 decembrie, cu o valiză în mână și un rucsac în spate.

Părul îi ajungea până la umeri acum. De asemenea, vârfurile îi erau vopsite într-un roz pastelat.

Purta blugi negri strâmți, un sacou bej de velur vătuit, teniși verde-deschis cu șireturi mov și avea căștile în urechi. Eu purtam paltonul meu imens de la Topcoat, colanți cu un model cadrilat și Vans cu Star Wars.

Mi-a zâmbit. Era un pic stângaci, dar un zâmbet, totuși.

— Crezi că arată fain?

— Arată bestial.

M-am oprit câteva clipe în fața lui, sorbindu-l din priviri, până și-a scos căștile din urechi. Auzeam ce ascultă — Innocence de la Nero. Îi descoperise datorită mie.

— Asculți prea tare muzica, i-am zis, înainte să apuce să spună altceva.

A clipit, apoi a schițat un zâmbet.

— Știu.

* * *

Ne-am întors pe jos în sat, vorbind despre nimicuri — călătoria cu trenul, Crăciunul, vremea. Nu mă deranja. Știam că nu putem să revenim imediat la relația noastră dinainte.

Mă bucuram doar să-l revăd.

Am ajuns acasă, unde mama l-a îmbiat cu un ceai, dar Aled a clătinat din cap.

— Merg să vorbesc cu mama, a spus. Să-i explic că rămân aici de Crăciun.

Am clipit șocată.

— Am crezut că știe deja.

— Nu, cred că e genul de lucru pe care trebuie să i-l explic personal.

Și-a lăsat rucsacul în hol și și-a rezemat valiza de perete.

— Probabil lipsesc doar vreo zece minute, a mai spus.

Nu l-am crezut.

După ce trecuse vreo jumătate de oră, am început să intru în panică. Ca și mama.

— Crezi c-ar trebui să mă duc la ei? m-a întrebat mama.

Stăteam amândouă la fereastra camerei de zi și ne uitam spre casa lui Aled, pândind orice urmă de mișcare.

— Poate c-ar ajuta dacă aș vorbi eu cu ea. Majoritatea adulților preferă să asculte ce au de zis alți adulți.

Și apoi am auzit țipătul lui Aled.

Nu era un țipăt, de fapt. Era mai curând un soi de urlet prelungit.

Nu mai auzisem niciodată pe nimeni scoțând un asemenea sunet în viața reală.

Am țâșnit spre ușa de la intrare și am deschis-o, chiar când Aled deschidea ușa casei lui și ieșea poticnit de-acolo. I-am fugit înainte; se clătina pe picioare și pentru o clipă am crezut că e rănit, dar nu părea să fi pățit nimic fizic, doar chipul îi era crispat din cauză că plângea în hohote. L-am prins în brațe chiar când se prăvălea pe bordură, scoțând cele mai sfâșietoare sunete pe care le-am auzit vreodată, de parcă tocmai l-ar fi împușcat cineva, de parcă era pe moarte…

Apoi a început să strige:

— Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu…

Lacrimile îi șiroiau nestăvilit pe obraji și, înnebunită, am încercat să-l întreb ce pățise, ce se întâmplase, ce mai făcuse maică-sa, dar el doar clătina întruna din cap, cu vocea sugrumată, de parcă n-ar fi putut să articuleze cuvintele nici să fi vrut, și apoi am auzit ce spunea:

— L-a… l-a omorât… L-a… l-a omorât.

Am crezut c-o să vomit în momentul ăla.

— Pe cine? Ce s-a întâmplat, spune-mi…

— Pe… pe câinele meu… pe câinele meu, Brian…

Și apoi a început să plângă din nou în hohote disperate, de parcă n-ar fi plâns niciodată în viața lui.

Am înlemnit.

— Ți-a… omorât… câinele…?

— A… a zis că… nu mai putea să aibă grijă de el… pentru că eu plecasem, iar el… deja îmbătrânea, așa că l-a… l-a… l-a eutanasiat.

— Nu…

Aled a scos un nou urlet și și-a ascuns fața în puloverul meu.

Nu voiam să cred că există cineva capabil de așa ceva.

Dar stăteam pe jos, în lumina felinarelor, și Aled îmi tremura în brațe și era aievea, chiar se întâmpla asta. Carol îi răpea totul lui Aled, îi punea totul pe foc. Avea de gând să-l mistuie la foc mocnit, până îl omora cu zile.

Mâini ruginii ca în nord

— Fac plângere la poliție, a spus mama, pentru a patra oară.

Stăteam de mai bine de o jumătate de oră în camera de zi.

— Măcar dă-mi voie să mă duc să țip la ea.

— N-ar folosi la nimic, i-a spus Aled.

Vorbea ca și cum și-ar fi pierdut voința de a trăi.

— Ce putem să facem? am întrebat. Trebuie să existe o soluție…

— Nu.

Aled s-a ridicat de pe canapea.

— Mă întorc la facultate.

— Poftim?

M-am ridicat și eu și am ieșit după el.

— Stai așa, nu poți să-ți petreci Crăciunul acolo, de unul singur!

— Nu vreau să fiu în preajma ei.

Niciunul din noi n-a mai zis nimic un răstimp.

— Știi…, a continuat Aled, când eu și Carys aveam zece ani… mama ne-a pus pe foc o grămadă de haine pe care le luase Carys de la mâna a doua. Carys era încântată la culme de o pereche de pantaloni pe care și-i cumpărase când ieșise cu prietenele ei… aveau un imprimeu cu galaxii… dar mama a zis că arată ordinar, așa că i-a luat și le-a dat foc în grădină, iar Carys țipa și plângea. Carys a încercat să-i recupereze din foc și s-a ales cu arsuri pe

mâini, iar mama nici măcar n-a alinat-o.

Nu se citea nimic în ochii lui, de parcă n-ar mai fi fost nimic acolo.

— A trebuit… a trebuit să-i țin mâinile sub… jetul de apă rece…

— Doamne sfinte, am zis.

Aled și-a lăsat privirea în pământ și i s-a înmuiat glasul.

— Ar fi putut să-i arunce pur și simplu, dar a ales să le dea foc…

Eu și mama am mai încercat preț de un sfert de oră să-l convingem să nu plece, dar nu s-a lăsat convins.

Era gata să se facă nevăzut.

Din nou.

Era aproape 9 seara când ne-am întors la gară și, chiar dacă îl așteptasem aici cu doar două ore în urmă, păreau să fi trecut zile întregi de atunci.

Ne-am așezat împreună pe o bancă. Pe cealaltă parte se întindeau câmpurile, sub cerul iernii, întunecat și dezolant.

Aled și-a ridicat picioarele pe bancă, stând cu genunchii îndoiți. A început să-și facă de lucru cu mâinile.

— E chiar ger în nord, a spus, întinzându-și mâinile, ca să-mi arate.

Pielea din dreptul articulațiilor i se uscase de tot.

— Uite.

— Mâini ruginii ca în nord, am zis.

— Poftim?

— Așa zice mama.

Mi-am plimbat degetul peste pielea crăpată.

— Când ți se usucă și-ți crapă mâinile. Mâini ruginii ca în nord.

Aled a zâmbit.

— Cred c-ar trebui să-mi iau niște mănuși. Le-aș purta tot timpul.

— Ca Radio.

În Universe City, Radio nu-și scoate niciodată mănușile. Nimeni nu știe de ce.

— Mda.

Şi-a retras mâna, înconjurându-și genunchii cu brațele.

— Uneori cred că sunt Radio.

— Vrei să-ți dau mănușile mele? l-am întrebat deodată, scoțându-mi-le.

Erau bleumarin, cu un model Fair Isle pe spate. I le-am întins.

— Eu am o grămadă.

S-a uitat la mine.

— Nu pot să le fur pe ale tale!

— Sunt foarte vechi oricum.

Era adevărat.

— Frances, dacă le iau, o să mă simt foarte aiurea când le port.

Chiar n-avea de gând să le ia.

— Bine, am zis, ridicând din umeri, și mi le-am pus din nou.

Am rămas tăcuți pentru o clipă, apoi mi-a zis:

— Îmi pare rău că nu ți-am răspuns la mesaje.

— Nu-i nimic, aveai motive să fii supărat pe mine.

A urmat o nouă pauză. Voiam să știu tot ce făcuse la facultate. Voiam să-l rog să-mi spună tot ce nu știam despre Universe City. Voiam să-i spun cât de naspa era la școală în perioada asta, că eram așa nedormită, încât mă durea capul în fiecare zi.

— Tu cum ești? m-a întrebat.

M-am uitat la el.

— Sunt bine.

Știa că nu-i așa. Și nici el nu era bine. Dar nu știam ce altceva să spun.

— Cum merge școala?

— De-abia aștept să scap, i-am zis. Dar totodată… încerc să savurez experiența.

— Nu ești genul de persoană care ține morțiș să-și piardă virginitatea înainte să ajungă la facultate, nu?

M-am încruntat.

— Chiar există astfel de persoane?

Aled a ridicat din umeri.

— Eu n-am cunoscut vreuna.

Am râs.

— Deci reușești să faci față proiectelor?

N-am putut să-l mint.

— Nu chiar. Am avut multe nopți nedormite, aș zice.

Aled a zâmbit, ferindu-și privirea.

— Uneori cred că suntem una și aceeași persoană… dar c-am fost

scindați din greșeală în două, înainte să ne naștem.

— De ce?

— Pentru că, efectiv, ești eu, dar fără toate gunoaiele.

Am pufnit.

— Sub gunoaie… se ascund alte gunoaie. Suntem gunoaie până în măduva oaselor.

— Ah. Așa se va numi albumul meu rap de debut.

Am început amândoi să râdem. Râsetele au reverberat în toată gara. Și apoi s-a auzit o voce deasupra capetelor noastre.

— Următorul tren care sosește la… Linia 1… pleacă la… 21:07… în direcția… Londra — St. Pancras.

— Oh, a exclamat Aled.

Nu dădea semne c-ar vrea să se urnească.

M-am aplecat spre el și l-am îmbrățișat. L-am îmbrățișat cu tot corpul, prinzându-mă bine de gâtul lui, lăsându-mi bărbia pe umărul lui. M-a îmbrățișat și el. Și cred că ne împăcaserăm.

— Mai e cineva pe-acolo, cu care să-ți poți petrece Crăciunul? l-am întrebat.

— Ăă…, a șovăit. Mda, hm… Cred că mai sunt niște studenți străini care au rămas…

Și apoi a sosit trenul, iar Aled s-a ridicat, și-a luat valiza și a urcat. S-a întors pentru a-mi face cu mâna, iar eu i-am zis:

— Bon voyage!

Aled mi-a zâmbit trist, spunându-mi:

— Frances, chiar ești…

Dar nu părea că știe cum să încheie propoziția, iar eu habar n-

aveam ce voia să spună. Și-a pus căștile în urechi, s-a închis ușa, iar el s-a îndepărtat de geam și nu-l mai vedeam.

Când trenul s-a urnit din nou, m-am gândit să sar de pe bancă și să-i fac cu mâna pe lângă geam, ca în filme. Apoi m-am gândit ce caraghios și inutil ar fi gestul, așa c-am rămas pe bancă, așteptând până când trenul nu se mai vedea și nu mai eram decât eu, cu câmpurile și cerul cenușiu.

Prietena mea

O sărutasem pe Carys Last cu o zi înainte să fugă de acasă, iar ea mă urâse pentru asta și apoi plecase și era doar vina mea.

S-a întâmplat în ziua în care am primit rezultatele de la GCSE — în clasa a noua pentru mine și a zecea pentru ea. A venit la mine în seara aia ca să sărbătorim sau, în cazul ei, să deplângem momentul, pentru că picase la toate materiile.

Picase absolut toate examenele.

Eu stăteam pe o canapea, cu pungi nedesfăcute de chipsuri și sticle de băuturi acidulate — provizii pentru petrecere, de care nu ne-am atins —, și o priveam cum tună și fulgeră pe cealaltă canapea.

— Știi ce? Nici măcar nu-mi mai pasă. Efectiv nu-mi mai pasă. Și ce, ce-o să se întâmple? Va trebui doar să repet clasa a zecea. Nimeni nu poate să facă nimic în privința asta. Și dacă pic din nou… și ce? O să mă angajez. Într-un loc unde nu le pasă de note. Poate că nu mă duce capul, dar pot să fac o grămadă de chestii. Mama e așa o scârbă, aș vrea — adică, la ce se așteaptă? Adică, nu sunt frate-meu! Nu sunt odorul ei, futu-i! La ce se așteaptă?

A ținut-o așa o vreme. Când a început să plângă, m-am mutat pe canapea lângă ea și am înconjurat-o cu brațul.

— Nu e ca și cum nu mă pricep la nimic, știu să fac diverse chestii! Notele — sunt doar niște litere. Și ce dacă nu reușesc să rețin formule de trigonometrie, și chestii despre Hitler, și fotosinteză și rahaturi de-astea?

S-a uitat la mine, cu rimelul întins pe obraji.

— Nu sunt o neisprăvită, nu?

— Nu, i-am spus pe un ton aproape șoptit.

Și apoi m-am aplecat spre ea și am sărutat-o.

Drept să spun, chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

Mi-e rușine de mor doar când mă gândesc la asta.

S-a ridicat aproape imediat.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare, de parcă nu ne venea să credem ce se întâmplase.

Și apoi a început să țipe la mine.

Propoziția „Am crezut că ești prietena mea“ a revenit de câteva ori. Și „Nimănui nu-i pasă de mine“. Ce m-a durut cel mai tare, probabil, a fost când mi-a zis:

— În tot acest timp, doar te prefăceai.

Nu mă prefăcusem. Era prietena mea și țineam la ea și nimic din toate astea nu fusese prefăcătorie.

A doua zi a fugit de-acasă. La o zi după asta, mă blocase pe Facebook și-și șterse contul de Twitter. La o săptămână după, și-a schimbat numărul de telefon. La o lună, credeam c-am depășit momentul, dar, de fapt, nu l-am depășit niciodată. Poate că nu mai sunt atrasă de ea, dar asta nu înseamnă că nu s-a întâmplat și că nu va fi mereu vina mea că a fugit de-acasă.

Țeasta

— Vrei să ies din cameră? m-a întrebat mama. Pot să plec, dacă te-ai simți mai bine așa.

— Orice-ar fi, tot așa o să mă simt.

Era în ianuarie. Ziua cea Mare. Stăteam de-o parte și de alta a bufetului din bucătărie, iar eu țineam în mână un plic și în plic era o scrisoare prin care eram informată dacă intrasem sau nu la Cambridge.

— Bine, mă duc dincolo, am spus, răzgândindu-mă.

Am intrat cu scrisoarea în camera de zi și m-am așezat pe canapea.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, îmi tremurau mâinile și eram leoarcă de transpirație.

Încercam să nu mă gândesc la faptul că, dacă nu eram admisă, tocmai îmi irosisem bună parte din viață. Aproape tot ce făcusem la școală fusese cu gândul la Oxford și Cambridge. Îmi alesesem materiile de A-level cu gândul să intru acolo. Ajunsesem președinta Consiliului ca să intru la Oxford/Cambridge. Făcusem eforturi să obțin cele mai mari medii, cu gândul la Oxford/Cambridge.

Am deschis plicul și am citit primul paragraf.

După doar o propoziție, m-a podidit plânsul.

După două, am scos un soi de țipăt din gâtlej.

N-am mai citit restul. Nu mai era nevoie.

Nu intrasem.

Mama a venit și m-a luat în brațe în timp ce plângeam. Aș fi vrut să mă iau la pumni. Aș fi vrut să mă iau la pumni, până îmi crăpa țeasta.

— Nu-i nimic, sst, o să-ți treacă, îmi tot spunea mama, legănându-mă ușurel, de parcă eram din nou bebeluș, dar n-avea să-mi treacă, n-avea să-mi treacă.

Când i-am spus asta, printre hohote de plâns, mi-a zis:

— Păi, mă rog, ai dreptul să fii necăjită din cauza asta. Ai dreptul să plângi din cauza asta astăzi.

Și asta am și făcut.

— Habar n-au ce pierd, a mormăit mama după o vreme, mângâindu-mă pe păr. Ești cea mai deșteaptă din școală. Ești cel mai bun om din lume.

Mai duceți-vă naibii

E puțin spus că eram extrem de supărată. Știam deja că interviurile fuseseră un dezastru, dar o părticică din mine sperase, totuși, c-o să intru. Ăsta a fost primul val de șoc și dezamăgire și apoi, după ce eu și mama ne-am comandat pizza și ne-am uitat la Înapoi în viitor, eram furioasă pe mine pentru că mă așteptasem să intru, ăsta fiind al doilea val. Pe la 3 dimineața, când stăteam în pat fără să pot adormi, deja mă uram pentru că eram o răzgâiată. Cine se pune pe bocit pentru că n-a intrat la o universitate din cele cinci la care și-a depus dosarul? Unii plâng de fericire pentru că au intrat la o facultate.

Numeroasele statusuri pe Facebook cu „Omg, am intrat la Cambridge/Oxford!!! :D“ care mi-au tot apărut în feed în ziua aia puneau sare pe rană, mai ales când erau postate de persoane care întotdeauna luau note mai mici decât mine la examene.

Deși, când am văzut că postase și Daniel Jun unul, am simțit un strop de bucurie că intrase. El o merita.

Daniel Jun 준다니엘 준

4 ore

Am fost admis la Universitatea Cambridge, unde voi studia Științele naturii! Fericit la culme x

106 persoane apreciază postarea

El muncise pe brânci. Nu era ca și cum îi făcea cineva galerie. Sincer, o merita. Și îmi era simpatic, cred. Acum chiar îmi era

simpatic.

Dar îmi dați voie să am un moment de egoism?

Doar că…

Efectiv făcusem tot ce trebuia. Citisem la greu. Mă pregătisem un an întreg pentru asta. Eram cea mai deșteaptă fată din clasă, așa era de când învățasem ce înseamnă să fii deștept, iar oamenii deștepți mergeau la Cambridge.

Și totuși nu intrasem.

Totul fusese în zadar.

Sunt sigură că vi se pare că mă plângeam degeaba. Probabil că mă credeți o adolescentă smiorcăită. Și mda, probabil că doar îmi imaginasem lucrurile alea. Asta nu înseamnă că nu era adevărat ce simțeam. Așa că, mai duceți-vă naibii.

5. semestrul de primăvară

a)

Zgomot alb

În restul lunii ianuarie am încercat să nu mă gândesc prea mult la nimic. Îmi făceam temele fără să mă gândesc la asta. N-am vorbit cu nimeni despre Cambridge, dar toată lumea știa că n-am intrat. I-am trimis de câteva ori SMS-uri lui Aled, să văd ce face, dar nu mi-a răspuns.

Aveam o mulțime de proiecte de predat la sfârșitul lunii. Trebuia să stau trează până foarte târziu, noapte de noapte, să le termin. Nu m-am culcat deloc în noaptea dinaintea termenului de predare, am stat trează și apoi am plecat la școală, fără să dorm deloc. A trebuit s-o sun pe mama, să vină să ma ia la pauză, deoarece credeam c-o să leșin.

Și, pe lângă toate astea, am continuat să ascult Universe City. Episoadele din decembrie și ianuarie au fost cam insipide. Aled părea că nu mai știe ce face. A uitat aproape cu totul de câteva fire narative secundare. Noile personaje nu-ți trezeau interesul și nu apăreau prea des în poveste.

Și apoi, în ultima vineri din ianuarie, Aled a postat episodul care avea să-i termine pe fanii Universe City.

Episodul se numea „Rămas-bun“ și consta în douăzeci de minute de zgomot alb.

Trebuie să fi venit dintr-o stea

Fanii au clacat, practic, cuprinși de o disperare colectivă. Tagul de pe Tumblr dădea pe-afară de necrologuri kilometrice, postări-text nefericite și fan art încărcat de emoție. Toate erau foarte triste, așa că nu m-am uitat prea mult la ele.

În aceeași zi, Aled a postat și ultimul lui tweet:

RADIO @UniverseCity

îmi pare rău. am nevoie de un pic de timp. sunteți foarte mici, poate, dar cu toții contați în univers. rămas-bun <3

31 ian 14

Iar lumea mi-a inundat căsuța poștală cu întrebări, deși nu mai aveam nimic de-a face cu Universe City.

Anonim a postat:

N-ai mai fost prea activă pe Tumblr în ultimele luni. Ești singura persoană, în afară de Creator, care a fost implicată vreodată în serial. Ți-ai reactivat recent comentariile, așa încât sper că nu te superi că-ți scriu. Ne poți spune ceva despre episodul din Universe City numit „Rămas-bun“, care a fost postat acum două săptămâni (presupunând că l-ai ascultat)?

touloser a răspuns:

chiar nu știu ce să vă spun, doar că sunt la fel de tristă ca voi din cauză că creatorul a hotărât să facă treaba asta, dar în mod evident are de rezolvat niște probleme personale acum. nimeni în afară de creator nu știe dacă universe city va reveni vreodată, așa că v-aș sfătui pe toți să mergeți înainte. se mai întâmplă și astfel de lucruri. e trist că s-a întâmplat cu ceva așa de însemnat pentru multă lume.

l-am cunoscut pe creator. universe city era foarte important pentru el. de fapt, asta e puțin spus. universe city era singurul lucru pe care-l avea. mult timp a fost singurul lucru pe care-l aveam și eu. chiar nu știu ce-o să fac de-acum înainte. nu știu nici ce va face creatorul. nu știu ce să vă spun.

Nu știam de ce se hotărâse să pună capăt serialului. Poate că-l obligase maică-sa. Poate că nu mai avea timp să se ocupe de el. Sau poate că pur și simplu nu mai voia să facă treaba asta.

Chiar și-așa, eram nedumerită, fiindcă în mod evident era un lucru important pentru el. Ținea la asta mai mult decât la orice altceva.

Nici măcar nu dezvăluise identitatea lui February Friday.

În noaptea episodului cu zgomotul alb, stând în camera de zi cu laptopul în brațe, m-am gândit, pentru prima dată după cel puțin o lună, la cine-ar fi putut să fie February Friday.

M-a izbit aproape instantaneu.

Ce spusese Aled despre Carys în noaptea în care se întorsese în sat mi se învârtise în minte săptămâni întregi și deodată mi-am dat seama de ce.

Focul.

Focul care mistuise hainele.

Se alesese cu arsuri pe mâini din pricina flăcărilor.

Părea o poveste aleasă la întâmplare. Dintre toate lucrurile pe care mi le-ar fi putut spune despre relația lui Carys cu mama lor, alesese

tocmai acel episod.

Am deschis blogul lui Aled, cu transcrierea podcastului, și am dat un CTRL-F la cuvântul „foc“ în fiecare dintre primele douăzeci de episoade. Apoi am transferat citatele relevante într-un document Word.

Și, după foc, asta a fost, ai dispărut fără urmă

Te văd în fiecare foc ce strălucește

Până la urmă, mi-aș dori să fi căzut eu în Foc, deși poate că e o dovadă de egoism să spun asta

Focul care te-a atins trebuie să fi venit dintr-o stea

Mereu ai dat dovadă de curaj, curajul de a lăsa Focul să te atingă.

După asta n-am mai avut nicio urmă de îndoială. Carys Last era February Friday.

Un eșec

Fusese un strigăt de ajutor.

Universe City. Toată treaba.

Fusese un strigăt de ajutor de la frate către soră.

După weekendul ăla, am știut ce trebuia să fac.

Trebuia s-o conving pe Carys să-l ajute pe Aled.

În momentul ăsta, era singura persoană care-l putea ajuta. Scrisorile către February fuseseră parte din podcast încă de la început. Aled scria despre Carys de ani de zile. Îi ducea dorul. Voia să stea de vorbă cu ea. Și habar n-avea unde era.

Dacă mai era pe undeva.

Mama lui Aled nu voia să-i spună unde se află Carys — nu știam cum și de ce. Dar nu reușeam să-mi iau gândul de la asta și mă tot frământam. Avusesem un prilej s-o ajut pe Carys și o dădusem în bară în ultimul hal.

Păi, tocmai asta era chestia, nu-i așa?

Avusesem un prilej să ajut și sfârșisem printr-un eșec. Și nu mi-au plăcut niciodată eșecurile.

Fata cu părul argintiu

— Hei, blondule, fă schimb de locuri cu mine.

Când mi-am ridicat privirea din fișa de lucru la istorie în lunea de după, am dat cu ochii de o fată cu părul argintiu, care îi făcea vânt băiatului așezat lângă mine, pentru a-i lua locul. S-a instalat comod, și-a lăsat cotul pe masă și bărbia în palmă și s-a uitat lung la mine. Era Raine Sengupta.

Își vopsise părul, negru înainte, într-o nuanță de argintiu-intens, iar tunsoarea ei era așa radicală, încât practic își răsese cu totul jumătatea dreaptă a țestei. Părul e fereastra sufletului.

— Frances, băi, nu-ți merge prea bine, este? m-a întrebat, înclinând solemn din cap.

Îmi petreceam în continuare timpul cu Raine, Maya și toată gașca la școală și încă vorbeam destul de des cu Raine, dar nu știau nimic despre ce se întâmplase cu Aled sau cu Universe City.

Am râs.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ai o față de câine plouat, băi.

A oftat.

— Încă ești în doliu după Cambridge?

Eram gata să explodez de groază din cauza poveștii cu Aled și Carys, pentru că-mi doream să-i ajut, să fac ceva bun măcar o dată în viața mea plină de rateuri, dar i-am zis doar:

— Nu, nu, mi-a trecut. Pe cuvânt.

— Păi, bun așa.

— Da.

Se uita în continuare lung la mine. Apoi s-a uitat la ce făceam — desenam pe fișa de lucru în loc să completez răspunsurile.

— Hei, sunt faine! Seamănă cu desenele tale pentru Universe City.

Am dat din cap.

— Mulțumesc…

— Ar trebui să lași naibii universitatea și să mergi la o școală de artă sau așa ceva. Domnișoara García ar fi în culmea fericirii.

O zisese în glumă, dar, pentru o fracțiune de secundă, chiar am luat în serios ideea și m-a șocat treaba asta, așa că am încercat să nu mă mai gândesc la vorbele ei.

— Deci, ce s-a mai întâmplat?

Voiam și nu voiam să-i spun. Voiam să spun cuiva, dar nu eram sigură că Raine e persoana potrivită. Dar oare exista o persoană potrivită față de care să mă descarc în legătură cu tot ce se întâmplase în ultimul timp?

M-am descărcat oricum.

I-am povestit totul, de la colaborarea mea la Universe City, de la ce-i făcuse Aled lui Daniel, până la ce-i făcusem eu lui Aled și ce-i făcuse maică-sa lui Aled, până la faptul că February Friday o întruchipa pe Carys și episodul cu „Rămas-bun“. Toată povestea.

Toată povestea, în afară de singurul lucru pe care nu mă simțeam în stare să-l recunosc în fața nimănui, exceptându-l pe Aled — partea legată de mine și Carys. Tot nu-mi găseam cuvintele ca să povestesc partea aia.

— Sunt o grămadă de chestii aici, mi-a zis. Ce-ți propui să faci?

— Cum adică?

— O să lași lucrurile să se încheie așa?

Şi-a încrucişat brațele la piept.

— Aled e complet singur și captiv la facultate. Carys e undeva în lumea largă și habar n-are ce se întâmplă cu fratele ei. Universe City s-a încheiat fără vreo explicație. Și nimeni n-o să facă nimic în privința asta. Nimeni în afară de tine, poate.

M-am uitat la fișa de lucru.

— Păi… vreau s-o găsesc pe Carys, ca să-l poată ajuta pe Aled, dar… probabil că e imposibil.

— Nu ești prietena lui Aled?

— Ba da, desigur.

— Și nu vrei să-l ajuți?

— Păi…

Sigur că voiam să-l ajut. De ce șovăiam?

— Nu știu.

Raine și-a dat după ureche părul rămas mai lung.

— Uite — mă rog, o să sune ridicol, dar mama are o vorbă — când ai multe pe cap, trebuie să te uiți la imaginea de ansamblu. Fă un pas înapoi, uită-te la imaginea de ansamblu și gândește-te la ce contează cu adevărat în momentul ăla.

M-am îndreptat brusc în scaun.

— Mama zice fix același lucru.

— Ce face? Nu te cred!

— Ba da, ea îi zice Perspectiva Cosmică!

— Băi! Fix despre asta vorbesc!

Am rânjit amândouă.

Raine chiar încerca să mă ajute.

— Știi ce cred eu c-ar ajuta din Perspectivă Cosmică? mi-a spus, așezându-se picior peste picior și uitându-se în ochii mei. S-o găsești pe Carys Last.

Agenda

Motivele pentru care mă temeam s-o găsesc pe Carys Last erau următoarele:

O văzusem și-i vorbisem pentru ultima dată cu optsprezece luni în urmă.

Ultima oară când o văzusem și-i vorbisem o sărutasem fără să-i cer voie, ea nu fusese încântată de asta, gestul meu o determinase să fugă de-acasă, iar eu fusesem măcinată de rușine și vinovăție în fiecare zi care trecuse de-atunci.

Efortul necesar să-i dau de urmă lui Carys Last, când singura persoană care știa unde se află era o femeie care mă băga în sperieți și care-și omorâse câinele, îmi inducea un stres și mai mare decât simțeam deja (dacă așa ceva era cu putință).

Cu toate astea, ideea de a face un lucru util măcar o dată în viața mea neisprăvită mă împingea înainte.

Și asta era chestia, cred.

Fusesem respinsă de Cambridge și aveam sentimentul că-mi irosisem viața.

Ceea ce e caraghios și de toată jena, știu. Credeți-mă, înțeleg.

Raine a venit pe la mine după ore a doua zi, să discutăm despre planul ei — „Cum s-o găsim pe Carys“.

Deoarece Raine avea în continuare rezultate foarte slabe la toate materiile de A-level, era obligată și-acum să stea în fiecare pauză, inclusiv în pauza de prânz, la ușa biroului doamnei Afolayan și să facă teme.

Asta însemna și că Raine avea prilejul să vadă o mulțime de oameni perindându-se prin birou, care, apropo, era mai curând ditamai sala de conferințe — cu aparat de aer condiționat, televizor cu plasmă pe un perete, mai multe ghivece cu plante și fotolii comode.

Una dintre aceste persoane era Carol Last, membră în Consiliul Părinților.

Conform spuselor lui Raine, Carol avea la ea o agendă Filofax roz de fiecare dată când venea la o ședință.

Tot conform spuselor lui Raine, dacă doamna Last avea într-adevăr adresa lui Carys, cel mai probabil era notată în agenda cu pricina.

Eu habar n-aveam cum am fi putut să furăm agenda de sub nasul lui Carol și, drept să spun, nici nu voiam. Nu e ca și cum mai furasem ceva până atunci sau îmi doream să ajung hoață. Doar la gândul că m-ar putea prinde Carol, mă cam lua cu greață.

— Nu-ți face griji, mi-a spus Raine.

Eram așezate la barul pentru micul-dejun și mâncam biscuiți cu cremă direct din cutie.

— Eu am mult mai puține scrupule. Am mai furat chestii până acum.

— Ai furat chestii?

— Păi… oarecum. I-am furat pantofii lui Thomas Lister, pentru c-a aruncat cu un sendviș în mine în autobuz.

A zâmbit și s-a uitat la mine.

— A trebuit să coboare din autobuz și să meargă în șosete prin zăpadă. A fost minunat.

Planul era ca Raine să se ciocnească de Carol chiar în pragul biroului lui Afolayan, prefăcându-se că scapă din brațe un teanc de cărți. Teoretic, Carol avea să-și scape și ea agenda din mână, iar Raine putea să i-o sustragă fără să fie observată.

Mie mi s-a părut un plan dezastruos, pentru că se baza pe următoarele premise: (a) că la momentul ăla Carol ținea în mână agenda, (b) că Raine avea să-și scape cărțile astfel încât să poată lua agenda fără s-o vadă Carol, și c) că aceasta avea să uite imediat ce scăpa agenda c-o avusese în mână.

Altfel zis, nu vedeam cum ar putea să ne iasă figura. Nici măcar nu știam sigur dacă adresa lui Carys era în agendă.

Întâmplător, mama era în bucătărie la momentul ăla și, când Raine a zis ce avea de zis, ne-a spus:

— Nu sunt sigură că va funcționa planul ăsta, fetelor.

Eu și Raine ne-am întors spre ea.

Mama a zâmbit, prinzându-și părul.

— Lăsați-o pe seama mea.

Știam sigur următorul lucru: Carol avea să fie la școală joi, 13 februarie, de la ora 14, pentru a participa la o ședință a Consiliului Părinților. M-am întrebat ce profesii aveau părinții respectivi, dacă aveau timp liber într-o zi de joi, la 14. M-am întrebat cum de era Carol membră în Consiliul Părinților la o școală la care nu studia niciunul din copiii ei.

Mama își luase liber în ziua aceea. A zis că oricum nu-și consuma niciodată zilele de concediu.

Cred că era foarte entuziasmată să ia parte la planul nostru, de fapt. Își programase o întâlnire cu doamna Afolayan la ora 15. A zis c-o să intre în vorbă cu Carol la sfârșitul ședinței. N-a spus cum avea să obțină adresa lui Carys. Eu și Raine eram la ora de istorie în tot acest timp, așa că habar n-aveam ce urma să se întâmple.

— Lăsați totul pe seama mea, ne-a spus mama cu un zâmbet răutăcios.

Raine s-a întors acasă cu mine după ore în ziua aia. Mama ne aștepta așezată la masa din bucătărie. Purta singurul compleu cu pantaloni pe care-l avea și își prinsese părul cu o clamă. Părea imaginea stereotipică a unei mame.

Ținea în mână agenda roz.

— Doamne sfinte! am zbierat, azvârlindu-mi pantofii într-un colț și aruncându-mă pe unul din scaunele de la bar.

Raine mi s-a alăturat rapid, cu o expresie pătrunsă de respect.

— Cum mama naibii ai reușit?

— Am întrebat-o dacă pot să-i iau agenda cu împrumut, ne-a spus mama, ridicând nonșalant din umeri.

Mi-a scăpat un râs înfundat.

— Poftim?

Mama s-a sprijinit de masă.

— Am întrebat-o dacă are cumva adresa de contact a deputatului nostru local, pe motiv c-aș vrea să mă plâng de temele realmente insuficiente care vi se dau, puturoși ce sunteți, și de faptul că școlile locale nu vă pregătesc cum se cuvine, de ajungeți niște trântori.

Ne-a întins agenda.

— Dar, desigur, mă grăbeam să ajung la o întâlnire, așa că nu aveam timp să stau să copiez adresa. Așa c-am întrebat dacă aș putea s-o iau cu împrumut și i-am promis c-o să i-o las în cutia poștală după întâlnire, deci ar fi cazul să vă grăbiți.

— Probabil că-i ești chiar simpatică, am spus, clătinând din cap și luând agenda.

Mama a ridicat din umeri.

— Mereu încearcă să intre în vorbă cu mine la poștă.

Ne-a luat zece minute să parcurgem lista de adrese, pentru a descoperi că numele lui Carys Last nu era notat nicăieri.

Ne-am uitat apoi la însemnări, dar am descoperit doar o varietate de liste de cumpărături, liste cu chestii de făcut, notițe de serviciu (nici acum nu știam cu ce se ocupă Carol) și notițele mamei de la întâlnirea cu Afolayan, care constau din cuvintele „bla-bla-bla“, o fețișoară zâmbitoare și un desen micuț cu un dinozaur. Am avut grijă să rup pagina aia.

— Nu cred că-i aici, am zis, simțind un gol în stomac.

Crezusem sincer c-o să găsim ceva. De bună seamă Carol avea adresa fiicei ei notată pe undeva.

Asta dacă avea o adresă.

Raine a gemut.

— Ce ne facem acum? Suntem deja în februarie, Aled e plecat de aproape două luni…

— Februarie! am exclamat deodată.

— Poftim.

February.

— February.

Am luat agenda.

— Stați să mă mai uit o dată.

Am dat încet filă cu filă. Și apoi m-am oprit și am strigat „DA!“, împungând pagina cu degetul.

— Oh, Doamne, a șoptit Raine.

La pagina cu „F“ din agendă erau patru contacte. Primul de sus era o persoană care nu părea să aibă nume de familie. La „Nume“ era scris un singur cuvânt: __ February.

london's burning

În vinerea aceea am luat trenul spre Londra. Mama m-a pus să promit c-o să am mereu asupra mea un fluier contra violatorilor și c-o să-i trimit mesaj din oră în oră.

Aveam să fac chestia asta.

Aveam să dau de urma lui Carys. Iar ea avea să-l ajute pe Aled.

M-am trezit în fața unei vile destul de curățele, într-o zonă rezidențială. Arăta mult mai select decât mă așteptam. Evident, nu era o vilă din aia albă, de fițe, genul la care se gândește toată lumea când își imaginează cum e să locuiești la Londra, dar Carys nu locuia într-o magherniță. Eu mă așteptasem la o chestie dărăpănată, gata să cadă, cu scânduri la ferestre.

Am urcat treptele și am sunat la ușă. Melodia soneriei era London's Burning.

Mi-a deschis o tânără de culoare, cu părul ciclam. Mi-a luat o clipă să-mi găsesc cuvintele, pentru că-și prinsese margarete în învolburarea de bucle și, sincer, niciodată nu văzusem păr mai frumos.

— Toate bune, băi? m-a întrebat, cu un accent tipic londonez.

Mi-a amintit un pic de Raine.

— Ăă, da, o căutam pe Carys Last? am zis, dregându-mi glasul. Ar trebui să locuiască aici?

Femeia a schițat o grimasă compătimitoare.

— Îmi pare rău, neah, nu stă nicio Carys aici.

— Ah…

Am simțit că mi se înecau corăbiile.

Și apoi mi-a venit o idee.

— Stați așa… dar cineva pe nume February? am întrebat.

Femeia a părut un pic surprinsă.

— Oh! Da, Feb adică! Ești o prietenă de pe vremuri sau…?

— Ăă… da, oarecum.

A zâmbit, rezemându-se de tocul ușii.

— Frate. Știam eu că și-a schimbat numele, dar… Carys. La naiba, un nume mai galez nu se poate.

Am râs și eu.

— Deci… e acasă?

— Neah, e la lucru. Probabil c-ai putea să te duci după ea, dacă ai timp? Sau poți să-ți tragi sufletul aici un pic?

— Oh, așa deci. E departe de-aici?

— Neah, un pic mai încolo, în South Bank. Lucrează la Teatrul Național, e ghid turistic și organizează ateliere pentru puști și chestii de-astea. Faci cam zece minute cu metroul.

Deoarece mă așteptasem, cumva, să aflu că trăia la limita subzistenței, din salariul minim pe economie, vestea m-a surprins la culme.

— Oare s-ar supăra? Aș întrerupe-o din treabă sau ceva?

Femeia s-a uitat la ceasul galben, greoi pe care-l purta la mână.

— Neah, e trecut de șase, așa că probabil a terminat cu atelierele. Probabil c-o s-o găsești în magazinul de suvenire, de obicei dă o mână de ajutor pe-acolo până la opt, când termină programul.

— Bine.

M-am oprit pe scară. Acum era momentul. Urma s-o văd pe Carys.

Sau — nu. Stai așa. Trebuia să mă asigur. Pentru orice eventualitate.

— Deci, Carys… — m-am corectat — February… ăă… doar ca să mă asigur, e… E blondă…

— E vopsită blondă, cu ochi albaștri, țâțe mari și o față serioasă, de parcă ar fi în stare să-ți smulgă beregata?

Femeia a râs înfundat.

— Ea e?

Am zâmbit stingherită.

— Ăă, da.

Mi-a luat doar douăzeci de minute să ajung la Teatrul Național. South Bank-ul — o zonă aflată pe malul râului, plină de cafenele, tarabe, restaurante și cântăreți ambulanți — gemea de lume ieșită să ia cina în oraș sau să meargă la spectacole și deja se întunecase binișor. Cineva cânta o melodie a celor de la Radiohead la chitară acustică. Mai fusesem o singură dată pe-aci — venisem într-o excursie cu școala, să vedem o reprezentație cu War Horse.

În timp ce mă îndreptam spre teatru, ghidată de Google Maps, mi-am studiat ținuta — o rochie în dungi tip salopetă, purtată peste un tricou acoperit de bule de dialog ca în benzile desenate, colanți gri groși și un jerseu cu model Fair Isle. Simțeam că sunt eu cea adevărată și treaba asta mi-a dat un plus de încredere cu privire la întreaga situație.

Chiar înainte de a intra în teatru, am avut un moment în care am fost pe punctul de a face cale întoarsă. I-am trimis mamei un SMS cu emojiul care plânge, iar ea mi-a trimis ca răspuns emojiul cu degetul mare ridicat, mai multe emojiuri cu dansatoarea de salsa și un trifoi cu patru foi.

Am intrat — o clădire imensă, gri și pătrățoasă, care nu semăna deloc cu teatrele tradiționale din Londra — și am identificat imediat magazinul de suvenire aflat la intrare. M-am îndreptat într-acolo.

Mi-a luat un moment s-o zăresc pe Carys, deși chiar n-ar fi trebuit să-mi ia prea mult timp, deoarece încă îți sărea în ochi, ca întotdeauna.

Muta niște cărți aflate pe un raft, rearanjându-le și adăugând altele dintr-o cutie de carton, pe care o ținea la subraț. M-am îndreptat spre ea.

— Carys, am strigat-o și, de cum și-a auzit numele, s-a încruntat și a întors brusc capul, speriată parcă.

I-a luat o clipă. Și apoi m-a recunoscut.

— Frances Janvier, a zis, cu chipul complet lipsit de expresie.

Copilul-model

Mă îngrijorau o mulțime de chestii. În primul rând, părul lui Carys. Era blond-oxigenat, aproape alb, iar bretonul se oprea pe la jumătatea frunții — ochii îi păreau mult mai mari acum, chiar o vedeai când se uita la tine. Doamne sfinte, probabil că-i luase o jumătate de oră să-și traseze conturul arcuit cu creion dermatograf din jurul ochilor.

Purta un ruj roșu, un tricou scurt în dungi, în stil marinăresc, și o fustă midi bej, cu pantofi Mary Jane cu talpa groasă, roz-pastelat. Avea un ecuson cu Teatrul Național atârnat de gât. Arăta de aproximativ douăzeci și patru de ani.

Singurul lucru neschimbat era geaca de piele. Nu mai țineam minte dacă era aceeași pe care o purta pe vremuri, dar avea același efect.

Părea gata să-mi facă felul sau să mă dea în judecată. Posibil ambele.

Și apoi a început să râdă, mai mult pentru sine.

— Știam eu, a zis, și am recunoscut vocea ușor sclivisită, desprinsă parcă din Made in Chelsea, suavă ca a lui Aled, de parcă te așteptai s-o auzi la TV. Știam eu c-o să mă găsească cineva până la urmă.

Se uita la mine și chiar era ea, dar nu aveam sentimentul că vorbesc cu o persoană cunoscută.

— Doar că nu mă așteptam să fii tu.

Am râs stingherită.

— Surpriză!

— Hm.

A ridicat din sprâncene, apoi mi-a întors spatele și a strigat către femeia de la casă:

— Hei, Kate! Pot să plec mai devreme?

Femeia i-a strigat că poate, după care Carys s-a dus să-și ia geanta și am plecat împreună.

Carys m-a dus la barul teatrului, ceea ce nu m-a mirat deloc. Îi plăcuse băutura de când avea șaisprezece ani și îi plăcea și acum.

A insistat să-mi ia și mie un pahar de ceva. Am încercat s-o opresc, dar, până să mă dezmeticesc, comandase două cocktailuri daiquiri, la douăzeci de lire unul, probabil, la ce prețuri erau la Londra. Mi-am scos haina, am lăsat-o pe scaun și am încercat să-mi impun să nu mai transpir atât de tare.

— Deci, ce te-a mânat aici? m-a întrebat, sorbind din cocktail prin două paie minuscule și privindu-mă drept în ochi. Cum m-ai găsit?

Amintindu-mi de aventura cu agenda, m-a pufnit râsul.

— Mama i-a furat agenda mamei tale.

Carys m-a privit intrigată.

— Maică-mea n-ar trebui să aibă adresa mea.

Şi-a ferit privirea.

— Oh, la naiba. Pun pariu c-a citit scrisoarea pe care i-am trimis-o lui Aled.

— I-ai… i-ai trimis o scrisoare lui Aled?

— Da, anul trecut, când m-am mutat unde stau acum. Îi spuneam doar că sunt bine și îi dădeam noua mea adresă. Am și semnat-o February, ca să știe că folosesc numele ăsta.

— Aled…

Am clătinat ușor din cap.

— Aled n-a primit nicio veste de la tine. Așa mi-a spus.

Carys nici nu părea să mă fi auzit.

— Maică-mea. Doamne sfinte. Nu știu de ce mă mai mir.

A oftat şi apoi a ridicat din sprâncene, uitându-se la mine.

M-am întrebat de unde să încep. Aveam atâtea lucruri să-i spun, s-o rog.

Mi-a luat-o înainte cu:

— Arăți altfel. Hainele pe care le porți acum te reprezintă. Și ți-ai lăsat părul desfăcut.

— Ăă, mulțumesc, sunt…

— Deci ce mai faci?

Carys m-a bombardat cu întrebări preț de câteva minute, astfel că n-am reușit să aduc vorba de niciunul dintre subiectele despre care voiam să vorbesc de fapt, cum ar fi: 1) fratele tău geamăn se comportă nefiresc de vreo șase luni încoace și asta ne îngrijorează, 2) îmi pare foarte rău c-am fost o prietenă execrabilă, 3) cum de-ai reușit să-ți pui viața în ordine deja, ai doar optsprezece ani, 4) explică-mi, te rog, de ce te cheamă February acum.

Era în continuare cea mai intimidantă persoană pe care o cunoscusem vreodată. Încă și mai intimidantă acum. Totul la ea mă băga în sperieți, la naiba.

— Ai intrat la Cambridge până la urmă? m-a întrebat.

— Nu.

— Ah. Așadar ce-ți propui să faci?

— Ăă… nu știu. Nu contează. N-am venit aici să vorbesc despre asta.

Carys s-a uitat lung la mine, dar n-a zis nimic.

— Am venit după tine din cauza lui Aled, i-am spus.

M-a privit, ridicând din sprâncene. Expresia impenetrabilă pe care o cunoșteam îi revenise pe chip.

— Oh, da?

Am luat-o cu începutul. I-am explicat că eu și Aled ne împrieteniserăm, i-am povestit cum ne găsiseserăm unul pe celălalt și despre coincidența stranie legată de Universe City. I-am explicat că dezvăluisem din greșeală faptul că el e Creatorul și că el nu-mi mai răspunsese apoi la mesaje, iar maică-sa era chitită să distrugă tot ce avea el mai scump.

Carys m-a ascultat, sorbind din când în când din cocktail, dar mi-am dat seama că era din ce în ce mai îngrijorată. Eu mă jucam cu paharul, trecându-l dintr-o mână în cealaltă.

— E…, a zis, odată ce terminasem de povestit. Doamne, nu mi-am imaginat… nu mi-am imaginat în veci c-o să înceapă și cu el.

Aproape că nu-mi venea să întreb.

— Ce să înceapă?

Carys păru să cântărească lucrurile pentru o clipă, așezându-se picior peste picior și scuturându-și părul.

— Mama crede că n-ai cum să ai o viață împlinită decât dacă te descurci cu brio la școală.

A lăsat paharul din mână și a ridicat palma, arătându-mi pe rând degetele, în timp ce vorbea. Încă avea cicatricele acelea minuscule.

— Asta înseamnă că trebuie să iei note excelente tot timpul, să-ți alegi doar materii de GCSE și A-level și să obții o diplomă la o universitate de top.

Şi-a lăsat mâna în jos.

— Crede cu atâta tărie în ideea asta, că mai curând ne-ar vedea morți decât să nu îndeplinim toate aceste condiții.

— Futu-i, am zis.

— Da, a încuviinţat Carys, râzând. Din păcate pentru mine, după cum bine știi, am fost genul de om care… Indiferent cât de tare mă străduiam, pur și simplu nu reușeam să iau note bune. La nimic. Dar mama și-a imaginat că putea să mă oblige pur și simplu să devin deșteaptă ca prin minune. Meditatori, teme suplimentare, tabere de studiu etc. Ceea ce era ridicol, evident.

A mai luat o gură din cocktail. Îmi povestea treaba asta cu aerul nonșalant cu care ar povesti cineva despre vacanța de vară.

— Aled era cel deștept. Era copilul-model. Favoritismul era evident încă dinainte să-și ia tata câmpii, când aveam noi opt ani. Mama mă disprețuia pur și simplu din cauză că nu eram în stare să rezolv probleme de mate — eu eram copilul grăsan și bătut în cap — și mi-a făcut viața un iad.

Nu voiam să întreb, dar am întrebat oricum.

— Ce a făcut?

— Mi-a răpit treptat toate lucrurile care îmi aduceau un dram de bucurie, a spus Carys, ridicând din umeri. Era ceva de genul — dacă nu iei „A“ la lucrarea asta, n-ai decât, nu poți să te mai vezi cu prietenii în weekend. Nu iei 10 din 10 la fișa asta de lucru, bun, o să-ți confisc laptopul două săptămâni. Și, treptat, situația s-a agravat, știi? S-a transformat într-o chestie de genul — dacă nu iei „A“ la simularea de GCSE, te încui în cameră tot weekendul. Dacă pici examenul, nu primești niciun cadou de ziua ta.

— Doamne…

— E un monstru, a continuat Carys, ridicând un deget. Dar e și vicleană. Nu face nimic ilegal sau ceva care să pară un abuz. Așa reușește să scape nepedepsită.

— Și… crezi că… îi face chestiile astea lui Aled acum?

— Din ce mi-ai povestit… Adică, așa pare. Nu mi-am închipuit în veci c-o să se întoarcă împotriva lui. El era copilul-model. N-aș fi… adică, dacă aș fi știut… dacă Aled ar fi primit scrisoarea de la mine și mi-ar fi răspuns, mi-ar fi zis…

A clătinat din cap, fără să-și ducă propoziția la bun sfârșit.

— N-am fost în stare să mă apăr nici pe mine împotriva ei, cu atât mai puțin pe el. Probabil, dacă eu nu mai eram prin preajmă… pur și simplu avea nevoie de altcineva pe care să-l distrugă.

N-am știut ce să spun.

— Și nu-mi vine să cred că a eutanasiat câinele, a continuat. Așa ceva e… oribil.

— Aled a fost devastat.

— Mda, iubea la nebunie câinele ăla.

S-a lăsat tăcerea și eu am tras o dușcă din băutură, care era foarte tare.

— Dar, sincer, îl uram la momentul respectiv.

Treaba asta m-a șocat.

— Îl urai? De ce?

— Pentru că eu eram cea pe care o chinuia mama. Pentru că el era copilul-model, iar eu eram cea bătută în cap. Pentru că nu mi-a luat niciodată apărarea în fața ei, nici măcar când vedea cât de urât se poartă cu mine. Dădeam vina doar pe el.

Mi-a observat expresia disprețuitoare și a ridicat din sprâncene.

— Oh, nu-ți face griji, nu mai văd așa lucrurile. Nu-l mai învinovățesc deloc, e doar vina ei. Dacă Aled ar fi încercat să-mi ia apărarea, ne-ar fi făcut viața de neîndurat amândurora.

Toată povestea era sfâșietor de tristă și știam că trebuie să-i conving să-și vorbească din nou, chiar dacă era ultimul lucru pe care-l

făceam.

— Oricum, într-o zi am hotărât că trebuie să scap de-acolo.

Carys a golit paharul și l-a lăsat din mână.

— Dacă aș fi rămas, aș fi fost nefericită toată viața. M-ar fi obligat să dau examenele de A-level, probabil să repet un an, când le-aș fi picat inevitabil, și apoi m-aș fi chinuit să găsesc o slujbă la înălțimea așteptărilor ei.

A ridicat din umeri.

— Așa c-am plecat. Am dat de urma bunicilor din partea tatei și am stat cu ei o vreme. Apoi m-am implicat în niște acțiuni la Teatrul Național pentru Tineret și am reușit să obțin o bursă pentru un curs de actorie, după ce-am trecut de preselecție. Și apoi am candidat pentru un post aici.

Şi-a aruncat părul pe spate cu un gest de divă, făcându-mă să râd.

— Iar acum am o viață minunată! Locuiesc cu niște prieteni, am o slujbă faină, care-mi place. Viața nu se reduce la manuale și note.

Am simțit că-mi crește inima la gândul că era fericită.

Mă așteptasem să aflu o mulțime de lucruri despre Carys Last odată ce o găseam, însă la asta nu m-aș fi așteptat.

— Dar…

S-a rezemat de spătarul scaunului.

— Îmi pare rău că Aled trece printr-o perioadă nasoală.

— Sunt foarte îngrijorată pentru el de când nu mai scrie și produce Universe City.

Carys și-a lăsat capul într-o parte. Părul ei blond, aproape alb, scânteia un pic în lumina ledurilor din bar.

— Universitatea?

Și apoi mi-a picat fisa.

Carys habar n-avea care era treaba cu Universe City.

— Nu… nu știi povestea cu Universe City, am zis, trăgându-mi o palmă peste frunte. Oh, Doamne.

Carys s-a uitat lung la mine, intrigată.

Și atunci i-am povestit tot ce se întâmplase în serial. Inclusiv partea legată de February Friday.

Expresia ei glacială se topea pe măsură ce vorbeam. A făcut ochii mari. A clătinat din cap de câteva ori.

— Am presupus că știi, i-am zis, odată ce am terminat povestea. Adică… sunteți gemeni.

Carys a pufnit.

— N-avem o legătură telepatică.

— Nu, m-așteptam să-ți fi spus.

— Aled nu spune nimic.

Se încruntase din nou, cufundată în gânduri.

— Nu spune nimic, la naiba.

— Mă gândeam că de-asta oi fi ales numele February…

— February e al doilea prenume al meu.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare.

— Și a făcut toată chestia asta pentru mine, deci? m-a întrebat.

— Păi… a făcut-o mai ales pentru el, de fapt. Dar voia să asculți și tu. Voia să-ți vorbească.

Într-un final, a oftat.

— Mereu m-am gândit că voi doi semănați.

Am plimbat paiul de jur împrejurul paharului.

— De ce?

— Niciodată nu spuneți ce gândiți cu adevărat.

Familia

Am mai rămas o vreme acolo, vorbind despre viața noastră. Carys era cu doar trei luni mai mare decât mine, dar era înzecit mai matură. Mersese la interviuri pentru slujbă, plătise facturi și impozite, bea vin roșu. Eu nu eram în stare nici să-mi fac programare la medic de una singură.

Când s-a făcut nouă și jumătate, am zis c-ar fi cazul să plec, așa că ea a plătit băuturile (în ciuda protestelor mele) și am pornit-o înapoi spre gara Waterloo.

Tot nu apucasem s-o rog să-l ajute cumva pe Aled, iar ăsta avea să fie singurul prilej care mi se oferea.

După ce ne-am îmbrățișat de rămas-bun, mi-am luat inima în dinți.

— E vreo șansă să… să iei legătura cu Aled? am întrebat-o încet.

N-a părut surprinsă. Chipul ei își reluase expresia obișnuită, impenetrabilă.

— Ăsta e principalul motiv pentru care ai venit să mă cauți, nu-i așa?

— Păi… da.

— Hm. Probabil că ții mult la el.

— E… cel mai bun prieten… pe care l-am avut vreodată.

Imediat m-am simțit un pic penibil din cauză că zisesem asta.

— Drăguț. Dar… nu cred că pot să mai vorbesc cu el.

Am simțit un gol în stomac.

— Cum… De ce?

— Doar că…

Carys s-a foit stingherită.

— Am lăsat în urmă viața aia. Am mers mai departe. Nu mă mai privește.

— Dar… e fratele tău. E familia ta.

— Familia nu înseamnă nimic, a spus și am înțeles că o și credea. Nu ești obligat să-ți iubești familia. N-ai ales tu să te naști.

— Dar… Aled e un om bun, e… Cred că are nevoie de ajutor, iar cu mine nu vrea să vorbească…

— Pur și simplu nu mă mai privește! a repetat Carys, ridicând puțin glasul.

Nu ne-a dat nimeni atenție — oamenii forfoteau în jurul nostru, le auzeam vocile reverberând prin gară.

— Nu pot să mă întorc, Frances. Am luat decizia să plec și să nu mă uit înapoi. Aled o să se descurce la facultate, acolo îi era menit dintotdeauna să ajungă. Sincer, crede-mă, am crescut cu el. Dacă există cineva căruia îi e scris să meargă la facultate, să obțină o diplomă în ceva dificil, el ar fi acela. Probabil că se distrează de minune.

Și mi-am dat seama că n-o credeam.

Aled îmi spusese că nu vrea să meargă. În vară. Ne spusese că nu vrea să meargă la facultate și nimeni nu-l ascultase. Și acum era acolo. Când îl sunasem în decembrie, părea c-ar vrea să moară.

— „Scrisorile către February“ le-a scris cu tine în gând, i-am spus. Pentru tine. Chiar și când erai încă acasă, el scria Universe City și spera c-o să afli și-o să stai de vorbă cu el.

N-a zis nimic.

— Îți pasă de asta?

— Evident, dar…

— Te rog, i-am zis. Te rog. Mi-e teamă.

Carys a clătinat un pic din cap.

— De ce ți-e teamă?

— C-o să dispară. Exact cum ai dispărut și tu.

Carys a încremenit, apoi și-a lăsat privirea în pământ.

Aproape că voiam să se simtă vinovată.

Voiam să se simtă cum mă simțisem eu timp de doi ani.

Carys a râs înfundat.

— Vrei să-mi trezești sentimente de vinovăție, Frances, mi-a spus, rânjind. Cred că-mi erai mai simpatică atunci când te lăsai intimidată de toată lumea.

Am ridicat din umeri.

— De data asta doar spun adevărul.

— Păi, puterea adevărului sau ceva de genul.

— Ai de gând să-l ajuți?

Inspirând adânc, m-a privit circumspect și și-a îndesat mâinile în buzunare.

— Da.

„Incidentul“

Am trecut pe la Carys, să-și ia ceva de îmbrăcat, apoi ne-am dus la St. Pancras, să luăm trenul și să ne întoarcem la mine. Era prea târziu să luăm trenul până hăt spre nord, așa că ne-am hotărât să rămânem peste noapte la mine și să plecăm dimineața. Îi trimisesem mesaj mamei și ea zisese că e în regulă.

Am vorbit puțin în tren. Mi se părea ireal să stau din nou cu ea așa — de-o parte și de alta a mesei, uitându-ne pe geamul întunecat. Atâtea lucruri se schimbaseră, dar felul în care își sprijinea bărbia în palmă și felul în care îi scăpărau ochii erau neschimbate.

Am ajuns la mine acasă, iar Carys a intrat și s-a descălțat.

— Oau! Nu s-a schimbat nimic.

Am început să râd.

— Nu le prea avem noi cu reamenajările interioare.

Mama ne-a ieșit înainte din bucătărie.

— Carys! Hopa, îmi place cum îți stă părul. Am avut și eu bretonul așa. Mie îmi stătea oribil.

Carys a început să râdă.

— Mulțumesc! Mai nou chiar văd.

Carys s-a conversat câteva minute cu mama și apoi am urcat, să mergem la culcare — era aproape miezul nopții. Afară se întunecase, dar dinspre stradă băteau felinarele, o lumină portocalie difuză prin albastrul întunecat.

— Mai ții minte când am rămas peste noapte la tine, atunci? m-a

întrebat după ce mă schimbasem în pijama, în baie.

— Oh, da, am zis, ca și cum abia atunci mi-aș fi amintit.

Nu uitasem. Asta se întâmpla cu două zile înainte de „incident“. Sfârşiserăm aici după ce Carys mă târâse la o altă petrecere la care nu voiam, de fapt, să merg.

— Te îmbătaseși, haha.

— Mda.

Carys s-a dus să se spele pe dinți și să se îmbrace în pijama, iar eu am încercat să ignor stinghereala pe care o simțeam și felul în care se uita Carys la mine.

Ne-am cocoțat amândouă în patul meu de două persoane. Am stins lumina mare și am aprins instalația de luminițe, apoi Carys s-a întors cu fața la mine și m-a întrebat:

— Cum e să fii deșteaptă?

M-a pufnit râsul, dar nu mă simțeam în stare să mă uit la ea. M-am uitat la luminițele din tavan în schimb.

— De ce crezi c-aș fi deșteaptă?

— Păi, după note. Iei note bune. Cum e?

— Nu e… chiar atât de special. E de folos, aș zice. Ajută.

— Mda, are noimă ce spui.

A întors capul și s-a uitat și ea la tavan.

— Mi-ar fi fost de folos. Mama tot încerca să mă oblige să iau note bune. Nu-i ieșea figura. Pur și simplu nu sunt deșteaptă.

— Dar ești deșteaptă în alte privințe, mai importante.

Carys s-a uitat din nou la mine și mi-a zâmbit larg.

— Vai! Adorabil.

Am tras cu ochiul la ea și nu mi-am putut reține un zâmbet.

— Ce-i? E adevărat.

— Ești adorabilă.

— Nu sunt.

— Ba ești.

Şi-a trecut mâna prin părul meu.

— Îți stă adorabil părul așa.

Mi-a mângâiat obrazul cu vârful degetului.

— Am uitat că ai pistrui. Adorabil.

— Nu mai zice „adorabil“, am zis, pufnind în râs.

Ea îmi mângâia în continuare obrazul. După o vreme m-am întors cu fața la ea, doar pentru a descoperi că eram la numai câțiva centimetri distanță. Pielea ei bătea în albăstriu în lumina ledurilor, preschimbându-se domol în trandafiriu, apoi în verde, apoi în albastru din nou.

— Îmi pare rău…

Vocea mi s-a frânt până să pot rosti cuvintele.

— Îmi pare rău că nu ți-am fost o prietenă mai bună.

— Adică îți pare rău că m-ai sărutat.

— Mda, am șoptit.

— Hm.

Ea și-a lăsat mâna să cadă și apoi mi-am dat seama ce urma să facă și n-am știut cum să zic „nu“ la timp, așa că am lăsat-o să se aplece spre mine și să-și lipească buzele de ale mele.

Am lăsat lucrurile să se desfășoare câteva minute. Era OK. La un

moment dat, în timp ce mă săruta, mi-am dat seama că nu mă mai atrage și că nu voiam deloc să se întâmple chestia asta.

În același timp, ea s-a răsucit, sprijinindu-și coatele de-o parte și de alta a capului meu și aproape că se lăsase peste mine, cu un picior lipit de mine, și mă săruta pe îndelete, de parcă încerca să compenseze pentru faptul că țipase la mine cu doi ani în urmă. Am avut sentimentul că sărutase o mulțime de persoane între timp.

Odată ce-am înțeles pe deplin ce se întâmpla, m-am desprins din sărut, întorcând capul.

— Nu… vreau asta, i-am zis.

Carys a rămas complet încremenită preț de o clipă. Apoi s-a ridicat și s-a întins la loc pe pat.

— Bine, a spus. Nu-i nimic.

A urmat o pauză.

— Nu ești îndrăgostită în taină de mine, nu-i așa? am întrebat-o.

Ea a zâmbit mai mult pentru sine.

— Nu. Voiam doar să-mi cer iertare. Un sărut prin care-mi ceream scuze.

— Pentru ce?

— Am țipat zece minute la tine doar din cauză că m-ai sărutat.

Am râs amândouă.

Mă simțeam ușurată.

Mă simțeam ușurată în primul rând pentru că, în mod cert, nu mai eram atrasă de Carys.

— Aled are prietenă? m-a întrebat.

— Oh… nu știi nici asta…

— Ce anume?

— Aled, hm… îl mai ții minte pe amicul lui, Daniel?

— Sunt împreună?

Carys a slobozit un râs de vrăjitoare.

— Genial. Genial. Sper s-o scoată din minți pe mama chestia asta.

Am început să râd, pentru că nu știam ce să spun.

Carys și-a cuibărit mâinile sub obraz.

— Putem să ascultăm Universe City? m-a întrebat.

— Vrei să ascultăm un episod?

— Da. Sunt curioasă.

M-am întors din nou cu fața la ea și am scotocit pe sub pernă, după telefon. Am lăsat să se încarce primul episod — să începem cu începutul — și am apăsat pe „play“.

În timp ce în cameră se revărsa vocea lui Aled, Carys s-a întors din nou cu fața în sus. A ascultat glasul lui Aled, cu privirea în tavan. N-a comentat nimic, n-a trădat nici măcar o emoție, deși a zâmbit la câteva dintre replicile mai amuzante. După câteva minute, m-a furat și pe mine peisajul, am crezut c-o să mă ia somnul și apoi n-am mai auzit decât vocea lui Aled, revărsându-se de undeva de deasupra noastră, vorbindu-ne de parcă ar fi fost în cameră cu noi. Când s-a terminat episodul și s-au stins cu totul ultimele acorduri din Nothing Left For Us, camera mi s-a părut sfâșietor de pustie și tăcută. Era complet liniște.

Am tras cu ochiul la Carys și, spre surprinderea mea, am descoperit-o în aceeași poziție, clipind agale, de parcă era concentrată la ceva. Și apoi i s-a prelins o lacrimă din colțul ochiului.

— A fost trist, a murmurat. A fost chiar trist.

Eu n-am zis nimic.

— În tot acest timp, el făcea chestia asta. Chiar dinainte să plec… mă striga.

A închis ochii.

— Mi-aș dori să pot spune lucrurile la fel de subtil și de frumos. Eu nu știu decât să țip…

M-am întors cu fața spre ea.

— De ce nu voiai să-l ajuți?

— Mi-e teamă, mi-a șoptit.

— De ce?

— Că, dacă îl văd, n-o să fiu în stare să-l părăsesc din nou.

A adormit aproape imediat după ce mi-a spus asta, iar eu m-am hotărât să-i trimit un SMS lui Aled. Mă îndoiam că-mi va răspunde. Poate că nici măcar n-avea să vadă mesajul. Dar voiam s-o fac oricum.

Frances Janvier

Hei, Aled, sper că ești bine, amice. Voiam doar să știi c-am găsit-o pe Carys și că mâine venim să te vedem la facultate. Ne facem griji pentru tine, te iubim și ne e dor de tine xxx

UNIVERSE CITY: Ep. 1 — albastru-închis

UniverseCity 109 982 de vizualizări

În pericol. În captivitate în Universe City. Am nevoie de ajutor.

Derulați în jos, pentru a citi transcrierea înregistrării > > >

[…]

Nu mi-ai căzut cu tronc, dar ție vreau să-ți spun totul. Cu mult timp în urmă, m-am pricopsit cu înclinația nefericită de a nu scoate o vorbă și, sincer, nu înțeleg de ce sau cum s-a întâmplat asta. C'est la vie.

Dar e ceva la tine care mă face să regret că nu pot vorbi cum o faci tu — te-am urmărit de departe și chiar ești cea mai bună persoană pe care am cunoscut-o în viața mea. Ai capacitatea de a-i face pe ceilalți să te asculte, chiar dacă nu te folosești prea des de ea. Aproape că mi-aș dori să fiu tu. Are vreo noimă ce zic? Pun pariu că nu. Doar bat câmpii. Îmi pare rău.

Oricum, sper ca într-o bună zi, când ne vom revedea, să mă asculți cu băgare de seamă. Nu am pe nimeni altcineva căruia să-i pot spune lucrurile astea. Poate că nici măcar nu mă asculți acum. Pe de altă parte, nu e musai să asculți, dacă nu vrei. Ce drept am eu să te oblig să faci ceva, indiferent ce-ar fi? N-am niciun drept, nu sunt

nimic. Dar tu — oh, tu — păi, pe tine te-aș asculta ore întregi.

[…]

5. semestrul de primăvară

b)

Arta reflectă viața

— Băi, eu n-am un sfanț, ne-a spus Raine prin geamul deschis al Fordului Ka minuscul. Deci sper că aveți ceva cash la voi.

O sunasem pe Raine a doua zi, rugându-mă să se alăture planului „să-l salvăm pe Aled de la facultate“, ceea ce desigur că s-a întâmplat.

— Plătesc eu benzina, a spus Carys, urcând pe bancheta din spate.

Raine s-a uitat șocată la ea.

— Eu sunt Carys.

— Mda, a încuviinţat Raine. Uau.

Dându-şi seama că se zgâia la Carys, şi-a dres glasul.

— Eu sunt Raine. Nu prea semeni cu Aled.

— Păi, suntem gemeni, dar nu suntem una și aceeași persoană.

Am ridicat scaunul și m-am așezat.

— Sigur nu te deranjează să ne duci cu mașina până acolo?

Raine a dat din umeri.

— Sună mai bine decât să merg la școală.

Carys a râs.

— Că bine zici.

Chiar când Raine pornea motorul, mi-a venit o idee.

— Credeți c-ar fi cazul să-l întrebăm și pe Daniel dacă vrea să vină?

Raine și Carys s-au întors să se uite la mine.

— Cred că, dacă ar ști toată povestea, ar… ar vrea să vină și el, am zis.

— Pe bune, ești cel mai grijuliu om din lume, mi-a spus Raine.

Carys a dat din umeri.

— Cu cât mai mulți, cu atât mai bine.

Am scos telefonul și l-am sunat pe Daniel. I-am depănat toată povestea.

— Toate bune? a întrebat Raine.

— Mda. Trebuie să-l luăm de-acasă.

Carys se uita pe geam.

Raine a studiat-o în oglinda retrovizoare și a întrebat-o:

— Ești bine, băi? La ce te uiți?

— Nu-ți face griji. Hai să mergem.

Ne-am dus să-l luăm de acasă. Ne aștepta pe zidul de cărămidă din fața casei, cu sacoul de uniformă tras peste un pulover grena. Părea în pragul unui atac de panică.

Am coborât, ca să-l las să urce lângă Carys. S-a așezat pe banchetă și s-au privit îndelung.

— Doamne sfinte, a spus Daniel. Te-ai întors.

— M-am întors. Și eu mă bucur să te revăd.

Drumul a durat șase ore. La început, atmosfera era destul de tensionată — Raine părea cam rezervată în prezența lui Carys, cum

fusesem și eu cândva, în primul rând deoarece Carys te intimida la culme. Daniel își tot trecea telefonul dintr-o mână în cealaltă, rugându-mă să-i povestesc încă o dată ce se întâmplase cu Aled de Crăciun.

După vreo două ore de drum, ne-am oprit la o benzinărie ca să-și ia Raine doza de cofeină și ca să mergem cu toții la budă. Când ne întorceam la mașină, prin vânt, Raine a întrebat-o pe Carys:

— Deci unde dispăruseși?

— La Londra. Lucrez la Teatrul Național, organizez ateliere și chestii de-astea. Se plătește binișor.

— Băi! Știu Teatrul Național. Am văzut War Horse acolo, acum câțiva ani.

Raine s-a uitat țintă la Carys.

— N-ai avut nevoie de o diplomă pentru asta?

— Nu. Nici măcar nu m-au întrebat.

Daniel s-a încruntat, iar Raine n-a zis nimic, dar a zâmbit și, în timp ce Carys se urca în mașină, mi-a șoptit:

— Îmi place de ea.

După asta s-a mai relaxat atmosfera. Raine mi-a lăsat iPod-ul pe mână, așa c-am pus Madeon, dar Daniel s-a plâns că e prea zgomotos. Atunci m-am dat bătută și am pornit Radio 1. Carys se uita pe geam, cu ochelarii de soare la ochi, de parcă ar fi fost Audrey Hepburn.

Eu stăteam ca pe ace. Aled nu-mi răspunsese la mesaj. Era foarte posibil să fie în camera lui de cămin, sau la vreun curs, sau ceva de genul ăsta, dar nu reușeam să-mi scot din minte gândul c-ar putea să facă ceva… mai grav.

Se întâmplau și chestii din astea, nu-i așa?

Iar Aled nu mai avea pe nimeni.

— Ești bine, Frances? m-a întrebat Daniel.

Stăteam unul lângă altul, pe bancheta din spate acum. Întrebarea părea sinceră, iar el mă privea cu ochii întunecați.

— Doar că… n-are pe nimeni. Aled nu mai are pe nimeni.

— Oh, aiurea.

Daniel s-a rezemat de banchetă, zâmbind.

— Suntem patru în mașina asta. Eu am chiulit de la chimie ca să vin.

Autostrada avea ceva liniștitor. Așa mi se păruse dintotdeauna. Mi-am pus căștile în urechi și am ascultat un episod din Universe City, privind învolburarea de gri și verde care se derula pe geam.

Daniel era așezat lângă mine, cu capul rezemat de geam, strângând telefonul cu amândouă mâinile. Carys bea dintr-o sticlă cu apă. Raine fredona înfundat cântecul de la radio, dar eu aveam căștile în urechi, așa că nu deslușeam ce cântec era mai exact. În căști l-am auzit pe Aled, sau pe Radio, spunând:

— Mi-aș dori să am la fel de multe povești ca ea.

Și, chiar dacă eram îngrijorați cu toții din același motiv, am simțit că pe moment ne găsiserăm pacea. M-am simțit mai liniștită decât fusesem în ultima vreme. Am închis ochii, lăsând vâjâitul mașinii, zumzetul radioului și murmurul vocii lui Aled să se contopească într-un singur sunet minunat.

Când eram la vreo jumătate de oră distanță, am zis:

— Mi se pare că suntem în Universe City.

Raine a râs.

— În ce sens?

— Radio e captiv în Universe City. Și cineva i-a auzit în sfârșit apelul. Cineva îi vine în ajutor.

— Arta reflectă viața, a spus Carys. Sau… poate că e invers.

Un computer cu o fețișoară tristă

Până să ne dezmeticim, mult mai repede decât mă așteptasem, am ajuns în orașul universitar în care studia Aled.

În multe privințe, semăna foarte mult cu orașul nostru natal. Clădiri înalte, parcă desprinse din Dickens, și străduțe pietruite, o piață micuță din care se deschidea strada principală, cu șirul ei de magazine, și un râu care străbătea orașul. Era trecut de 9 seara de-acum — era aglomerat peste tot și se vedeau studenți pretutindeni, plimbându-se prin oraș sau pierzând timpul prin cârciumi.

Ne-am învârtit vreo douăzeci de minute cu mașina, până am găsit St. John's College. Raine a parcat în față, pe linia dublă continuă. Părea minuscul, fix cât o casă din cele înșirate una lângă alta, și chiar nu înțelegeam cum putea o clădire așa de mică să găzduiască un întreg colegiu. Odată intrați, însă, am descoperit că respectivul colegiu cuprindea multe dintre clădirile învecinate.

Ne-am oprit stângaci în holul clădirii. În dreapta noastră era o scară impunătoare și se mai vedeau două culoare undeva mai în față.

— Și acum? am întrebat.

— Aled știe că venim? m-a întrebat Daniel.

— Da, i-am trimis SMS.

— Ți-a răspuns?

— Nu.

Daniel s-a întors spre mine.

— Deci… tocmai am venit nepoftiți.

Nimeni n-a zis nimic.

— Ca s-o spunem pe-a dreaptă, amice, eram cam panicați, i-a zis Raine. Părea că Aled e pe punctul să se sinucidă sau așa ceva.

Rostise cuvintele pe care nimeni nu îndrăznise să le spună cu voce tare până atunci și am amuțit din nou cu toții.

— Măcar știe vreunul dintre noi unde-i camera lui? a întrebat Carys.

— Poate c-ar trebui să întrebăm la recepție, am zis.

— Mă duc eu, a spus Carys, fără urmă de ezitare, și s-a îndreptat spre ghișeul la care se afla un bărbat mai în vârstă.

A stat de vorbă cu el, apoi s-a întors la noi.

— Cică n-are voie să ne spună.

Daniel a gemut.

— Am putea să întrebăm câțiva studenți, eventual? a propus Raine. Să vedem dacă-l cunosc?

Carys a încuviinţat.

— Și dacă nu-l cunoaște nimeni pe Aled? am întrebat eu.

Raine era gata să spună ceva, când am auzit o voce venind dinspre scară.

— Scuze — ați zis cumva „Aled“?

Ne-am întors toți ca unul, pentru a da cu ochii de un tip care purta un tricou polo cu sigla echipei de canotaj a facultății.

— Da?

— Sunteți prieteni de-ai lui de-acasă?

— Da, eu sunt sora lui, a spus Carys, părând cu zece ani mai mare decât era.

— Oh, slavă Domnului! a exclamat studentul.

— De ce zici asta? s-a zburlit Daniel.

— Ăă… păi, doar că se poartă un pic cam ciudat în ultimul timp. Eu stau în camera de vizavi și Aled… Păi, în primul rând, nu iese aproape deloc din cameră. Nu mai ia masa la cantină. Chestii de-astea.

— Unde e camera lui? l-a întrebat Carys.

Studentul ne-a dat indicații.

— Cât mă bucur că are prieteni acasă, ne-a spus, chiar înainte să plece. Adică, pare așa de izolat.

S-a decis că o să merg doar eu să-l caut în cameră.

M-am bucurat, pe undeva.

Mi s-a părut c-am mers o veșnicie de-a lungul unor holuri cu mochetă albastră, cu pereți crem scorojiți și uși lucioase, până am găsit camera.

Am bătut la ușă.

— Hei?

N-am auzit niciun răspuns, așa c-am bătut din nou.

— Aled?

Nimic.

Am apăsat pe clanță — era descuiat, așa c-am intrat. Camera era cufundată în întuneric — erau trase draperiile —, așa c-am aprins lumina.

Arăta ca după bombardament.

Încăperea în sine era o cameră tipică de cămin, stil cutie de

chibrituri. Era chiar mai mică decât camera mea de-acasă. Avea loc pentru un pat de o singură persoană, plus câțiva metri pătrați de podea, un dulap prăpădit și un birou care arăta la fel de jalnic. Draperiile erau atât de subțiri, încât se vedea prin ele lumina felinarelor.

Dar ce m-a îngrijorat a fost ce-am găsit în cameră. Nu era doar dezordine, iar Aled oricum nu fusese niciodată prea dezordonat. Pe scaunul de la birou era un morman de haine, iar un altul pe jos, acoperind practic aproape toată mocheta. Șifonierul era mai mult gol, patul nu era făcut și așternuturile păreau să nu fi fost schimbate de luni întregi. Pe noptieră se aflau cel puțin douăsprezece sticle goale de apă, precum și un laptop, cu beculețul aprins, semn că era încă pornit. Pereții erau singura porțiune imaculată din cameră. Nu lipise niciun poster, nicio poză pe vreun perete — se vedea doar zidul din bolțari, zugrăvit într-un verde-mentă fad.

Biroul era acoperit cu foi alandala, bilete, pliante, ambalaje de mâncare și doze de băuturi acidulate. Am luat o hârtie de pe birou. Era aproape goală, cu excepția câtorva rânduri:

Poezie 14/1 — George Herbert: Cursul „Formă și voce“

Generația 1630

Paratext — Gerard Genette: Forma textuală pe care o ia poezia — cum arată pe hârtie

Dialogul — trohaic

Hristos la John Wesley — 1744 / 1844???

Restul paginii era plin cu desene în spirală.

Am răscolit în continuare printre hârtiile de pe birou, neștiind nici eu ce caut. Am găsit o mulțime de notițe de la cursuri, doar cu o

idee-două, scrise cu liniuțe. Avea mai multe scrisori de la Biroul de Burse al universității, prin care i se reamintea că trebuie să-și depună din nou dosarul, dacă vrea o bursă pentru anul următor.

Și apoi am găsit primul bilet scris de mână.

Pe bune, cum îndrăznești să ne răpești un serial care înseamnă atât de mult pentru așa mulți oameni? Crezi că tu deții controlul asupra lui, dar serialul a depășit faza asta — nici măcar n-ai fi aici, dacă n-am fi fost noi. Reia Universe City, altfel o s-o regreți.

Și apoi am mai găsit unul.

SĂ ȚI-O TRAG ALED LAST!!! AI DISTRUS FERICIREA ATÂTOR OAMENI DIN ÎNTREAGA LUME. SPER CĂ EȘTI FERICIT ACUM

Și încă unul.

Lol, la ce te mai obosești să trăiești, dacă nu mai scrii Universe City? Tocmai ai frânt inimile a mii de oameni. OMOARĂ-TE ODATĂ

Și apoi încă unul. Și încă unul.

Am găsit nouăsprezece bilete, împrăștiate pe birou.

Eram nedumerită și îngrozită și apoi mi-am amintit de poza aceea cu Aled, din urmă cu câteva luni, în care îl surprinseseră ieșind din colegiu. Nu trebuiseră decât să-i scrie o scrisoare, să pună pe plic numele lui și adresa colegiului și, ca urmare, Aled se trezise bombardat cu mesaje pline de ură.

Și apoi am dat peste o scrisoare cu sigla YouTube în antet, pe lângă diverse alte sigle pe care nu le-am recunoscut. Am parcurs-o rapid.

Dragă domnule Last,

Deoarece nu ne-ați răspuns la e-mailuri, sperăm că nu vă deranjează faptul că vă contactăm prin intermediul poștei — echipa de la Live! Video ar vrea să vă invite la conferința care va avea loc în această vară, Live!Video Londra. Deoarece canalul dvs. de YouTube, Universe City, a devenit unul foarte popular anul acesta, ne întrebam dacă ați fi interesat să puneți în scenă o versiune live a podcastului. N-am mai realizat până acum o versiune live a unui canal de ficțiune ca al dvs. și ar fi o onoare pentru noi dacă ați accepta să participați la această premieră.

Primise mai multe scrisori de invitație după aceasta, dovadă că Aled nu răspunsese la niciuna, și m-am întristat.

Sub mormanul de hârtii, am descoperit telefonul lui Aled. Era închis, așa că l-am pornit, pentru că îi știam parola, și imediat au venit opt mesaje. Majoritatea de la mine, de la începutul lui ianuarie încoace.

Nu-și mai deschisese telefonul din ianuarie.

— Ce mama naibii? am auzit o voce în spatele meu.

M-am întors și l-am văzut pe Aled în prag.

Purta un tricou alb, pe care era imprimat un computer cu o fețișoară tristă, și blugi bleu rupți. Părul îi venea până deasupra umerilor și bătea în gri-verzui, ca atunci când ți-ai vopsit părul de

mai multe ori în culori diferite și apoi l-ai lăsat nevopsit o vreme. Într-o mână avea o periuță și un tub de pastă de dinți.

Ce te frapa cel mai tare, însă, era că slăbise extrem de mult de când îl văzusem ultima dată, la Crăciun. Aled nu fusese niciodată prea slab, iar acum fața i se ascuțise, ochii păreau adânciți în orbite și tricoul atârna pe el ca un sac.

Rămăsese cu gura căscată. A dat să spună ceva. Și apoi a tulit-o.

Ascultă

Am rupt-o la fugă după el, dar l-am pierdut rapid și m-am trezit afară, în beznă. Eram relativ sigură că ieșise din clădire, dar nu vedeam încotro o luase și, pe o vreme ca asta, probabil că degera doar în tricou și blugi. Am căutat pe bâjbâite telefonul și l-am sunat, dar evident că nu mi-a răspuns și apoi mi-am amintit că telefonul lui rămăsese în cameră și nu-l mai folosise de săptămâni întregi.

Nu știam ce să fac. Oare ar apărea la un moment dat, dacă l-aș aștepta pur și simplu înăuntru? Sau ar face vreo nebunie?

În mod evident, nu gândea rațional.

M-am întors și m-am uitat la ușa colegiului.

Nu puteam să intru.

Am luat-o la fugă pe stradă, spre centru.

L-am zărit aproape imediat. Ieșea în evidență, doar cu tricoul alb pe el, printre studenții în paltoane și pulovere, care râdeau, stăteau la povești și păreau să se distreze de minune. Probabil că așa și era.

L-am strigat și s-a întors spre mine, m-a văzut și a luat-o din nou la fugă.

De ce fugea?

Chiar așa de tare voia să mă evite?

Am coborât după el un rând de trepte care dădeau în stradă, am luat colțul și am ajuns pe un pod. El a cotit din nou la dreapta și a luat-o pe un nou rând de trepte, făcându-se nevăzut, iar eu m-am ținut după el, dându-mi deodată seama încotro o luase.

A intrat într-un club de noapte, făcându-se nevăzut din nou.

Din club se auzea muzică la volum maxim. Nu era coadă, dar mi-am dat seama că era deja ticsit înăuntru.

— Hei, fato, mi-a spus agentul de pază, cu un accent pronunțat din nordul Angliei. Îmi arăți un act de identitate, drăguțo?

— Ăă…

N-aveam niciun act la mine. Nu șofam și nu e ca și cum umblam cu pașaportul după mine.

— Nu, doar că…

— Nu pot să te las să intri fără niciun act, drăguțo.

M-am strâmbat. Probabil că nu era cea mai inspirată idee, să mă contrazic cu un tip din nord, ras în cap și înalt de 1,95. Dar nu aveam de ales.

— Vă rog, prietenul meu tocmai a dat buzna aici, e foarte supărat, trebuie doar să vorbesc cu el și plec de îndată ce-l găsesc, pe cuvânt…

Bărbatul m-a privit cu compătimire. S-a uitat la ceas și a oftat.

— Mergi, tu fată, e de-abia zece.

I-am mulțumit, gâfâind, și apoi am dat fuga înăuntru.

Era și mai nasol decât în Johnny R. Podeaua era mizerabilă și ți se lipeau tălpile de ea, pereții erau îmbibați de condens și de-abia dacă se vedea ceva prin beznă sau dacă auzeai ceva peste muzica dată tare, melodii pop clasice. Mi-am croit drum prin mulțimea de studenți care țopăiau pe-acolo — ciudat, cei mai mulți păreau să fie îmbrăcați în blugi și tricou, nu semănau deloc cu gașca de liceeni îmbrăcați la patru ace de pe la noi, când ieșeau în Johnny R. L-am căutat încoace și-ncolo, ignorându-i pe studenții care se uitau chiorâș la mine în timp ce îmi croiam drum pe lângă ei, după care am urcat la etaj și am luat-o de la capăt, și apoi…

Uite-l. În tricoul alb, rezemat de perete. Părul lui părea de un verde-crud în bătaia luminilor din club.

L-am prins de brațe înainte să mă vadă, iar el a tresărit atât de tare, încât i-am simțit oasele mișcându-se sub piele.

— ALED! l-am strigat, deși nu prea avea rost.

Nici măcar eu n-auzeam vreun sunet.

Muzica era așa de tare, încât vibra totul: podeaua, pielea și sângele meu.

Aled s-a uitat lung la mine, de parcă nu mai văzuse în viața lui vreun om în carne și oase. Avea cearcăne vinețiii sub ochi. Nu se mai spălase pe cap de cel puțin câteva zile. Luminile aruncau străfulgerări albastre, roșii, trandafirii, portocalii pe pielea lui…

— Ce faci? i-am strigat, dar niciunul din noi nu reușea să audă nimic. E prea tare muzica!

El a deschis gura și-a zis ceva, dar nu-l auzeam și nu reușeam nici să-i citesc pe buze, deși mă străduiam să-l ascult mai atentă decât ascultasem vreodată ceva. Apoi Aled și-a mușcat buza și a rămas încremenit.

— Mi-a fost așa de dor de tine, i-am spus, singurul lucru adevărat care mi-a venit în minte, și probabil că a reușit să-mi citească vorbele pe buze, pentru că i-au dat lacrimile și i-am citit pe buze „Și mie“ și niciodată nu-mi dorisem așa de tare să-i aud glasul, în tot timpul petrecut împreună.

N-am știut ce altceva să spun, așa că i-am înconjurat mijlocul cu brațele, mi-am lăsat capul pe umărul lui și l-am îmbrățișat.

La început n-a reacționat în niciun fel. Apoi a întins încet brațele și mi-a înconjurat umerii și apoi și-a sprijinit capul de al meu. După un minut-două, am simțit că tremură. Și după încă unul, mi-am dat seama că mă podidise și pe mine plânsul.

Mi se părea atât de real. Nu aveam senzația că încerc să fiu ceva ce n-aș fi, ca și cum aș fi jucat teatru.

Eu țineam la el. Și el ținea la mine.

Și atâta tot.

Nimeni

Am mers în piața orașului. Nici măcar n-am schimbat o vorbă pe drum. Ne țineam de mână, deoarece ni se părea că așa se cuvine.

Ne-am așezat pe o bancă de piatră. După câteva minute, mi-am dat seama că era fix locul în care șezuse Aled atunci când fusese fotografiat de un fan obsedat, care postase poza pe Tumblr, cu câteva luni în urmă.

Chestia pe care o urăsc cel mai tare când sunt posomorâtă e să-i văd pe ceilalți că mă tratează cu compătimire. Și știam că starea lui nu era doar o „posomorâre“ oarecare, dar m-am hotărât să abordez altfel lucrurile.

— Deci, te-ai simțit cam nașpa în ultimul timp? l-am întrebat.

Încă ne țineam de mână.

Ochii i s-au încrețit un pic pe la colțuri — o undă de zâmbet. A înclinat din cap, fără să spună nimic.

— De la ce ți se trag toate astea? Dacă e de vină o persoană anume, pot s-o bat măr, să știi.

A zâmbit din nou.

— Tu n-ai fi în stare să bați nicio muscă.

Acum că-i auzeam vocea reverberând în jur — aievea —, mai că m-a podidit din nou plânsul.

Am reflectat la spusele lui.

— Probabil că ai dreptate. Sunt prea rapide. Eu mă mișc foarte încet, pe toate planurile.

A râs. Era ceva feeric.

— Deci, ce pare să te supere? am întrebat, pe tonul pe care mi-am imaginat că l-ar fi adoptat un medic.

Aled a bătut darabana pe cealaltă mână.

— Păi… totul.

Am așteptat să continue.

— Nu-mi place la facultate, a spus.

— Nu?

— Nu.

I-au dat din nou lacrimile.

— Nu-mi place deloc. Nu-mi place absolut nimic aici. Simt că înnebunesc.

I s-a prelins o lacrimă pe obraz și i-am strâns mâna.

— De ce nu te lași de facultate? l-am întrebat șoptit.

— Nu pot să mă întorc acasă. Nici acolo nu-mi place deloc. Așa că… nu am unde să mă duc, a spus, gâtuit. N-am unde să mă duc. N-am pe nimeni care să mă ajute.

— Sunt aici, i-am spus. Pot să te ajut eu.

A râs din nou, deși râsul i-a pierit aproape imediat.

— De ce n-ai mai vrut să vorbești cu mine? l-am întrebat, pentru că nu înțelegeam nici acum. Și nici cu Daniel?

— Mi-a…

Glasul i s-a frânt.

— Mi-a… mi-a fost teamă.

— De ce?

— Ăă… eu pur și simplu fug de toate chestiile complicate din viața mea, a spus, râzând exasperat. Dacă ceva e greu, dacă trebuie să vorbesc cu cineva despre ceva complicat, evit situația și ignor persoana, ca și cum problema o să dispară de la sine.

— Cum… deci… cu noi, ai…

— N-am putut să înfrunt gândul că m-ați putea… nu știu… respinge pe veci. M-am gândit c-ar fi mai bine dacă v-aș ignora pur și simplu.

— Dar… dar de ce am face una ca asta?

S-a șters la ochi cu mâna liberă.

— Păi… bine, deci, eu și Dan… ne certam din diverse motive. Mai ales din cauză că nu mă crede când îi spun că-mi place de el. Crede că-l mint sau o chestie din asta absurdă, crede că mă prefac c-aș fi atras de el pentru că mi-e milă de el și pentru că suntem prieteni de atâta timp.

M-a privit, observându-mi expresia.

— Oh, doar nu crezi și tu chestia asta, nu?

— Daniel părea destul de convins…

Aled a gemut.

— E așa o prostie. Doar din cauză că nu… că nu spun mereu sus și tare ceea ce simt…

— Și cum anume s-ar rezolva problema, dacă-l ignori?

A clătinat din cap.

— Nu s-ar rezolva. Doar că mi-era teamă să discut despre asta. Să înfrunt ideea că… că ar putea pune capăt relației dintre noi pentru că par să nu fiu interesat. Și o țin tot așa de dinaintea vacanței, pentru că sunt… sunt un dobitoc cu acte în regulă. Și acum ne-am înstrăinat și… nu știu dacă vom reveni vreodată la relația

dinainte…

I-am strâns mâna.

— Și cu mine? l-am întrebat.

— Am încercat, a spus imediat, privindu-mă în ochi. Am încercat. Am scris de atâtea ori răspunsuri la mesajele tale, dar pur și simplu… nu eram în stare să le trimit. Am crezut c-o să mă urăști apoi. Și, pe măsură ce trecea timpul, lucrurile s-au agravat și eram din ce în ce mai convins că mă urăști și că, indiferent ce ți-aș spune, o să uiți definitiv de mine.

I-au dat din nou lacrimile.

— Am crezut c-ar fi mai bine dacă n-aș mai spune nimic. Cel puțin așa… mai exista posibilitatea să rămână ceva bun în viața mea… acum că Universe City nu… nu mai există.

— Nu te urăsc. Din contră.

Şi-a tras nasul.

— Îmi pare foarte rău, mi-a spus. Știu c-am fost bătut în cap. Totul ar fi în regulă acum, dacă aș fi fost în stare… să spun toate lucrurile astea mai devreme…

Știam că e adevărat.

— Nu-i nimic, i-am zis. Înțeleg.

Uneori nu poți să spui ceea ce gândești. Uneori ți-e prea greu.

— De ce ai încheiat Universe City?

— Maică-mea mă suna de fiecare dată când postam un episod nou. Îmi spunea să-i pun punct, că altfel o să… n-o să-mi mai trimită bani, sau o să sune la facultate, sau chestii de-astea. La început n-am băgat-o în seamă, dar am ajuns în faza în care așteptam cu groază fiecare episod, apoi am intrat în pană de idei și pur și simplu nu-mi mai plăcea să fac chestia asta.

Chipul i s-a boțit și i-au dat din nou lacrimile.

— Știam eu c-o să distrugă chestia asta. Știam c-o să-mi răpească singurul lucru pe care-l mai am și c-o să-l distrugă.

I-am dat drumul la mână și l-am îmbrățișat din nou.

Am rămas tăcuți un răstimp și, chiar dacă nu se rezolvase nimic, era o ușurare să-l aud măcar o dată spunând exact ce simte.

— Cu toții vrem doar să-ți fie bine, i-am spus, dându-i drumul. Cu toții.

— Cu toții — tu și Daniel, adică?

Am clătinat din cap.

— E și Carys aici.

Aled a încremenit.

— Carys? a murmurat, de parcă nu i-ar mai fi rostit numele de ani de zile.

— Mda, am zis, aproape șoptit. A venit să te vadă. A venit cu mine, să te vadă.

Aled a început să plângă, de parcă aș fi dat drumul la robinet. Lacrimile îi curgeau pur și simplu șiroaie.

Mi-a venit să râd, ceea ce era probabil o reacție nepotrivită, dar simțeam o fericire stranie, pe care nu reușeam să mi-o stăpânesc. L-am îmbrățișat din nou, pentru că habar n-aveam ce să spun, și mi-am dat seama că râdea și el, cumva, printre lacrimi.

Speraserăm

Carys, Daniel și Raine erau încă în hol când ne-am întors la colegiu. Când am intrat pe ușă, iar Aled a dat cu ochii de Carys, s-a oprit locului, uitându-se lung la ea.

Carys s-a ridicat de pe scaun și l-a privit preț de câteva clipe din capătul opus al încăperii. Cândva semănaseră — blonzi, cu ochii albaștri —, dar acum nu mai semănau deloc. Carys se înălțase, avea forme pline și era toată numai pete de culoare, vii și sfidătoare. Aled era mărunțel, numai linii ascuțite, și părea zburlit și mohorât, cu tenul pătat, cu hainele boțite și cu părul bătând în tot soiul de nuanțe de verde, mov și gri.

M-am dat laoparte, în timp ce Carys se apropia de el. Când a dat să-l îmbrățișeze, am auzit-o șoptindu-i:

— Iartă-mă pentru că te-am lăsat singur cu ea.

Daniel și Raine se uitau lung la ei, fără jenă, de pe fotolii. Daniel părea un pic speriat de cât se schimbase Aled, iar Raine îi privea cu inimioare scăpărându-i în ochi, de parcă asista la un soi de documentar inspirat de o emoționantă poveste de familie.

Le-am pus mâinile la ceafă și i-am întors ușurel în direcția opusă.

— Cum îi e? m-a întrebat încet Daniel când m-am așezat.

N-avea rost să-l mint.

— Nu e bine deloc, am zis, dar măcar trăiește.

O zisesem pe jumătate în glumă, însă Daniel a încuviinţat.

Reușiserăm. Reușiserăm să-l ajutăm. Să-l salvăm — așa cum speraserăm.

Așa am crezut până în clipa în care ușa colegiului s-a dat de perete și înăuntru a intrat o femeie plinuță, tunsă scurt, cu o sacoșă pe umăr.

Am sărit de pe scaun mai repede decât mă mișcasem vreodată în viața mea. Când a văzut-o, Carys a încercat să-l tragă pe Aled spre noi și, în cele câteva clipe dinainte să se întoarcă Aled spre ușă și s-o vadă, i-am citit nedumerirea în ochi.

— Allie, dragule, i-a spus Carol.

Pe cont propriu

Toată lumea se ridicase în picioare. Nu eram foarte sigură cum arăta o înfruntare mocnită, dar aveam sentimentul c-ar putea să fie un astfel de moment.

Carol a clipit.

— Carys. Tu ce cauți aici mai exact?

— Am venit să-l văd pe Aled.

— Nu știam că-ți mai pasă de vreun membru al familiei.

— Doar de cei care merită, i-a spus Carys, încleștându-și dinții.

Carol a ridicat din sprânceană.

— Păi, asta-i treaba. N-am venit să te văd pe tine și, sincer, nici nu vreau. Vreau să vorbesc cu adevăratul meu copil.

— Nu cred că meriți, i-a spus Carys și toată lumea a icnit înfundat.

— Poftim?! a exclamat Carol, ridicând glasul. N-ai niciun drept să-ți dai cu părerea despre modul în care interacționez cu fiul meu.

Carys a râs a pagubă, iar râsul a reverberat în tot holul.

— Ha! Oh, crede-mă, chiar am — am tot dreptul, când îl chinui de parcă ar fi o marionetă, în puii mei.

— Cum îndrăznești…

— Cum îndrăznesc? Cum îndrăznești tu? Ai omorât câinele, Carol? Ai omorât câinele? Aled îl iubea la nebunie, am crescut cu câinele ăla.

— Câinele ăla era o povară, o pacoste, și avea o viață nefericită.

— Lasă-mă să vorbesc singur cu ea, a intervenit Aled, reducându-ne pe toți la tăcere, deși vorbea și-acum aproape în șoaptă.

S-a desprins din brațele lui Carys și s-a îndreptat spre maică-sa.

— Hai, o să vorbim afară o clipă.

— Nu e nevoie să faci asta pe cont propriu, i-a spus Carys, deși nu s-a urnit din loc.

— Ba da, a zis Aled și a ieşit după maică-sa.

Am așteptat timp de zece minute. Apoi încă zece. Raine tot dădea fuga la ușă și trăgea cu urechea, să verifice dacă erau încă acolo. Studenții treceau încontinuu pe lângă noi, aruncându-ne priviri intrigate.

Carys vorbea încetișor cu Daniel, care bâțâia din genunchi ca apucat. Eu stăteam pe un scaun, reflectând la ce se întâmpla și întrebându-mă ce i-o fi spunând Carol.

— O să fie bine Aled, nu? a spus Raine, venind să se așeze lângă mine pentru a șasea oară. O să-i fie bine, până la urmă.

— Nu știu, am zis, pentru că sincer nu știam.

Soarta lui Aled depindea întru totul de ce avea să decidă în seara asta.

— Cum de-a știut c-am venit aici, de fapt? am întrebat, pentru că nici nu se punea problema să fi nimerit Carol acolo din întâmplare, fix în ziua în care noi patru petrecuserăm șase ore pe drum, ca să-l salvăm.

— Ne-a văzut când am plecat, a spus Carys pe neașteptate. Am văzut-o uitându-se pe geam.

— Dar nu știa unde mergem! a protestat Raine.

Carys a râs.

— Sora demult pierdută a lui Aled o pornește la drum cu cea mai bună prietenă a lui, cu provizii cât pentru un drum lung? Nu era așa greu de ghicit, este?

Raine era gata să mai spună ceva, când am auzit trântindu-se o portieră. A sărit din scaun, a deschis larg ușa și a zbierat „NU!“, iar noi am dat fuga lângă ea, la timp să-l vedem pe Aled demarând cu maică-sa într-un taxi.

La facultate

— Credeam că nu se poate mai rău de-atât, a spus Daniel, dar situația tocmai s-a agravat. Super.

Stăteam în mijlocul drumului, urmărind din priviri taxiul care se îndepărta.

— Probabil că se duc la gară, a zis Carys. Probabil că vrea să-l ia acasă.

— Păi, în mod evident trebuie s-o oprim, am zis.

Raine se îndrepta deja spre mașină, parcată în continuare pe linia dublă continuă, în fața colegiului.

— Toată lumea în mașină!

Ne-a luat o clipă să reacționăm și Raine a trebuit să zbiere la noi:

— URCAȚI NAIBII ÎN MAȘINĂ!

Și apoi ne-am urcat cu toții în mașină, iar Raine a demarat în trombă.

A depășit limita de viteză și am ajuns la gară în trei minute, în timp ce Daniel striga încontinuu:

— Încetinește, o să murim!

Ne-am revărsat din mașină, am intrat grămadă în gară și ne-am uitat la panoul de Plecări. Un tren în direcția King's Cross urma să plece în trei minute de la Linia 1. Am luat-o la fugă într-acolo, fără să zicem nimic, și am dat cu ochii de Aled, care stătea în picioare în dreptul unei bănci, împreună cu maică-sa. L-am strigat — nu

puteam să ne apropiem mai mult, din cauză că nu puteam trece de turnichet —, iar el s-a întors, cu ochii mari, ca și cum ar fi fost convins că în tot acest timp doar își imaginase prezența noastră.

— Nu pleca acasă cu ea! i-am strigat.

Gara răspândea în beznă o lumină portocaliu-aurie.

— Te rog, Aled!

A dat să vină spre noi, dar maică-sa l-a prins de brațe și Aled s-a oprit locului. A dat să spună ceva, dar nu i-a ieșit niciun cuvânt de pe buze.

— Te ajutăm noi!

Am încercat să mă gândesc, înainte de a vorbi, dar inima îmi bătea să-mi spargă pieptul și nu eram în stare să mă gândesc limpede la nimic, în afară de faptul că, dacă Aled se urca în trenul ăla, riscam să-l pierdem pe veci.

— Te rog, nu e nevoie să rămâi cu ea!

Carol a țâțâit din buze şi mi-a întors spatele, de parcă nu m-ar fi auzit, dar Aled se uita în continuare lung la mine. Trenul aproape că ajunsese în gară.

— E singura mea opțiune, a spus Aled, deși de-abia dacă îl auzeam.

Trenul a intrat în gară, cu un scârțâit asurzitor.

— Nu pot să rămân aici, n-am unde să merg…

— Poți să stai cu mine!

— Da, sau cu mine! i-a strigat Carys. La Londra!

— N-ar trebui să fii aici! am continuat. Te va obliga să te întorci la facultate! Tu n-ar fi trebuit niciodată să vii la facultate…

Carol a încercat să-l tragă spre ușa trenului. Aled se mișca greoi odată cu ea, dar încă se uita la mine…

— Ai luat decizia greșită… ai… ai crezut că trebuie să mergi la facultate, deși nu voiai, sau… sau ai crezut că vrei, dar nu voiai, de fapt… doar pentru că ni s-a spus că e singura noastră opțiune.

Mă sprijineam aproape cu totul de turnichet, de parcă l-aș fi putut rupe în două.

— Nu-i așa, pe cuvânt! Înțeleg… Cred… cred că și eu am făcut aceeași greșeală, sau… n-am făcut-o încă, dar… o să aleg altă cale.

Aled s-a urcat poticnit în tren, dar a rămas în ușă, uitându-se la mine.

— Te rog, te rog, Aled…

Clătinam din cap în disperare, simțind că-mi dau lacrimile, nu de tristețe, ci de frică.

Am simțit că-mi trage cineva un ghiont și, când m-am uitat într-acolo, Raine își împletise degetele cu ale mele și ținea mâinile noastre împreunate lângă piciorul meu, ca pe o treaptă. Am înțeles ce avea de gând abia când mi-a făcut cu ochiul, zicându-mi:

— Du-te, până nu te observă controlorul.

Am pus piciorul pe treapta improvizată, iar Raine m-a lansat peste turnichet. L-am auzit pe controlor strigând după mine, dar am luat-o la fugă spre ușa trenului și m-am oprit chiar în fața lui Aled. Maică-sa încerca să-l tragă pe culoar, dar Aled nu se lăsa dus. Stătea locului, uitându-se la mine.

I-am întins mâna.

— Te rog, nu te duce cu ea… ai și alte opțiuni… nu ești captiv.

Îmi auzeam tremurul din glas, îmi auzeam spaima și disperarea.

— Și dacă n-am? a șoptit. Și dacă nu… sunt în stare să-mi găsesc de lucru și… n-o să pot niciodată să plec de-acasă… și…

— Poți să te muți cu mine, o să lucrăm în același schimb la poșta din sat și o să producem împreună Universe City, i-am zis, și o să

fim fericiți.

A clipit, alungându-și lacrimile.

— Îmi…

S-a uitat în jos, concentrat asupra unui punct de pe peron, și n-a mai zis altceva, dar am sesizat momentul în care s-a hotărât…

— Aled!

Vocea lui Carol se auzea de undeva din urma lui, tăioasă și autoritară.

Aled și-a smuls brațul din mâna ei și m-a luat de mână.

— Slavă Domnului, am murmurat, observând că purta tenișii verde-deschis, cu șireturi mov.

Și apoi a coborât din tren.

5. semestrul de primăvară

c)

Universe City

Am rămas cu toții acolo peste noapte. Era prea târziu s-o pornim la drum cu mașina. Aled avea o pilotă de rezervă și niciunul dintre noi nu credea c-o să doarmă cine știe ce, dar Raine a adormit la doar zece minute după ce exclamase:

— N-am mai fost la o petrecere în pijama de luni bune.

Carys i-a urmat în curând exemplul, învelindu-se cu geaca ei de piele.

Daniel a adormit la vreun sfert de oră după aceea, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți de pijama și un tricou împrumutate de la Aled, în locul uniformei, înghesuit un pic sub birou, deoarece categoric nu era loc pentru cinci oameni în cameră. Apoi doar eu și Aled mai eram treji, așezați pe pat, cu spatele rezemat de perete.

— De ce-ai zis că ai făcut o greșeală cu privire la facultate? m-a întrebat pe șoptite, întorcând capul spre mine. Ai… Ce planuri ai acum?

— Păi… faza e că… nu cred că mă pasionează literatura engleză, de fapt. Nu vreau să studiez chestia asta la facultate.

Aled părea șocat.

— Nu?

— Nu sunt sigură că vreau să merg la facultate, de fapt.

— Dar… era … era chestia cea mai importantă pentru tine.

— Doar pentru că mi-am imaginat că așa trebuie, am zis. Și pentru că mă pricepeam la asta. Am crezut că doar așa pot să am o viață bună. Dar… nu-i așa.

Am făcut o pauză.

— Îmi place la nebunie să colaborez cu tine la Universe City. N-am același sentiment când învăț.

S-a uitat lung la mine.

— Cum adică?

— Când sunt cu tine, simt că sunt eu. Iar… acea versiune a mea… nu vrea să mai stea cu nasul în cărți încă trei ani, doar pentru că i s-a zis că așa trebuie… Acea versiune a mea nu vrea să-și găsească o slujbă de birou, doar ca să câștige bani. Acea versiune a mea vrea să facă ce vreau eu.

El a râs înfundat.

— Și ce vrei tu să faci?

Am ridicat din umeri, râzând.

— N-am niciun plan. Doar că… poate c-ar trebui să mă gândesc mai bine. Înainte de a lua vreo decizie pe care s-o regret.

— Cum am făcut eu, a spus Aled, dar zâmbea.

— Păi, da, am încuviințat și ne-a pufnit râsul pe amândoi. Dar aș putea să fac orice. Aș putea să-mi pun un piercing în nas.

Iar ne-a pufnit râsul.

— Ce-ar fi să faci arte? a întrebat Aled.

— Hm?

— Îți place mult să desenezi, nu-i așa? Ai putea să mergi la școala de artă. Ești foarte talentată. Și îți place la nebunie.

Am cântărit ideea. Am cântărit-o serios. Categoric, nu era prima dată când mi se sugera asta. Și n-aveam nicio îndoială că mi-ar plăcea.

Pentru o clipă, mi-a sunat minunat, de fapt.

Tot ce-mi mai amintesc din noaptea aia e că m-am trezit la un moment dat și că i-am auzit pe Daniel și Aled vorbind pe șoptite, așa de încet încât abia dacă scoteau vreun sunet. Aled era încă în pat, lângă mine. Daniel, din câte îmi dădeam seama, era pe podea și se uita la el. Am închis imediat ochii, până nu se prindeau că m-am trezit și-și închipuiau că trag cu urechea.

— Stai așa, nu înțeleg, spunea Daniel. Credeam că se referă la persoane cărora nu le place deloc să facă sex.

— Cred că pentru unii așa e…, i-a explicat Aled.

Părea un pic emoționat.

— Dar asexualitatea se referă la… ăă… persoane care nu se simt atrase sexual de nimeni.

— Așa deci. Bine.

— Și mai sunt și persoane care simt c-ar fi… parțial asexuale, așa că… sunt atrase sexual doar de persoane pe care le cunosc foarte, foarte bine. Persoane cu care au o conexiune emoțională.

— Bun. Și ăsta e cazul tău.

— Mda.

— Și ești atras de mine. Pentru că mă cunoști foarte bine.

— Da.

— Și de-asta nu ți-a plăcut niciodată de altcineva.

— Da.

A ezitat un pic.

— Unii numesc categoria asta „demisexual“, dar… ăă… nu contează termenul, de fapt…

— Demisexual?

Daniel a râs înfundat.

— De-asta n-am auzit până acum.

— Mda, nu contează termenul, drept să spun… Încerc doar să-ți explic ce… simt… de fapt. Ce contează e ceea ce simt.

— Nu-i nimic. Doar că e un pic complicat.

S-a auzit un foșnet, pesemne Daniel se întorsese pe-o parte.

— De unde-ai aflat toate chestiile astea?

— De pe net.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— M-am gândit c-o să… ți se pară stupid sau așa ceva.

— Ce drept am eu să judec orientarea altcuiva? Doar eu sunt gay cât cuprinde.

Au râs amândoi înfundat.

Aled a continuat.

— Voiam doar să înțelegi de ce n-am vrut să-mi fac publică orientarea. Nu e din cauză că nu mi-ar plăcea de tine la modul ăsta…

— Nu, înțeleg. Înțeleg.

— Și pur și simplu mi-a fost teamă… Nu știam cum să-ți explic și să te conving. Și treptat am început să te evit… ceea ce te-a făcut să crezi că nu-mi place de tine… iar mie îmi era teamă c-o să te desparți de mine de îndată ce aveam să-ți spun asta. Îmi pare foarte rău, m-am purtat oribil cu tine…

— Mda, ai fost un măgar în toată regula.

Mi-am dat seama după glas că zâmbea și și-au înăbușit amândoi râsetele.

— Nu-i nimic. Și mie îmi pare rău.

Aled și-a lăsat brațul să atârne pe lângă pat. M-am întrebat dacă se țineau de mână.

— Deci, putem să revenim la relația dinainte? l-a întrebat Aled pe șoptite. Putem să fim iar cum eram?

Daniel a ezitat o clipă.

— Da, putem, a spus.

Dimineața, am mers cu Aled până la Boots, să luăm periuțe de dinți pentru toată lumea, deoarece Carys zisese că ea nu pleacă nicăieri până nu se spală pe dinți. Cât eram acolo, Aled s-a dus să se uite la vopseaua de păr și, odată ce l-am descoperit acolo, l-am întrebat dacă vrea să-l vopsesc când ne întorceam în cameră și a zis da.

Aled s-a așezat pe scaunul de la birou, cu părul proaspăt spălat, iar eu m-am postat în spatele lui, cu o foarfecă pe care o luaserăm din WHSmith.

— Frances…

I se citea agitația în glas.

— Dacă mă tunzi naspa, probabil c-o să fug de nebun în Țara Galilor și-o să rămân acolo până-mi crește părul la loc.

— O să fie bine! am protestat, clănțănind foarfeca. Le am cu arta. Am luat „A“ la cursul de arte plastice pentru AS.

Raine, instalată pe patul lui Aled, s-a hlizit.

— Dar n-ai studiat coafura la A-level, este?

M-am întors, îndreptând foarfeca spre ea.

— Dar aș fi făcut un curs de coafură, dacă era printre opțiuni.

I-am scurtat părul cu câțiva centimetri — îi venea în continuare

peste urechi, dar nu mai era atât de lung, încât să pară greoi și fad — și am încercat să-l tund în trepte, ca să n-arate a scutier medieval. Per total, a ieșit binișor, după părerea mea, iar Aled a zis că arăta mai bine decât orice tunsoare ar fi cerut el la frizer.

Apoi i-am oxigenat părul, ceea ce a durat o veșnicie, și a ieșit un fel de portocaliu-gălbui, ceea ce mi s-a părut foarte comic, așa că i-am făcut o grămadă de poze cu telefonul.

Odată depășită faza asta, l-am vopsit roz-pastelat, după ce mi-a arătat un gif cu un tip dintr-o formație, care purta o geacă imensă de blugi — avea părul lunguț acum, îi venea chiar sub bărbie și într-o nuanță de roz discret. Când am terminat, mi-am dat seama că fix așa era descris părul lui Radio în Universe City.

După cinci minute de mers, mașina lui Raine s-a oprit în drum.

Raine a tras pe dreapta și a rămas încremenită câteva clipe, înainte de a întreba, pe un ton foarte politicos:

— Asta e o farsă, cumva?

— Cum procedezi când te lasă mașina foarte departe de casă? am întrebat.

— Nu există vreo firmă de depanare auto la care să putem suna? a întrebat Daniel.

— Nu știu, a spus Raine. Nu m-a mai lăsat în drum până acum.

Am coborât cu toții din mașină.

— Unde sunăm? am întrebat, uitându-mă la Carys.

— Nu te uita la mine. Oi ști eu să-mi plătesc impozitul pe venit, dar nu știu nimic despre mașini. Doar locuiesc în Londra.

Daniel nu șofa nici el, iar eu și Aled, nici atât. Așa c-am rămas cu toții țintuiți locului.

Oftând, Carys a pus mâna pe telefon.

— Stați să caut pe Google. Doar un pic.

— Trebuie să ajung acasă, a spus Daniel. Deja am ratat trei ore de chimie și e foarte greu să recuperezi chestiile alea.

— Ar mai fi și trenul, am zis.

— Costă vreo nouăzeci de lire un bilet spre Kent. Am verificat.

— Plătesc eu, s-a oferit Aled.

Ne-am uitat cu toții la el.

— N-am cheltuit mai nimic în ultimul timp. Am primit împrumutul de studii acum câteva săptămâni.

— Dar cum rămâne cu mașina mea?

Raine s-a trântit cu un aer dramatic peste capotă, mângâind-o cu o mână.

— Nu pot s-o las pur și simplu aici.

— Și toate lucrurile lui Aled sunt în mașină, a adăugat Daniel.

Carys a oftat.

— Rămân eu cu tine, Raine, și-o rezolvăm cu mașina. Voi trei puteți să luați trenul spre casă.

— Poftim? am întrebat. Ești sigură?

— Mda, a încuviinţat Carys, zâmbind. Oricum am niște chestii de vorbit cu fata asta — a arătat spre Raine, care scotea un soi de gângurit și mângâia capota.

— Despre ce?

— Despre alternative la facultate pentru oamenii care nu le au cu problemele la mate, a spus, ridicând din umeri. Despre chestiile de care uită să ni se spună la școală.

* * *

Deși zisese c-o să se apuce de recapitulat în tren, Daniel a adormit aproape imediat. Eu și Aled stăteam față în față, cu o masă între noi, iar, în cele din urmă, discuția a ajuns și la Universe City.

— Nu vreau să se sfârșească, am zis.

Aled a tras aer în piept și mi-a spus:

— Nici eu.

— Cred… cred c-ar trebui să-l reiei.

— Păi… vreau.

— Deci, ai de gând s-o faci?

— Poate, a spus, dar aproape imediat după aceea am început să plănuim un nou episod.

Toulouse urma să apară și ea, revenind spectaculos după dispariția ei subită la Poarta Morților, și am început să țesem și câteva dintre firele narative secundare — Clădirea Albastru-închis, February Friday și tot ce ținea de Universe City în sine. Am început să ne sugerăm replici pe șoptite, iar Aled și le nota în telefon, însă până la urmă l-am trezit oricum și pe Daniel, care şi-a dat ochii peste cap, înțelegând ce facem, deși zâmbea totodată. A încercat să adoarmă la loc, dar nu l-a mai luat somnul, așa că ne asculta pur și simplu.

— O să speli vasele cel puțin trei săptămâni de-acum înainte, mi-a spus mama.

Eram încă în tren, pe la jumătatea drumului spre casă, și vorbeam la telefon. Ieșisem pe culoar, în dreptul ușii dintre vagoane, pentru că adormiseră și Aled, și Daniel.

— De asemenea, am dreptul să aleg filmul la care ne uităm sâmbătă seară, o lună de-acum înainte. Nu pot să sar cu nouăzeci de lire oricând mi se năzare. Crede-mă, aș face-o dacă mi-aș permite. Eram la magazinul cu produse pentru grădină deunăzi și aveau o fântână în formă de câine care făcea pișu'. La optzeci de lire. Pe bune, vorbim despre achiziții esențiale, Frances, achiziții esențiale la care renunț doar ca să iei tu trenul…

— Bine, bine, de acord, am zis zâmbind. Poți să alegi tu filmul de sâmbătă. Numai să nu fie Shrek.

— Dar Shrek 2?

— Shrek 2 ai voie.

Mama a râs, iar eu m-am rezemat cu capul de ușa compartimentului. Tocmai treceam prin dreptul unui orășel. Nu știam unde suntem exact.

— Mamă…, am început.

— Ce e, scumpo?

— Nu cred că vreau să mai studiez literatură engleză la facultate.

Am ezitat.

— Nu cred că mai vreau să merg la facultate.

— Oh, Frances.

Nu părea dezamăgită.

— E OK.

— Chiar e? am întrebat, pentru că nu eram convinsă.

— Da, chiar e.

vara

O voce nouă

Evenimentul lui Aled era cap de afiș. Trebuia să înceapă la 16, în sala mare. Eu îmi umpleam timpul, uitându-mă la unul dintre ceilalți youtuberi invitați, în timp ce Aled se pregătea și făcea repetiții cu o parte din echipa din culise. Fata aflată pe scenă acum făcea parodii muzicale. A vorbit mult despre Tumblr, a intervievat câțiva dintre actorii care apăruseră în producțiile ei și apoi a cântat niște melodii despre Supernatural.

În timp ce-o urmăream, m-am trezit lângă mine cu o persoană care părea necunoscută.

Avea părul de un negru straniu, sau poate șaten-închis, nu-mi dădeam seama, și avea un breton gros, amplu, care-i acoperea sprâncenele. Părea cam obosită, de parcă nu știa foarte bine unde se află.

După ce m-am zgâit aproape zece secunde la ea, s-a zgâit și ea la mine.

— Parcă te știu de undeva, mi-a spus, luându-mi-o înainte. Ai studiat cumva la Higgs?

— Mda, acum câțiva ani buni. Dar m-am transferat la Academie…

Nu mi-am dus propoziția până la capăt.

M-a măsurat din priviri.

— Te-ai costumat la un moment dat în Doctor Who? La o petrecere?

Am râs, surprinsă.

— Da!

A urmat o pauză.

— Cum e la Academie? m-a întrebat. Am auzit că se studiază la greu acum. Cum era la mine la școală.

— Mda… mda. Știi tu. Ca la școală.

Am râs amândouă cu subînțeles.

Fata s-a întors spre scenă.

— Doamne, școala aproape că mi-a pus capac. Ce mă bucur că am terminat!

— Și eu, am zis zâmbind.

M-am dus în culise. A trebuit să mă grăbesc ca să nu întârzii, pentru că pierdusem noțiunea timpului.

O femeie îmbrăcată complet în negru, purtând cască și microfon, a încercat să mă abordeze când am dat buzna pe un culoar, în culise, dar i-am zis imediat:

— Sunt cu Radio.

Am fluturat și permisul de acces pe care-l aveam atârnat de gât și m-a lăsat în pace. Probabil că aduceam un pic a fană — purtam colanții cu Țestoasele Ninja și un hanorac larg, cu numele unei formații. Am intrat. Un șir de uși pe care nu scria nimic. La capăt, o săgeată care arăta spre stânga. SCENA.

Am luat-o în stânga. Am urcat câteva trepte. Am intrat pe ușa pe care scria „SCENA“ și apoi m-am trezit în penumbra din culise. Se vedeau tot felul de scripeți și sfori și cabluri pretutindeni, lumini scăpărătoare și aparatură și bandă adezivă lipită alandala peste tot. Bărbați și femei în negru se învârteau de zor de colo-colo, prinzându-mă într-un uragan de siluete, până când un tip s-a oprit și m-a întrebat:

— Ai venit cu Creatorul?

Am încuviințat.

A zâmbit ca un apucat. Era destul de solid, cu barbă, cu un iPad în mână. Avea pe puțin treizeci de ani.

— Oh, Doamne. Deci știi cine e atunci? Oh, Doamne. Eu încă nu l-am văzut. N-am auzit decât că-l cheamă Aled, dar habar n-am cum arată. Vicky zice că l-a văzut, dar eu nu l-am văzut încă. Ar trebui să fie în dreapta scenei acum. Oh, Doamne, ce entuziasmat sunt!

Chiar nu știam ce să spun, așa că l-am lăsat s-o ia la picior și apoi am dat roată până în culise, un culoar îngust între cortina neagră și un zid negru de cărămidă, tivit de lumini, de parcă am fi fost avioane care aveau nevoie să fie ghidate pentru a putea ateriza.

Jumătatea dreaptă a scenei era practic pustie, în comparație cu jumătatea stângă. Se vedeau trei siluete spre marginea scenei și două dintre ele păreau să se agite în jurul celei de-a treia.

Și apoi l-am văzut.

M-am oprit o clipă.

Nu-mi venea să cred că se întâmplă chestia asta.

Ba nu — chiar îmi venea să cred. Și era minunat. Era spectaculos.

Cele trei siluete m-au observat în cele din urmă și s-au întors spre mine, pășind în lumina reflectoarelor. Aled și doi membri din echipa tehnică, un bărbat și o femeie. Bărbatul, la vreo douăzeci de ani, avea părul vopsit în albastru. Femeia, la vreo patruzeci, avea codițe rasta.

Aled a venit spre mine. Arăta fantastic, în cel mai bizar mod cu putință. M-a privit în ochi, emoționat, preț de câteva secunde, apoi și-a ferit privirea, cu un zâmbet timid. Își făcea de lucru cu mănușile. Am zâmbit, măsurându-l din cap până-n picioare. Da. Radio. Cu părul vopsit în nuanța aia ridicolă, pastelată, și lunguț, dat după urechi. Îmbrăcat la costum cu vestă, cravată și mănuși. Avea să inspire fan art la greu. Aveau să-l adore.

— Cât de cool arăți! i-am zis, sincer — arăta foarte cool, părea c-ar

fi în stare să se înalțe deasupra noastră, să plutească printre nori și să ia locul soarelui, părea c-ar fi în stare să te ucidă doar cu puterea zâmbetului, părea cel mai bun om din lume.

În buzunar aveam scrisoarea de la școala de artă, prin care mă anunțau că fusesem admisă. Aled nu știa încă. În viața mea nu fusesem mai entuziasmată de ceva, dar n-aveam de gând să-i dau vestea acum. Aveam să-i fac o surpriză mai încolo.

Chiar era o zi minunată.

— Sunt…, a dat să spună ceva, dar a înghițit în sec.

S-a lăsat întunericul în sală, ceea ce a stârnit țipete frenetice în rândul fanilor. În culise ne vedeam doar în lumina unei veioze minuscule, atârnată de o țeavă, în dreapta mea.

— Douăzeci de secunde, a anunțat Codițe Rasta.

— O să fie bine, nu-i așa? m-a întrebat Aled, cu un tremur în glas. Scenariul… era — Era OK, nu?

— Da, genial, ca întotdeauna, i-am spus. Dar nu contează ce cred eu. E producția ta.

Aled a râs. Un sunet minunat. Pe care nu-l auzeai prea des.

— N-aș fi ajuns aici fără tine, fraiero.

— Nu mă mai face să plâng!

— Zece secunde, ne-a anunţat Păr Albastru.

— ȘI ACUM VĂ PREZENTĂM O VOCE NOUĂ ÎN SALA EAST…

Iar Aled s-a făcut alb la față. Vă jur. Chiar și în lumina aceea chioară am văzut cum i-a pierit zâmbetul și parcă s-a stins pentru o clipă.

— UN FENOMEN PE YOUTUBE, CARE A DEPĂȘIT RECENT 700 000 DE ABONAȚI…

— Și dacă nu le place? m-a întrebat, cu un firicel de glas. Cu toții se așteaptă la ceva genial din partea mea.

— Nu contează, i-am zis. E producția ta. Dacă ție-ți place, atunci chiar e genial.

— STUDENTUL MISTERIOS CARE SE ASCUNDE ÎN SPATELE UNUI ECRAN GOL DE TREI ANI ÎNCOACE…

Scena a fost inundată de culoare, lumini scânteietoare se înălțau de jur împrejurul sălii de concerte. Au început să se audă primele acorduri de bas din Nothing Left For Us, iar Aled și-a luat chitara și și-a tras-o peste cap.

— Oh, Doamne, am zis. Oh, Doamne, oh, Doamne…

— Cinci secunde…

— FIGURA CARE NE SCAPĂ PRINTRE DEGETE…

— Patru.

— ATOTPUTERNICĂ…

— Trei…

— SFIDÂND MOARTEA…

— Doi…

— O FORȚĂ SUBVERSIVĂ…

— Unu.

— RADIO… SILENCE.

Nu-i vedeam decât ceafa, cât se putea vedea pe deasupra gulerului de la sacou, când a pășit în lumina reflectoarelor, mișcându-se cu încetinitorul, în timp ce în jurul nostru se revărsa o muzică de-ți stătea inima în loc. Cu răsuflarea tăiată, am văzut tot ce se întâmpla. Am văzut spectatorii ridicându-se în picioare, în culmea fericirii că-l vedeau în sfârșit pe viu, și m-am minunat, observând

câte chipuri au început să zâmbească în momentul în care Aled a făcut doi pași pe scena luminată.

Am văzut echipa tehnică adunându-se după cortină, în stânga scenei, înghesuindu-se să tragă cu ochiul la Creatorul Anonim. L-am văzut pe Aled ridicând o mână înmănușată. Am văzut fiecare chip din mulțime. Fiecare figură zâmbitoare, fiecare siluetă în costum și purtând mănuși, la fel ca Radio, unele costumate în Chester, sau Atlas, sau personaje recent apărute: Marine, Jupiter, Atom. Undeva în față am văzut o fată costumată în Toulouse și am simțit o strângere de inimă.

L-am văzut pe Aled, sau Radio, sau cine o fi fost, cum strânge microfonul în mână și deschide gura și am șoptit cuvintele în surdină, în timp ce el le urla sălii întregi.

— Alo! Sper că mă ascultă cineva…

Universe City Live la Live!Video Londra 2014

Live!Video 1 562 979 de vizualizări

Publicat pe 16 septembrie:

Prima apariție în direct a lui Radio la Live!Video Londra 2014, la Sala de Concerte East, în data de 22 august. După ce ne dezvăluie cum arată cu adevărat, Radio ne descrie cum a decurs căutarea Fratelui Pierdut și cum evoluează încercarea lui de a găsi o cale de scăpare din Universe City. Radio discută totodată despre viitorul Universe City și al orașelor înrudite de pe tot cuprinsul țării.

Detalii:

Radio este creatorul podcastului „Universe City“, un serial web celebru în întreaga lume, ale cărui episoade au ajuns la peste zece milioane de vizualizări pe YouTube, din martie 2011. Fiecare episod durează aproximativ 20–25 de minute. Serialul urmărește un grup de studenți din Universe City, pe măsură ce descoperă secretele, problemele și ipocrizia ce caracterizează Orașul, din perspectiva unui student care nu-și dorește să fie acolo — o figură enigmatică, pe nume Radio Silence.

[TRANSCRIEREA ÎNREGISTRĂRII NU ESTE DISPONIBILĂ]

Mulțumiri

Le mulțumesc tuturor celor care m-au sprijinit pe durata scrierii celui de-al doilea roman al meu. Mi-a luat mult timp, dar am reușit!

Le mulțumesc celor mai importante persoane care m-au sprijinit de-a lungul carierei mele — agenta mea, Clara, și editoarele mele, Lizzie, Sam și Jocelyn. Îmi cultivați convingerea că ceea ce scriu nu e chiar un dezastru, ba chiar c-ar fi grozav și că totul e în regulă. N-aș fi ajuns aici fără ajutorul vostru.

Le mulțumesc părinților mei și fratelui meu, ca întotdeauna, pentru că sunt cea mai bună familie din istorie.

Le mulțumesc prietenilor minunați din orașul meu natal, pe care pot conta întotdeauna când am nevoie de umor, îmbrățișări și drumuri cu mașina care se lasă cu reprize de cântat. Le mulțumesc colegilor mei de apartament de la facultate, la fel de minunați, care sincer mă ajută să n-o iau razna. Îi mulțumesc unei prietene foarte importante, Lauren James — tu m-ai ajutat să cred în cartea asta în tot acest timp.

Mulțumiri echipei Welcome to Night Vale, o sursă esențială de inspirație pentru Universe City și un podcast absolut excelent.

Și îți mulțumesc ție, cititorule. Indiferent dacă de-abia m-ai descoperit sau dacă mă știi de când postam pe Tumblr, în 2010, despre cât de tare îmi doream să ajung scriitoare. Oricine ai fi și oricum vei fi descoperit cartea de față — am scris-o pentru noi toți.